

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Simenon_Georges-Maigret_se_brani.pdb

PDB Name: Maigret se brání
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.6.2007
Modification Date: 12.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GEORGE SIMENON

Maigret se brání

I. KAPITOLA

„Poslyšte, Maigrete... „

Útržek věty, na který Maigret později často vzpomínal, ale který ho nyní nijak neudivil. Všechno tu bylo důvěrně známé: nábytek, tváře, a dokonce i gesta lidí; tak důvěrně známé, že to člověk už ani nevnímal. Ten rozhovor se odehrával v Popincourtově ulici, několik set metrů od Richard-Lenoirova bulváru, u Pardonových. Maigretovi tam byli už několik let pravidelně jednou měsíčně zváni na večeři.

A stejně tak jednou měsíčně přicházel doktor s manželkou na večeři ke komisaři. Pro obě ženy to byla příležitost k přátelskému měření sil v kuchařském umění.

Jako obvykle se dostali ke stolu pozdě. Zapovídali se totiž se Solange, dcerou Pardonových. Byla podruhé těhotná; připomínala nafukovací figurku a vypadala, jako by se za své znetvoření omlouvala.

Její muž, inženýr v předměstské továrně, byl na jakémsi kongresu v Nizze, a tak Solange přijela na několik dní k rodičům.

Byl červen. Ve dne bylo nedýchatelně a večer se schylovalo k bouři. Otevřeným oknem byl vidět měsíc, vykukující občas mezi dvěma černými mraky a bíle lemující jejich okraje.

Ženy připravily tradiční kávu a teď se polohlasně bavily na druhém konci salónu, aby si muži mohli popovídat mezi čtyřma očima. Seděli jako vždy v lékařově čekárně. Na polici se povalovaly staré časopisy.

Přece však došlo k jedné malé změně. Zatímco si Maigret nacípal a zapaloval dýmku, Pardon na chvíli zmizel v pracovně a vrátil se s krabicí doutníků.

„Vám nenabízím, Maigrete...“

„Díky. Vy teď kouříte doutníky?“

Nikdy neviděl doktora kouřit nic jiného než cigaretu. Pardon kradmo pohlédl na ženu a pak zašeptal:

„Přála si to.“

„Kvůli článkům o rakovině plic?“

„Moc to na ni zapůsobilo.“

„Věříte tomu?“

Pardon pokrčil rameny.

„I kdybych tomu věřil...“, a potichu dodal:

„Když jsem venku, stejně...“

Podváděl. Doma se nutil do doutníku, který mu nechutnal, ale venku, v závětrí, tajně jako studentík kouřil cigarety.

Nebyl ani velký, ani silný. Hnědé vlasy mu začínaly prokvétat a tvář nesla stopy nepříliš lehkého života. Zřídka kdy se večere odbyla bez úpěnlivého telefo-nátu nějakého nemocného. Pardon se často musel omlouvat, že opouští své hosty. „Poslyšte, Maigrete...“

Řekl to se zaváháním, s určitými rozpaky.

„Jsme zřejmě přibližně stejně staří...“

„Mně je dvaapadesát.“

Doktor to věděl, protože komisaře léčil, a musel mu tedy vyplňovat kartu.

„Za tři roky půjdete do penze. Na policii vás v pětapadesáti letech posílají chytat ryby.“

Bylo v tom trochu melancholie. Oba muže u okna občas ovanul záchvěv čerstvého vzduchu a oslepil blesk, který však nebyl doprovázen zahřměním. Několik oken naproti bylo osvětleno a za záclonami se pohybovaly siluety: stařík, opřený o rám svého okna v temném pokoji, vypadal, jako by je upřeně pozoroval.

„Mně je devětačtyřicet. Ve škole znamená rozdíl tří let mnoho. Ale v našem věku...“

Maigret nepředvídal, že se mu podrobnosti tohoto letného rozho-voru takhle vybaví. Měl Pardon rád. Byl to jeden z

mála lidí, se kterými s potěšením trávil večer.

Lékař se stále snažil najít vhodná slova.

„Naše zkušenosti s lidmi jsou skoro stejné. Mnozí z mých klientů by se mohli stát vašimi...“

Byla to pravda. V přelidněné čtvrti se člověk mohl setkat se vším, s nejlepším i s nejhorším.

„Chtěl bych se vás na něco zeptat...“

Nevěděl, jak dál. Byli přátelé, to jistě, stejně jako dovedou být dvě ženy přítelkyněmi. Ale necítili méně studu, když narazili na jistá témata. Nikdy spolu například nemluvili o politice nebo o náboženství.

„Setkal jste se už někdy ve vaší praxi,“ pokračoval Pardon, „se skutečně zlým zločincem... Chci říct...“

Stále hledal ten nejpřílehavější výraz.

„... se zločincem vědomým si svých činů, který by jednal z čisté zloby, z neřesti, dalo by se říct... nemluví, například o těch, co týrají děti, to jsou téměř vždycky primitivové, jejichž inteligence nepřesahuje úroveň desetiletého dítěte a kteří se ve světě dospělých necítí ve své kůži. Proto se často vrhají na pití...“

„Máte na mysli čistého zločince?“

„Čistý nebo nečistý, řekněme mu absolutní.“

„Podle zákona?“

„Ne, podle vás.“

Maigretovy oči, lemované vějířkem vrásek a skryté v kouři z dýmky, utkvěly na doutníku, který Pardon držel velice nešikovně, takže popel užž spadne na koberec. Maigret se usmál, když si všiml, jak doktor stísněně hledí na doutník. Porozuměli si. Historie s doutníky a cigaretami trápila lékaře natolik, že nakonec bezděčně položil Maigretovi otázku, kterou se zabýval již delší dobu.

Bylo mu, jak právě řekl, devětačtyřicet. Déle než dvacet let se každodenně skláněl nad desítkami nemocných, kteří se na něho dívali jako na pánaboha a očekávali od něho všechno zdraví, život, radu, východisko ze svých problémů.

Zachraňoval ženy, muže a děti, pomáhal jim přijímat jejich osud. Denně se musel v několika minutách rozhodovat neodvolatelněji než Nejvyšší soud.

Jeho žena si přečetla pár článků v novinách, vylekala se a prosila ho, aby přestal kouřit cigarety. A on neměl dost odvahy k tomu, aby odmítl. Nechtěl jí přidělovat starosti. Nutil se tedy doma do doutníku, který mu určité nechutnal. Ale jakmile se ocitl venku, za volantem vozu, který ho vezl k lůžku nějakého trpícího, už si třaslavou rukou viníka zapaloval ciga-retu.

Maigret na přítelovu otázku hned neodpověděl. Málem by byl opáčil:

„A vy?“

Ale to by bylo příliš jednoduché.

„Kdybych měl tu smůlu a musel se stát soudcem,“ začal váhavě, „nebo kdybych měl rozhodovat v nějakém procesu, nevím, jestli... Ne, jsem si jist, že bych na sebe nevzal odpovědnost soudit nějakého člověka...“

„Ať se dopustil čehokoliv?“

„Nezáleží na zločinu, záleží na tom, co se odehrává nebo co se odehrávalo v tom, kdo ho spáchal...“

„Nikdy jste se tedy nesetkal s případem, který byste odsoudil bez váhání?“

„Zločin, který bych považoval za akt čisté zloby? Na první pohled ano. Měl jsem v kanceláři lidi, které bych byl nejraději ztloukl... Ale pak, když jsem se dostal v pátrání dál...“

Rozhovor na toto téma skončil, protože jedna z žen, Maigret si už nevzpomíná, která, na ně zavolala:

„Nedáte si sklenku armaňaku?“

Pardon letmo pohlédl na Maigreta:

„Ne. Děkuji.“

„Mimochodem, kdypak jsem vás naposledy prohlížel?“

„Asi před rokem.“

Udeřil hrom, zdálo se, jako by se skutálel ze střechy na střechu, ale toužebně očekávaný déšť stále nepřicházel.

„Co kdybychom na chvíli zašli do ordinace?“

Ve skládací kolébce tam ležel prvorozený Pardonovy dcery.

„Buďte klidný, ten spí tvrdě. Bohužel však jen do pěti do rána! Změřím vám tlak...“

Maigret se svlékl do půl těla. Pardon se ze zvyku začal tvářit vážně a trochu komisně, naučila ho to dlouholetá praxe.

„Dýchejte zhluboka... Vydechněte ústy... Dobře... Lehněte si, ro-zepněte si pásek... Předpokládám, že jste se nerozhodl pracovat po-maleji a méně, jak jsem vám radil?“

„A vy?“

„Já vím, já vím. A co dieta?“

Maigret zavrtěl záporně hlavou.

„Vino, pivo, tvrdý alkohol. Omezil jste to?“

„Mělo to jen jediný výsledek. Kdykoliv si teď dám pivo nebo cal-vados, tak se potom stydím. Když nemám zrovna žádný nový případ, vypiju za celý den jen trochu vína k jídlu. Pak zajdu do kavárny, abych si mohl prohlédnout dům naproti, vdechnu typickou nakyslou vůni a...“

Jako Pardon se svými cigaretami. Ostatně, vždyť jsou jen lidé !

Podle svého zvyku se Maigretovi vraceli domů Zelenou ulicí.

„Co ti říkal?“

„Nic zvláštního.“

Samozřejmě že si nebe vybralo právě tuto chvíli k tomu, aby za-lilo Paříž veškerou vodou shromážděnou za týdny vedra.

„Co kdybychom se schovali do kostela?“

Jak už je to dávno. Od večere u Pardonů uplynulo deset dní. Zase bylo horko. Lidé začínali odjíždět na dovolenou. Komisař seděl ve své kanceláři bez kabátu a hleděl otevřeným oknem na Sein, namodrale se blýskající jako moře po ránu.

Bylo půl jedenácté. Právě pročítal hlášení svých podřízených, když svým charakteristickým způsobem zaklepal na jeho dveře starý sluha Josef. Aniž čekal na vyzvání, vešel do místnosti a položil na komisařův stůl obálku. Při pohledu na vytištěné záhlaví sraštil Maigret udiveně čelo. Kancelář policejního prefekta.

Uvnitř byla kartička: „Vrchnímu komisaři Maigretovi. Dostavte se laskavě 28. června v 11 hodin do kanceláře policejního prefekta.“

Maigretovi stoupla do tváří krev, stejně jako ve škole, když byl předvolán k řediteli.

28. června... mechanicky se podíval na kalendář, Bylo skutečně úterý, 28. června... půl jedenácté, Předvolání nepřišlo poštou, bylo doručeno osobně...

Za třicet let, co pracuje na kriminální policii, a za deset let, co vede vyšetřovací oddělení, je to poprvé, co je předvoláván takovýmhle způsobem. Byl svědkem nástupu dobré desítky prefektů, s nimiž byl ve více či méně dobrých vztazích. Někteří dokonce zůstali na svém místě tak krátce, že ani neměl příležitost s nimi mluvit. Jiní mu občas telefonovali a prosili ho, aby byl tak laskav a přišel za nimi do kance-láře. Šlo téměř vždycky o nějakou delikátní záležitost, zřídka kdy příjemnou; musel vytáhnout z maléru syna nebo dceru nějaké vý-znamné osobnosti, popřípadě samu významnou osobnost.

Nejdřív ho napadlo, že zajde za ředitelem kriminální policie. Ten určitě ví, o co jde. Ačkoliv dnes ráno při hlášení Maigretovi nic ne-řekl, choval se jako obvykle – s nepřítomným pohledem kladl otázky, jímž zřejmě sám nepřikládal velkou důležitost.

Byl ve své funkci teprve tři roky a před svým jmenováním neměl s prací na policii žádné zkušenosti. Snad jen něco vyčetl z románů. Sloužil předtím na nejrůznějších ministerstvech ve vysokých funkcích.

Maigret se ještě pamatoval na dobu, kdy šéfa kriminálky vybírali mezi komisaři. Jistou dobu si z něho dokonce kolegové dělali legraci a předpovídali mu, že skončí v křesle velkého šéfa.

Se starostlivým výrazem nakoukl vedle a řekl svým spolupracovníkům: „Kdyby se někdo po mně ptal, jsem u prefekta.“

Lucas a Janvier postřehli v jeho hlase neklid a špatnou náladu a udiveně se na něho podívali.

S dýmku v ústech sešel po zaprášeném schodišti, pokynul poli-cistům u brány a vydal se po Zlatnickém nábřeží. Po chvíli zahnul za roh na Královský bulvár.

Málem zašel před setkáním s velkým náčelníkem do baru na sklenku piva, bílého vína nebo nějakého aperitivu. Právě v této chvíli si poprvé vzpomněl na poslední večeri u Pardonů, na historku s ciga-retami a na vyšetření u dětské kolíčky. Strážní na prefektuře ho poznali a přivolali výtah.

„Do prefektovy kanceláře.“

„Máte předvolání?“

Nevrle ukázal lístek. Sem se hned tak někdo nedostane. Uvedli ho do čekárny, kterou dobře znal.

„Počkal byste okamžik?“

Jako kdyby měl na vybranou. Prefekt byl taky nový, teprve dva roky ve funkci. Ještě mladíček, jak to bylo teď v módě, Nebylo mu ani čtyřicet, ale po ukončení školy stačil už nasbírat dost diplomů na to, aby mohl figurovat v čele jakékoliv instituce.

Prefekt-koště, které dobře mete, jak ho přejmenovali hned po první tiskové konferenci. Prefektové totiž teď pořádali po vzoru fil-mových hvězd tiskové konference, na něž nikdy nezapomněli pozvat televizi. „Paříž se musí stát skutečně čistou metropolí, pánové, a proto je nanejvýš nutné ji dokonale vymést. Příliš mnoho lidí prosazuje v posledních letech své soukromé zájmy v...“

Pět minut, deset minut, čtvrt hodiny... Sluha se stříbrným řetězem podřimuje u svého stolku a občas přejede komisaře lhostejným pohle-dem. A přece je tady tenhle člověk téměř tak dlouho jako Maigret.

Zadrnčel zvonek. Sluha se s lítostí zvedl, pootevřel dveře a poky-nul komisaři, že může konečně vejít do velké kanceláře, zařízené v empírovém stylu.

„Posadte se, pane vrchní komisaři...“

Prefekt měl příjemně zabarvený mírný hlas, velice mladý úzký obličej, orámovaný světlými vlasy. V novinách se každý mohl dočíst, že než se ráno usadí do svého křesla, stráví několik hodin na teniso-vých kurtech, aby se dostal do formy. Vyzařovalo z něj zdraví a ráz-nost. Byl jako ze škatulky – určitě šije v Londýně. Usmíval se. Ostatně – usmíval se i na všech fotografiích. Jeho úsměv nebyl samo-zřejmě nikomu adresován. Usmíval se sám na sebe s cudným zadosti-učiněním.

„Poslyšte...“

Stejně jako tuhle večer Pardon, jen s tím rozdílem, že prefekt kou-řil místo doutníku cigaretu. Možná proto, že tu nemá ženu?

Jestlipak se v její přítomnosti usmívá stejně spokojeně?

„Mám dojem, že jste přišel k policii velmi mladý, ne?“

„Ve dvaadvaceti letech.“

„A kolik je vám dnes?“

„Dvaapadesát.“

Pořád jako Pardon, ale pravděpodobně z jiných příčin. Maigret měl svůj nejmrzutější výraz, přezvykoval vyhaslou dýmku a neodvažoval se ji znovu nacpat. Jako by chtěl trochu provokovat osud, dodal: „Tři roky do penze.“

„Skutečně... Nezdá se vám, že je to ještě dlouho?“

Maigret cítil, že rudne, a aby nedal průchod svému vzteku, pozo-roval upřeně bronzové ozdoby na nohách stolu.

„Začal jste hned u kriminální policie?“

Pořád stejně mírný, jaksi neosobně, možná nacvičeně mírný hlas.

„Tenkrát se na kriminálce nezačínalo. Začal jsem, jako všichni mí kamarádi v té době, na komisařství v devátém okrsku.“

„V uniformě?“

„Byl jsem sekretářem komisaře. Později jsem prošel tvrdou ško-lou,“

Prefekt si ho zvědavě prohlížel, v jeho pohledu nebyla ani laska-vost, ani agresivita.

„Pak jste absolvoval různá oddělení?“

„Metro, velkoobchody, nádraží, drogy, hry...“

„Zdá se, že na to máte příjemné vzpomínky.“

„Na svá léta na střední škole taky...“

„Chci říct, že o tom rád mluvíte.“

Tentokrát Maigret zrudl.

„Co tím myslíte?“

„Nebo snad o vás mluví spíš ti druzí? Všichni vás znají, pane Maigrete, jste velice populární...“

Podle mírného prefektova tónu to vypadalo, že si Maigreta dal předvolat, aby mu blahopřál.

„Noviny označují vaše metody za dost teatrální.“

Velký šéf se zvedl a popošel k oknu, chvíli pozoroval auta a auto-busy na ulici. Když se vrátil doprostřed místnosti, jeho úsměv, vyja-dřující spokojenost se sebou samým, zintenzívněl.

„Vedete teď vyšetřovací oddělení, vyšplhal jste se tedy na nej-vyšší příčku žebříčku, ale nezbavil jste se návyků z vašich začátků. Bylo mi sděleno, že v kanceláři trávíte jen velice málo času...“

„Dost málo, pane prefekte.“

„Rád se osobně staráte o věci, které by normálně příslušely vašim inspektorům...“

Bylo ticho.

„Včetně toho, že navštěvujete jistá místa...“

Tentokrát si Maigret se zaťatými zuby odhodlaně nacpal dýmku.

„Je vás často vidět, jak celé hodiny vysedáváte v malých barech nebo kavárničkách, na nejrůznějších místech, kde by člověk nečekal, že potká tak vysoko postaveného úředníka.“

Může si zapálit, nebo ne? Ještě se neodvážil. Zabořen do křesla hledal svůj obvyklý klid, zatímco štíhlý a elegantní prefekt chodil sem a tam za mahagonovým stolem.

„To jsou ty zastaralé metody, které snad mohly být dobré ve své době...“

Zápalka zapraskala. Mladý prefekt sebou trhl, ale neřekl nic. Na rty se mu vrátil obvyklý úsměv, který předtím na chvílinku zmizel.

„Tahle stará policie má své tradice. Například donašeče. Žije v těch nejsrdečnějších vztazích s lidmi, kteří překračují zákon, zavírá oči nad jejich poklesky a oni jí za to občas pomohou. Stále je ještě používáte, pane Maigrete?“

„Jako všichni policisté na světě.“

„Taky přivíráte oči?“

„Když je to nutné.“

„Nikdy jste si nevšiml, že se od dob vašich začátků ledacos změ-nilo?“

„Zažil jsem devět šéfů kriminálky a jedenáct policejních pre-fektů.“

A je to ! Byla to otázka jeho cti, odpovědnost vůči sobě samému, vůči všem kamarádům z nábřeží, v každém případě alespoň vůči těm nejstarším, protože mladí přijímají zvyky tohohle tenisty s radostí. Na prefektovi nebylo znát, jestli Maigretův úder zaznamenal. Mohl by být diplomatem Kdo ví? Možná že jednou skončí jako vyslanec.

„Znáte slečnu Prieurovou?“

Opravdový útok začínal. Kam bude zaměřen? Maigret to ještě ne-byl schopen uhádnout.

„Měl bych ji znát, pane prefekte?“

„Jistěže.“

„A přesto to jméno slyším poprvé.“

„Slečna Nicola Prieurová... Ani o Jeanu-Baptistu Prieurovi jste nikdy nic neslyšel?“

„Ne.“

„Bydlí na Courcellském bulváru, číslo 42.“

„To je možné.“

„Je to Nicolin strýc. Bydlí u něho.“

„Já vám věřím, pane prefekte.“

„A já se vás zase ptám, pane vrchní komisaři, kde jste byl dnes v jednu hodinu ráno.“

Tentokrát to znělo značně suše a oči se už neusmívaly.

„Čekám na odpověď.“

„Jsem u výsledku?“

„Říkejte tomu, jak chcete. Položil jsem vám přesnou otázku.“

„Mohu se zeptat, v jaké funkci?“

„Jako váš nadřízený.“

„Dobře.“

Maigret si dal načas. V životě se ještě necítil tolik ponížený. Jeho prsty svíraly troubel vyhaslé dýmky tak silně, že úplně zbělely.

„Lehl jsem si v půl jedenácté, předtím jsem se díval se svou ženou na televizi.“

„Večeřel jste doma?“

„Ano.“

„V kolik hodin jste odešel?“

„Už se k tomu dostávám, pane prefekte. Chvilí před půlnocí za-zvonil telefon...“

„Předpokládám, že vaše číslo je v seznamu.“

„Zcela správně.“

„Není to nepříjemné? Umožňuje to nejrozumnějším lidem, včetně vtipálků, kdykoliv vám zavolat!“

„Taky jsem na to myslel. Celá léta nebylo mé číslo uveřejňováno, ale lidé si je stejně zjistili. Když jsem ho asi pětkrát nebo šestkrát zbytečně změnil, nechal jsem ho dát do seznamu, jako všichni ostatní.“

„Je to pohodlné pro vaše donašeče. Dovoluje jim to, aby místo na policii volali vám osobně, a vám to umožňuje strhávat na sebe všechnu slávu.“

Maigret dokázal mlčet.

„Někdo vám tedy před půlnocí telefonoval. Jak dlouho před půl-nocí?“

„Začal jsem mluvit potmě. Rozhovor byl dlouhý, a když manželka rozsvítila, chybělo deset minut do půlnoci.“

„Kdo vám to tak pozdě telefonoval? Někdo, koho znáte?“

„Ne. Nějaká žena.“

„Řekla vám, jak se jmenuje?“

„V tu chvíli ne.“

„Tedy ne během toho telefonického rozhovoru, který jste s ní údajně měl.“

„Který jsem s ní měl.“

„Dejme tomu. Dala si s vámi ve městě schůzku?“

„V určitém smyslu ano.“

„Co tím chcete říct?“

Začínal chápat, že nalít, a stálo ho to nesmírné přemáhání, při-pustit si to před tím spokojeně se usmívajícím holobrádkem.

„Právě přijela do Paříže; v životě tu nebyla.“

„Prosím?“

„Opakuju vám, co mi řekla. Že je dcera soudce z La Rochelle, že je jí osmnáct, že se v příliš přísné rodině nudila, tím spíš, že její přítel-kyně, která žije v Paříži už rok, vychvalovala krásy a možnosti hlav-ního města.“

„Jak originální!“

„Slyšel jsem už daleko méně originální zpovědi, které přesto ne-byly o nic méně upřímné. Víte, kolik mladých děvčat, často z takzva-ných dobrých rodin, se každý rok...“

„Čtu statistiky.“

„Souhlasím s vámi, že její historka nebyla nová. Jenže kdyby byla, možná bych se byl neobtěžoval. Odjela z domova bez vědomí rodičů. Vzala si kufr s oblečením a osobními potřebami a své úspory. Kamarádka ji čekala na Montparnasském nádraží. Doprovázel ji asi třicetiletý muž, kterého představila jako svého snoubence...“

„Hnědovlasý mladík, jako u kartárky!“

„Posadili ji do červené luncie a asi za deset minut zastavili před hotelem.“

„Víte, před kterým?“

„Ne.“

„Předpokládám, že neznáte ani čtvrt?“

„Přesně tak, pane prefekte, ale já jsem se ve své kariéře setkal s ještě výjimečnějšími příběhy, které byly přesto úplně pravdivé. To děvče neznalo Paříž, přijelo sem poprvé v životě. Čekala na ni kama-rádka z dětství a představila ji svého snoubence. Vozili ji autem po ulicích a bulvárech, které nikdy neviděla. Konečně zastavili před hotelem, který vypadal tak na třetí třídu, nechali tam její zavazadla a pozvali ji na oběd. Nutili ji pít...“

Maigret si vzpomněl na patetický hlas v telefonu, na prostá, ale vhodná a dojemná slova, na věty, které vůbec nevypadaly jako vy-myšlené.

„Je pravda, že jsem ještě trochu opilý,“ přiznala se. „Ani už ne-vím, co jsem pila. Pojd' se přece podívat, kde bydlím, řekla mi kama-rádka a oba mě odvedli do jakési moderní garsonky. Když jsem viděla rytiny a fotografie, které byly na stěnách, hned jsem dostala strach... Kamarádka se smála... Z tohohle máš strach? Ukaž jí, Marku, že to není tak hrozné...“

„Jestli tomu dobře rozumím, tak vám tohle povídala do telefonu a vy jste to poslouchal v posteli, vedle paní Maigretové.“

„Zcela správně, jen některé podrobnosti mi možná říkala až poz-ději.“

„Bylo tedy nějaké později?“

„Podařilo se jí utéct a ocitla se sama v Paříži, bez zavazadel, bez kabelky a bez peněz...“

„A v té chvíli ji napadlo, že vám zavolá... Zřejmě znala vaše jméno z novin... Neměla kabelku, ale měla peníze, aby vám mohla zavolat z budky...“

„Volala z kavárny, kam zašla, poručila si kávu a požádala o tele-fonní známku... V kavárnách nemívají ve zvyku chtít peníze pře-dem...“

„A vy jste jí tedy přispěchal na pomoc. Proč jste tou věcí, tím pří-padem, nepověřil některého komisaře z okrsku?“ Protože měl jisté pochybnosti, ale byl rozhodnut nyní o nich ne-mluvit. Od této chvíle ostatně řekne o celé záležitosti co možná nej-méně.

„Podívejte, pane vrchní komisaři, ta dívka, o kterou jde, má da-leko do malé venkovanky a její verze tuho, co se stalo, se od vaší diametrálně liší. Pan Jean-Baptiste Prieur se dneska ráno vyděsil, když jeho neteř nepřišla k snídani a když se dozvěděl, že není ve svém pokoji.

Vrátila se špinavá, úplně vyděšená v půl deváté ráno. Její vyprá-vění tak znepokojilo státního radu, že osobně telefonoval ministru vnitra. Když jsem se to dozvěděl, nechal jsem nistenografovat výpo-věď slečny Prieurové. Máte tři roky do důchodu, pane Maigrete...”

Vzpomněl si na Pardonova slova:

„Poslyšte, Maigrete, setkal jste se ve vaší kariéře...”

Čistá zloba. Zlo pro zlo. Zlo spáchané s naprostým vědomím možných následků. Ale kdo?

„Co ode mne očekáváte, pane prefekte? Demisi?”

„Měl bych ji přijmout.”

„Co vám v tom brání?”

„Přečtete si stenografickou výpověď. Budete tak laskav a dáte mi písemně vaši verzi případu, vypracovanou do všech podrobností. Samozřejmě že vám zakazuji dělat slečně Prieurové nepříjemnosti a vyslýchat kohokoliv o čemkoliv, co se jí týká. Předvolám vás, až dostanu vaši výpověď!”

Se stále stejným neurčitým úsměvem na rtech se Maigret otočil a vyšel ze dveří.

II. KAPITOLA

Maigret pohrdl výtahem. Sestoupil po několika stupních bílého mramorového schodiště, když se dveře znovu otevřely. Objevil se jednoruký sluha, ten každé ráno hrát tenis nemohl.

„Pan prefekt prosí ještě na okamžik, pane vrchní komisaři.” Maig-ret se váhavě zastavil. Rozhodoval se, jestli má znovu vystoupit po těch několika schodech, nebo jít dál. Nakonec přece jen znovu prošel předpokojem. Dveře mu otevřel sám prefekt. „Zapomněl jsem zdůraz-nit, že na Zlatnickém nábřeží nechci kolem toho případu žádný roz-ruch. Uvědomte si, že za jakýkoliv ohlas v tisku vás budu činit osobně zodpovědným.”

Protože se komisař ani nepohnul, dodal, jako pokyn k odchodu: „Děkuji vám.”

„Já taky, pane prefekte.“

Řekl to, nebo ne? Už neví. Opět se objevil sluha, Maigret mu po-kynul a sešel, tentokrát definitivně, po mramorovém schodišti. Venku se udiveně zastavil. Jak to, že slunce ještě pořád svítí a hřeje, že kolem spěchají lidé a spousty aut, že znovu vnímá všechny ty barvy a vůně všedního dne. Jako by se mu v prsou něco sevřelo. Mechanicky zvedl ruku jako člověk s nemocným srdcem. Pardon mu řekl, že to nic neznamená... Ale nešlo se mu proto o nic lépe, dokonce pociťoval závrat'. Věci a lidé kolem byli jakoby neskuteční, jako na špatně vy-volané fotografii.

Na rohu ulice strčil do dveří malé kavárny s okny na nábreží, kam byl již léta zvyklý zaskočit na skleničku.

„Pivo, pane komisaři?“

Špatně se mu dýchalo a na čele cítil pot. S úzkostí se pozoroval v zrcadle mezi lahvemi postavenými na baru.

„Koňak.“

Maigret, zprvu rudý vzteky, upíral pohled do jednoho místa.

„Velký, nebo malý?“

„Velký,“ v duchu se usmál.

Zase Pardon. Je neuvěřitelné, jak ten zdánlivě banální rozhovor s přítelem začíná být důležitý. Lékař mu doporučoval, aby omezil pití; sám doma kouří doutník, aby vyhověl ženě, jakmile se však octne venku, zapálá si cigaretu.

„Setkal jste se někdy ve vaší praxi...“ Absolutní zločinec, zlo pro zlo...

„Ještě jeden, Françoisi!“

Je za pět minut tři čtvrtě na dvanáct. Všechno se to odehrálo za slabou půlhodinku, jenže tahle půlhodinka znamená v jeho životě hluboký předěl. Od této chvíle existuje minulost a přítomnost, předtím a potom. Potom?

Zatočila se mu hlava. Co kdyby tu omdlel, zhroutil se v baru před očima lidí, kteří popíjejí své sklenky a vůbec se o něho nezajímají?

No tak, Maigrete, nebuď sentimentální! Nebuď dětinský! Kolik lidí, jež vyslychal ve své kanceláři, mělo pocit, že jim srdce tlouče až v krku nebo že jim přestalo tlouct úplně? Jim taky nabídl sklenku ko-ňaku, který měl vždycky po ruce.

„Platím...“

Zaplatil. Bylo mu horko. Bylo skutečně horko, občas si někdo z hostů osušil čelo kapesníkem. Proč se na něho číšník dívá, jak by byl najednou někdo jiný?

Nemotal se. Nebyl opilý. Člověk se přece neopije dvěma koňaky, byť dvojitými. Čekal disciplinovaně na zelenou, pak přešel a zamířil do slavného čísla 38 na Zlatnickém nábreží.

Nezlobil se na prefekta, na toho zelenáče, kterému by před malou chvílí byl s radostí dal pěstí mezi oči. Prefekt byl v této záležitosti jen obyčejný pěšec.

Je jisté, že nemá rád policisty ze staré školy. Mezi okrskáři zbýval už jen Maigret. Pozoroval, jak odcházejí všichni, jeden po druhém, do penze. Musel si vybírat mladší obličej a zvykat si na jiné způsoby práce.

Vlastně kromě něho zůstal na Nábreží ze starých jen Barnacle, který byl inspektorem už předtím, než Maigret začínal. Nikdy ho nepovýšili, protože nebyl schopen složit ani jedinou zkoušku.

Říkali mu Nastydlý, pro jeho téměř soustavnou rýmu, nebo Obří noha. Nikdy totiž nemohl na své věčně prochladlé nohy sehnat dost velké boty. Protože byl nepoužitelný pro těžší případy, obcházel jako podomní obchodník ulice a vyslychal domovnice. Chudák Barnacle! Maigretovi nikdy nepřipadal tak blízký. Za tři měsíce půjde inspektor do penze. A Maigret?

Zdvihl ruku na pozdrav hlídce u vchodu a pomalu stoupal po schodech. Uprostřed se zastavil. Opět měl pocit, jako by mu srdce tlouklo nepravidelně.

Vešel do své kanceláře, zavřel za sebou a rozhlížel se kolem jako v cizím prostředí, ač tu znal kdejakou maličkost. Za ta léta měly věci dost času ustrnout a vzít na sebe podobu věčnosti. Byl v pokušení otevřít bar s umyvadlem a poslední lahvi koňaku pro vyčerpané zá-kazníky.

Pak pokrčil rameny a vešel do vedlejší kanceláře.

„Nic nového, děti?“

Dívali se na něho jako François, číšník z kavárny. Lucas se zvedl: „Další přepadení klenotnictví.“

„Postaráš se o to, vid’?“

Zůstal stát, tápaje mezi realitou a neskutečnem.

„Zavolej mé ženě, že nepřijdu na oběd... A než odejdeš, objednej mi nějaké chlebičky a pivo.“

Na všech bylo vidět, jak jsou zvědaví, co se stalo. Co jim mohl říct, vždyť to sám ještě neví. Poprvé v životě někdo útočil na jeho osobu a on teď musí skládat účty.

Svlékl si sako, otevřel dokořán okno a posadil se do křesla. Na stole leželo jeho šest dýmek a jakési neotevřené spisy. Určitě tam bude něco k podpisu. Vybral si nejobjemnější dýmku a rozvážně ji nacpal. Když ji zapálil, neměla tu správnou chuť. Musel vstát, aby mohl ze saka vyndat papíry od prefekta.

Poslali na Courcellský bulvár k Jean-Baptistu Priurovi steno-grafa, aby zapsal výpověď jeho mladé neteře.

Pravděpodobně to byl inspektor. Ze kterého oddělení mohl být?

Vedoucí odboru pro stížnosti ve Státní radě. Maigret se nejasně rozpomínal, že nápis Státní rada viděl nad jakýmsi monumentálním vchodem na náměstí u Královského paláce. Tato instituce jistě figuro-vala ve státní mocenské hierarchii velmi vysoko, ale jako většina Francouzů měl o její funkci jen nejasnou představu.

Tušil, že pečuje o provádění zákonů a dekretů a pochopitelně také posuzuje stížnosti soukromníků a společností na státní moc.

Vedoucí odboru pro stížnosti: to znamená, že osoba honosící se tímto titulem je pověřena předkládat Státní radě zmíněné stížnosti, předem prostudovat materiály a posuzovat důvody k nespokojenosti.

Výpověď Nicolý Priurové, věk osmnáct let, studentky, bydlíštěm u strýce Jean-Baptisty Priura, vedoucího odboru

pro stížnosti ve Státní radě, Courcelleský bulvár, číslo 42, 28. června v 9 hodin ráno.

Courcelleský bulvár, to jsou ty výstavní budovy naproti parku Monceau, široké portály, řidiči cídící vozy na dvorech a vrátní v uni-formě jako ten sluha u prefekta.

„V pondělí večer, po večeři se strýcem, jsem zašla ke své přítel-kyni Martině Bonetové na bulvár Saint-Cermain. Její otec je tam lékařem. Jela jsem metrem, protože auto potřeboval strýc...“

Maigret si dělal poznámky. Včera večer se po večeři díval se svou ženou na televizi, aniž měl nejmenší tušení, co ho později čeká.

„U Martiny jsme skoro celý večer poslouchaly nové desky, co do-stala k narozeninám. Martina je do hudby celá zblázněná. Já také, ale o trochu méně než ona.“

Jak nevinné a panenské! Dvě mladé dívky sedí v pokoji a poslouchají. Co asi? Bacha? Moderní šlágry? Jazz?

„Odešla jsem asi u půl dvanácté. Nejdřív jsem chtěla jet domů metrem, ale když jsem se octla na ulici, dostala jsem najednou chuť jít kousek pěšky. Noc byla příjemně svěží a já nebyla unavená.“

Zkoušel si ji představit, jak s důležitým výrazem diktuje na Cour-cellesském bulváru tuhle výpověď. Věty jakoby opsané ze slohového cvičení. Byl její strýc při tom? Opravoval ji, upřesňoval detaily?

„Odbočila jsem do ulice u Seiny, abych se dostala na nábreží. Ráda se tam procházím, hlavně v noci. V tu chvíli jsem si vzpomněla, že jsem nechala u Martiny dvě desky, které jsem jí přinesla přehrát. Můj strýc je zvyklý chodit brzy spát, protože brzy vstává. Věděla jsem, že odešel pryč jenom asi na hodinku. Měla jsem obavy, aby Martina nevolala domů, že jsem u ní nechala desky...“

Proč by ne? Všechno bylo možné. Maigret to nyní věděl líp než jindy. Ale tato pasáž nebyla tak jasná jako začátek výpovědi.

„Stála jsem před jakousi malou kavárnou. Její majitel seděl u okna a četl noviny. Jasně jsem viděla slova namalovaná na výkladní skřini – U Désirého. Podnik s cínovým pultem, pět nebo šest dřevě-nými stolkami, tlumeně osvětlený, působil starobyle... Vešla jsem do-vnitř.“

Maigret se měl co nevidět objevit na scéně a byl sám zvědavý, ja-kým způsobem bude jeho osoba uvedena. Včera večer v tuto hodinu spal nevinně v manželské posteli vedle paní Maigretové.

„Požádala jsem hned o jednu telefonní známku. Majitel kavárny se s nechutí zvedl, jako by litoval, že ho vyrušuji. Řekla jsem mu, ať mi přinese na kterýkoliv stůlek kávu, a vešla jsem do budky.“

Martina zvedla telefon a dost dlouho jsme si povídaly. Chtěla vě-dět, kde jsem. Řekla jsem jí, že volám z báječné starodávné kavárny, kde nemají kočku. Vlastně mají, jedna obrovská, téměř malý tygr, si hová majiteli na klíně. Jednu chvíli chtěla Martina přijít za mnou, ale já jí řekla, že tu dlouho nezůstanu, že jsem se chtěla jenom trochu projít, než sednu na metro...“

V Maigretovi začal nabývat vrch duch policisty. Určitě kamarádce telefonovala, protože to se dalo ověřit. Určitě byla U Désirého, pro-to-že ji tam chvíli poté našel. Telefonovala tedy dvakrát, poprvé Mar-tině, podruhé jemu. Zmínila se ale jen o jedné známce. Maigret se chtěl rychle dovědět, jestli bude mluvit o druhé.

„Mluvily jsme asi deset minut, možná trochu déle. Už jsme se málem loučily, ale dvě dívky si mají stále co povídat, vždycky když už jsme chtěly končit, objevilo se najednou nové téma.“

To znamenalo, že nejdřív nevolala Martině, ale jemu a dala mu čas obléknout se, vzít si taxíka a dojet do ulice U Seiny.

„Pak jsem si sedla ke stolu s kávou. Majitel kavárny se opět po-sadil k oknu s kočkou na kolenou. Večerní noviny ležely na židli, a protože jsem je ještě nečetla, listovala jsem v nich, než vystydla káva. Nevím, jak dlouho to trvalo...“

Tady taky musela brát v úvahu eventuální svědectví majitele ka-várny. V té chvíli určitě chladnokrevně uvažovala, jestli Maigret naletí na komedii, co mu telefonicky sehrála. V každém případě byly časové údaje bez chyby.

„Dále,“ křikl Maigret.

Byl to číšník od Dauphina, nesl několik sendvičů a dvě láhve piva.

„Položte to sem...“

Neměl hlad ani žízeň. Zamračeně vstal a šel zavřít dveře, které nechal odcházející číšník pootevřený.

Jedna maličkost byla nesporně pravdivá – šálek kávy, a když při-šel k Désirému, ležely opravdu na židli nedaleko dívky napůl složené noviny.

„Nezdálo se mi to dlouho, ale nemohu na to přísahat. I strýc mi často říká, že nemám žádný pojem o čase. Chtěla jsem vytáhnout z kapsy hodinky... Měla jsem na sobě lehký kostýmek s dvěma kapsami, proto jsem neměla kabelku. To je taky jedna z mých slabostí, zapomín-at všude kabelky. Kvůli tomu nosím nejrady šaty s kapsami...“

Šikovné! To potvrzovalo historii údajně ukradené kabelky,

„Právě v tom okamžiku vešel nějaký člověk, dost velký, rozložitý, s širokým obličejem...“

Děkuji za popis.

„Možná že se pletu, ale mám dojem, že mě chvíli pozoroval za sklem. Nejasně si vzpomínám na siluetu podobného muže procházející ho se po chodníku. Nejdřív jsem myslela, že jde ke mně, ale sedl si k vedlejšímu stolu, či spíše dopadl na židli a podepřel si hlavu. Nevě-děla jsem, jestli něco pil, ale napadlo mě to...“

Pozor! Od této chvíle musí její výpověď souhlasit s tím, co poz-ději řekne majitel kavárny.

„Obličej mi byl povědomý, nemohla jsem si jen vybavit jméno. Pak jsem si ale vzpomněla, že jsem viděla jeho fotografii v novinách. Jako by uhádl mé myšlenky, řekl: Nemýlíte se, slečno, jsem opravdu komisař Maigret.“

Tak tohle byla chyba, Maigret by nikdy nic podobného neřekl. Nicola musela nějakým vhodným způsobem vysvětlit ono rychlé navázání rozhovoru, protože Désiré, sedící pořád ve výčepu, byl nepříjemný svědek. Ve skutečnosti při jeho příchodu ani nevstal, jen se na něj podíval přes své noviny. Člověk by se mohl ptát, proč ne-chává vlastně svoji kavárnu otevřenou. Snad ze zvyku? Nebo aby si mohl sám a v klidu přečíst noviny, a nemusel si jít lehnout vedle své ženy?

„Nejsem z těch dívek, které běhají za svými idoly a slavnými osobnostmi pro autogramy. Můj strýc hostí ve svém bytě slavné lidi každý týden.

Přesto mi dělalo dobře vidět vedle sebe policistu, zvláště takového, o němž se hodně mluví. Představovala jsem si ho robustnějšího a hlavně tlustšího. Hned mě ale na něm překvapil jeho rozveselený pohled a okamžitě mě napadlo, jestli už něco nepil.“

Stále se k tomu vrací. Najednou si vzpomněl na jeden večírek u Pardonů, jenž se s tímhle náhle dostal do směšné souvislosti. Také ho obviňovali, že byl opilý. Ostatně teď přece taky pil. Dva koňaky. Velké! Číšník by to mohl dosvědčit. A na podnose stojí pivo. Jako naschvál si nalil sklenku, vzal zlostně chlebiček, kousl do něho a hned ho odložil.

Neměl hlad. Byl vzteklý, stále víc se nořil do záhadného světa, ve kterém hrál hlavní roli, aniž přesně věděl jakou. Ve zlém snu má člověk pocit, že je všechno falešné. I když mu ve spánku připadá všechno jako ve skutečnosti, probuzením souvislosti končí.

Tady to, co bylo nesouvislé, byla skutečnost. Nespál, nemohlo se mu nic zdát. Měl před sebou výpověď, která nebyla nějakým anonymním dopisem nebo vyprávěním pomatence, ale velice oficiálním dokumentem, jež mu předal osobně policejní prefekt.

A prefekt tomu věřil. Jestlipak tomu nakonec neuvěří sám? Vzpomínal si, co této scéně v kavárně předcházelo. Zazvonil telefon; Maigret ho zvedl a poslouchal v polotmě hlas mladé dívky, váhaje, má-li zavěsit. Pak jeho žena rozsvítila lampu na nočním stolku a zeptala se:

„Co se děje?“

Pokrčil rameny a pozorně naslouchal vyprávění trhavého a prosícího hlasu. V tom okamžiku byl ještě v bezpečí, doma, v pokoji, který obýval víc než pětadvacet let. Jeho žena byla vedle něho.

Podala mu dýmku, kterou před spaním nevyklepal, a škrtla zápal-kou. Věděla, že když ho někdo náhle probudí, rád si několikrát za-táhne z dýmky, aby se dostal do formy.

Kancelář, v níž teď seděl, obýval už dávno. Vždycky si myslel, že to tady už doslouží, ale nyní o tom začínal pochybovat. Kdoví co se stane, až předá prefektovi svou vlastní verzi případu?

Co mu řekne mocný šéf, který už dva roky slibuje, že vyčistí Paříž a hraje přitom každé ráno tenis na Roland-Garros, kde se s oblibou nechává fotografovat.

Mimochodem, posuzoval komisařovu proslulost nepřátelsky a ne-spravedlivě. Maigret nikdy slávu nevyhledával. Naopak. Kolikrát mu pátrání zkomplikovala skutečnost, že ho všude poznávali. Copak to byla jeho chyba, že kolem jeho osoby vytvořili novináři legendu?

Dobrá! Kde to přestal? Ach ano...

Prefekt prohodil něco jako: „Takže když vám neznámá žena do-vyprávěla tu dojemnou a málo pravděpodobnou historku, vy jste se oblékl a pospíchal uprostřed noci do baru, který vám popsala? Jako velitele pátrací skupiny vás nenapadlo zatelefonovat na nejbližší policejní stanici a poslat tam nějakého inspektora?“

Vlastně měl prefekt pravdu. Paní Maigretová mu řekla přibližně totéž :

„Proč tam někoho nepošleš?“

Právě proto, že případ nebyl jasný, že události, o nichž mu ne-známá dívka vyprávěla, byly nějak nelogické! Jenže copak život není často nelogický? Znovu se o tom přesvědčil, tentokrát s tím rozdílem, že se ta nelogičnost týkala jeho. Jedna nula pro prefekta. Ostatně Maigret se už na něho nezlobil. Už ho přešla touha dát mu pěstí mezi oči. Byl to jen pšec ve hře, taky z něho vlastně udělali hlupáka.

Dopil sklenku, nalil si další, postavil ji na dosah ruky a dal si na-čas se zapálením dýmky. Teprve pak se znovu sklonil nad popsané stránky.

„Objednal si bílé víno. Majitel se ho zeptal: 'Celou láhev?' Řekl, že ano, tak mu přinesl sklenku a malou láhev. Pozval mě, abych se napila, ale odpověděla jsem, že jsem právě dopila kávu. Ani už nevím, jak uvedl svůj návrh. Něco jako: 'Většina lidí má špatnou představu o našem řemesle... Vy asi taky...'

Často se mluví o vašich výsledcích, o přiznáních, které nakonec dostanete z vyčerpaného člověka.'

To je konec. Nejdůležitější je ovšem každodenní práce... Podívejte, právě hledám nebezpečného zločince, předpokládám, že ho nachytám v nějakém baru v okolí...“

I když to telefonické vyprávění i historky její kamarádky a tajemného Marka byly dost patetické, přesto to bylo přijatelnější než věty, které přisuzovala Nicola jemu.

„Kdybyste chtěla jít se mnou...“

Zvedl se přesvědčen, že přijmu. Hodil na stůl drobné a když jsem chtěla platit, majitel kavárny řekl, že je všechno v pořádku. Vyšla jsem současně s komisařem.

'Rodiče vás čekají?'

'Strýček se nestará, kdy se vracím, věří mi.'

'V tom případě jdem.'

Podlehla jsem zvědavosti. Vzpomínám si, že jsme prošli Jakubo-vou ulicí a zahrnuli do nějaké malé uličky, jejíž jméno jsem už zapo-mněla. Vešli jsme do baru, kde se u pultu tísnilo mnoho lidí. Dívala jsem se hlavně na obličeje kolem sebe, uvažovala jsem, jestli zločinec, kterého komisař hledá, by mohl být některý z popíjejících. Nabídl mi sklenku. Byla to whisky. Váhala jsem, jestli ji mám vypít, ale měla jsem po hořké a studené kávě, kterou jsem před chvílí vypila, žízeň. Podezřívám ho, že mi pak naplnil sklenku bez mého vědomí ještě jednou a že jsem vypila dvě místo jedné. Byla tam spousta lidí, seděli natlačení jeden na druhém. Navíc tam bylo horko a plno kouře.

'Jdeme. Zahlédl jsem tady jen dva bezvýznamné povaleče. Člověk, kterého hledám, je jinde.'

'Raději bych šla domů.'

'Dejte mi ještě půlhodinku a určitě budete mít to štěstí asistovat při senzačním zatčení, o kterém se bude zítra psát na prvních stránkách novin.'

Aby byla její historka pravděpodobná, musela mu dát čas ji opít. Taky musela mluvit dost mlhavě, aby nebylo možné najít místa, kam byla, jak tvrdila, zavlečena. Zkrátka, obě historky se musely doplňovat. I když byly obě falešné, přesto musely mít stejné opěrné body ve skutečnosti.

„Další podnik byl v suterénu. Hrála tam hudba a tančilo se. Ne-znám noční podniky na Saint-Germain des Prés, ale předpokládám, že to byl jeden z nich. Komisař mě znovu nutil pít. Už jsem se necítila ve své kůži. Začínala se mi točit hlava a myslela jsem, že mě další sklenka postaví na nohy. Pak bylo všechno stále mlhavější, měla jsem úplná okna. Po chodníku mě vedl v podpaží, potom, prý abych neu-padla, kolem pasu.

Pokoušela jsem se ho odstrčit. Vedl mě nějakými dveřmi a po málo osvětlené chodbě, promluvil okénkem s jakýmsi špatně oholeným mužikem s prošedivělými vlasy.

Vídím znovu úzké schodiště, rudý plyš, číslované pokoje, komi-saře, jak otáčí klíčem.

Mechanicky jsem opakovala:

„Ne, ne! Já nechci...“

Smál se. Byli jsme v pokoji, blízko postele.

Prosila jsem: 'Něchte mě. Nechte mě, nebo zavolám policii.'

Přisahal bych, že mi odpověděl: 'Zapomínáte, že policie, to jsem já!...“

Byla to téměř všechno pravda. Kromě poslední věty, samozřejmě. A až na to, že se dívka nebránila, a že ji také nevodil z baru do baru a nenabízel jí nic k pití. Podivné bylo jejich setkání u Désirého a věty, které si vyměnili.

Slečna se v té chvíli opravdu jmenovala Nicole, ale tvrdila, že její příjmení je Carvetová a že je dcera smírčího soudce z La Rochelle. Kamarádka, která na ni čekala na nádraží s Markem, se měla jmenovat Laura Dubuissonová, byla to dcera obchodníka s rybami z téhož města.

„Jestli vám, slečno, dobře rozumím, nevíte, ani kde bydlí vaše kamarádka, ani kam vás odvedli, ani kde jste nechala zavazadla. A konečně nejste schopna popsat ani hotel, odkud jste utekla a kde jste nechala svou kabelku s penězi.“

Navíc byla opilá. Její dech byl cítit alkoholem. Proto jí nabídl: „Především je nutno vám najít nocleh. Pojdte.“ Skutečně hodil na stůl drobné a vedl ji po Saint-Germain v podpaží a potom, když se motala čím dál víc, kolem pasu. Mířil do levného a slušného hotelu ve Školní ulici. Cestou se nikde nezastavovali, i když ho z toho Nicola obviňovala.

„Jak jste mohla psát své přítelkyni, když nemáte její adresu?“

Protáhlým tónem odpověděla: „Myslíte si, že lžu, že vám vyprá-vím pohádky? Psala jsem jí přece poste restante! Laura byla vždycky trochu tajemná. Když byla malá, ještě ve škole, vždycky vykládala...“

Už se nepamatuje, co Laura vykládala. Téměř neposlouchal, chtěl se jí co nejrychleji zbavit.

Bylo pravda, že noční vrátný v hotelu byl špatně oholený a měl prošedivělé vlasy, i že mu podal klíč a zamumlal:

„Druhý vlevo...“

Nebyl tam výtah.

„Pomozte mi vyjít nahoru. Už se nemůžu udržet na nohou.“

Pomohl jí a teď už sám neví, co je pravda a co je lež.

„Už nemůžu, pane Maigrete. Jsem moc opilá, vidíte? Tolik se sty-dím. Už se nikdy neopovážím vrátit domů.“

Když přišli do druhého poschodí, Maigret skutečně otočil klíčem v zámku.

„Spěte a o nic se nestarejte. Zítra ráno všechno zjistím.“

V pokoji špatně našlápla, upadla a ani se nepokoušela vstát. V ně-kolika okamžicích usnula. Zvedl ji, zul jí boty a svlékl kabátek od kostýmu. Už odcházel, když zamumlala: „Mám žízeň.“

Vešel do maličké koupelny, vypláchl kelímek na zuby a naplnil studenou vodou. Když se vrátil, seděla na posteli a snažila se svlék-nout si sukni. „Škrť mě pásek.“

Pila a upírala na něho skličený pohled.

„Nemohl byste mi pomoci? Kdybyste věděl, jak je mi špatně. Asi budu zvracet.“

Pomohl jí svléknout sukni a blůzu. Zůstala jen v kombiné. Ne-zvracela.

„Tak co?“ ptala se ho paní Maigretová, když se vrátil domů.

„Divná záležitost, zítra se uvidí.“

„Byla hezká?“

„Přiznávám, že jsem si ani nevšiml. Byla úplně opilá.“

„Cos s ní udělal?“

„Odvedl jsem ji do hotelu a uložil do postele.“

„Svlékl jsi ji?“

„Musel jsem.“

„Nemáš strach?“

Jeho žena měla správné tušení. On sám také nebyl neklidnější. Když přišel v devět hodin do své kanceláře, hned volal do hotelu a tam mu řekli, že slečna z dvaatřicetky odešla a prohlásila, že komisař Maigret, který ji tam odvedl, zaplatí účet.

Za deset minut mu z kartotéky oznámili, že žádný smírčí soudce Carvet ani obchodník Dubuisson v telefonním seznamu La Rochelle nefigurují.

III. KAPITOLA

„Zapomínáte, že policie, to jsem já!“

Maigret stál u otevřeného okna s rukama v kapsách a v zubech drtil troubel dýmky. Nemohl nalézt odvahu znovu přečíst výpověď Nicolý Prieurové. Zabořil se do křesla. Dlouho zůstal sedět skleslý, zhnusený, bez nejmenšího projevu energie. Roztržitě naslouchal hla-sům inspektorů, přecházejících vedle v kanceláři. Celou tu dobu si ve své vlastní kanceláři připadal jako cizinec.

Do penze mu zbývají tři roky. I doktor Pardon to nadhodil. Proč? Zdál jsem se mu unavený? Nebo při prohlídce zjistil, že něco neklape, a nechce mi to říct?

Doporučil mi méně pít, nejlíp přestat úplně, maximálně tak trochu vína po jídle. Brzy mi nařídí dietu a budu nucen každou hodinu poly-kat prášky! Asi jsem už na nejlepší cestě do světa starců, jimž tělo pozvolna vypovídá službu, takže připomínají stará auta, kterým je třeba neustále měnit součástky. Jenomže lidské náhradní díly nejsou tak snadno k sehnání.

Neuvědomoval si, že čas nestojí. Slunce kreslilo stíny po zdech a blednoucích plyšových potazích kanceláře; nic z toho nevnímal.

Nepocítoval ani špetku energie, neměl sebemenší vůli se bránit. Přijímal porážku. Dokonce jednu chvíli pocítoval jakési uspokojení. Už žádnou odpovědnost! Žádné večery a úmorné noci strávené horeč-ným výsledkem člověka, jehož přiznání udělá tečku za případem.

„Zapomínáte, že policie, to jsem já!“

Snad právě tato věta ho vytrhla z letargie. Cítil se již téměř v Me-unge na Loire, kde pro sebe a svou ženu koupil domek, o který hodlá láskyplně pečovat právě tak jako sousedé. Domek se zahrádkou, s květinami a zeleninou, kterou bude mírumilovně při východu a západu slunce zalévat, s kolnou a vyrovnanými rybářskými pruty...

„Zapomínáte, že policie...“

Tato věta se tak přičila jeho povaze, zněla tak falešně, že mu tvář roztála v úsměvu, a pak přišel okamžik, kdy se Maigret pomalu na-rovnal. Vstal a podíval se na chlebičky, kterými dříve pohrdl. Jeden si vzal, spolkl první sousto a otevřel láhev piva. Jedl vstoje u otevřeného okna a skrz nehybné listy stromů na nábřeží pozoroval Seineu.

Konečně navázal opět kontakt s okolím, se spěchajícími chodci, s mladou objímající se dvojicí, která šla pomalu po mostě svatého Mi-chala a uprostřed se zastavila, aby se podívala na konvoj lodí, na plynoucí vodu či bůhví na co. Pro ně přece měla smysl jedině jejich radost ze života, jejich objetí a polibky.

Odvedle bylo slyšet psací stroje. Inspektoři asi občas pohlédnou na dveře svého šéfa a vymění si tázavé pohledy. Vrátil se ke stolu, aby si znovu přečetl poslední věty výpovědi Nicolý Prieurové. Docela dole byla totiž ještě jedna věta.

„Nezneužil mě, předpokládám, že v posledním okamžiku dostal strach...“

Maigret si nactal dýmku a již soustředěnější, s malou jiskérkou v očích, se vrátil k oknu. Povzdychl si a konečně otevřel dveře do ved-lejší kanceláře. Lucas tam nebyl. Skoro všichni ostatní byli také kdesi v Paříži. Mladý Lapointe měl dovolenou, Janvier psal na stroji zprávu. Všichni cítili, že je pozoruje, ale neodvažovali se zvednout hlavu. Věděli, že když se šéf takhle u sebe zavře, muselo se stát něco váž-ného. Hodiny ukazovaly tři.

„Janviere, mohl bys ke mně přijít s blokem?“

Janvier, vedle Lapointa nejlepší stenograf skupiny, okamžitě vstal, vešel do kanceláře a zavřel za sebou. V očích měl otázku, kterou se neodvažoval pronést.

„Posaď se, budu diktovat...“

Bylo to kratší, než si myslel. Před hodinou by byl kombinoval, tvořil hypotézy. Ted se spokojil s fakty a vyloučil vše, co by mohlo být pokládáno za komentář. Tím dále pokračoval, tím byl inspektor Janvier vážnější, vytahoval obočí, vrhal neklidné pohledy na svého šéfa. Stačilo dvacet minut.

„Přepíšeš to s dvěma kopiemi.“

„Ano.“

Maigret několik vteřin váhal. Prefekt si ho vlastně zavola zpátky jen proto, aby mu nařídil, že se nesmí o této záležitosti nikomu zmínit.

„Čti!“

Přistrčil mu dívčinu výpověď. Po dvaceti řádcích Janvier zčerve-nal, jako Maigret ráno na prefektuře.

„Kdo jen mohl...“

Dobrák Janvier! On a Lucas byli Maigretovými nejstaršími spolu-pracovníky a všichni tři si rozuměli bez dlouhých slov. Bez dlouhého přemýšlení teď položil stejnou otázku jako Maigret. Tomu to však trvalo podstatně déle, protože v tom lital osobně.

„Kdo?“

„Právě to bych taky rád věděl. Kdo?“

Už si zvykli na více či méně hysterické slečny, maniačky, které pravidelně na Zlatnické nábřeží chodily sehrát svůj výstup.

Znal i takové, které tu byly jako doma. Maigreta samozřejmě na-padla i tato možnost, ale duševně vyšinitá dívka by

nedokázala sehrát bez nejmenší chybičky takovouhle dvojí roli. To ji musel někdo naučit.

„Než napíšeš zprávu, udělám zatím jeden pokus, i když je mi jasné, jak to dopadne.“

Janvier hned uhodl.

„A radši o té záležitosti nikde nemluv. Velký náčelník to pokládá za státní tajemství. Kdyby ti zbyl čas, zkus sehnat informace o Jeanu-Baptistovi Prieurovi.“

V okamžiku, kdy stál Maigret již mezi dveřmi, Janvier zamumlal:

„Doufám, že se netrápíte, šéfe?“

„Nabídl jsem demisi.“

„Byla odmítnuta?“

„Říkal, že by ji měl přijmout, ale že...“

„No co?“

„Zůstávám, dokud mě nevyhodí. Rozhodl jsem se, že se budu brá-nit.“

Taxík ho dovezl do ulice U Seiny. Nenuceně strčil do dveří U Dé-sirého. Majitel právě obsluhoval skupinu zedníků, kteří zašli na sklenku červeného. V rohu psal jakýsi starší muž při šálku kávy dopis. Désiré poznal na první pohled svého hosta z minulé noci. Nedal na sobě nic znát, vyhnul se Maigretovu přímému pohledu a dal se do rovnání lahví a sklenek.

„Deci bílého. Tentokrát něco, co rozléváte...“

Muž za barovým pultem měl vypoulené oči a jakoby horkem vy-sušenou kůži. Položil na pult skleničku a nalil.

„Šedesát centimů.“

Zedníci nejevili o Maigreta zájem. Host, kterému dopsala propi-sovací tužka, také ne.

„Poslyšte, šéfe...“

Désiré se k němu neochotně otočil.

„Nezapomněl jsem tady včera večer nic? Nenechal jsem tu dešť-ník?“

„Nikdo tu nenechal žádný dešťník...“

„Vzpomínáte si na tu dívku, která mi telefonovala a pak tu na mě čekala? Chtěla dvě, nebo tři telefonní známky?“

Majitel s posupným výrazem mlčel.

„Do toho mi nic není. Ostatně, nepamatuju si vůbec, co bylo včera a nemám vám co říct...“

„Někdo vám dnes ráno doporučil, abyste mlčel?“

Dělníci nastražili uši a měřili si komisaře od hlavy k patě.

„Šedesát centimů,“ trval na svém ten starý hlupák. Maigret položil na stůl frank a obrátil se k východu.

„Zapomněl jste si drobné! Neberu spropitné...“

V hotelu Savoy to proběhlo stejně. Majitelka byla obtloustlá žena s nazrzavo obarvenými vlasy, již nechyběl jistý druh elegance. Seděla v kanceláři vedle desky s klíči.

„Dobrý den.“

Jakmile na Maigreta pohlédla, věděl, že ho poznala. Přesto se představil. „Komisař Maigret, kriminální policie.“

„Co si přejete?“

„V noci jsem sem přivedl mladou dívku a chci zaplatit pokoj, ona neměla peníze.“

„To už je v pořádku.“

„Ona zaplatila?“

„To je jedno. Každopádně mi nejste nic dlužen.“

„Někdo tedy dnes ráno přišel zaplatit a promluvit si s nočním vrátným?“

„Podívejte, pane komisaři, vím, kdo jste, a nic proti vám nemám, ale nechci mít nepříjemnosti. Nic o té dívce ani o té věci nevím. Mé účty jsou v pořádku, policie ani daňová kontrola proti nám nikdy nic neměla.“

„Děkuju vám“

„Lituju, že vám nemůžu odpovédět jinak.“

„Rozumím“

Jednali rychle. Bylo by už zbytečné telefonovat Martině Bone-tové, Nicolině přítelkyni, u níž měla strávit večer u gramofonu. Stejně by nic neřekla. Byl si skoro jist, že Nicola od Désirého skutečně volala na bulvár Saint-Germain. Prefekt v té aféře stejně neměl prsty, přestože policisty ze staré školy a zvláště Maigreta, o němž se v novinách psalo příliš pochvalně, moc nemiloval. Na to měl ostatně právo.

Ministr vnitra mu ráno asi vyděšeně telefonoval, aby ho seznámil s historií, jež by je mohla oba ohrožit.

Tihle lidé nebyli ani hrdinové, ani neviňátka. Dostali se na svá místa pomocí intrik, na něž by rádi zapomněli, museli proto občas spolknout nějaké to hořké sousto, aby se udrželi nahoře. A Maigret byl najednou zatažen do pochybné historie, možná z toho bude i skan-dál! Co když si vlivný státní činitel bude stěžovat a hrozit, že se obrátí výš? To by přece bylo tak lidské!

Jaké zadostiučinění musel cítit ta nula prefekt, když si mohl před-volat policistu, jenž je starší a populárnější než on, a laskavým hlasem mu číst levity.

Paříž se koupala v slunci. Mnoho okenic bylo pozavíráno, aby bylo v bytech alespoň trochu chládku. Tu a tam seděli na břehu rybáři a všudypřítomní milenci, podobní těm z mostu svatého Michala. Támhleti si dokonce zuli boty, nohama klátí nad vodou a baví se pozorováním svých prstů. Je jim to velice k smíchu.

„Janviere!“

„Už jdu!“

Právě telefonoval. Když vešel do Maigretovy kanceláře, měl už zprávu hotovou. Komisař ji začal číst. Přečetl čtyři nebo pět řádků.

„Víš jistě, žeš nic nezapomněl?“

„Srovnával jsem to s originálem. Přesto by bylo lepší...“

Ne. Maigret neměl vůbec chuť znovu číst vlastní věty. Těžkou ru-kou se podepsal, nadepsal adresu na obálku s oficiálním záhlavím a zazvonil na sluhu.

„Ihned doručit do prefektovy kanceláře... Ještě něco, Janviere?“

„Zavolal jsem jednomu známému advokátovi, který se dost vyzná mezi vysokými úředníky.“

„Zná našeho Prieura?“

„Zná. Je to prvotřídní právník, v současné době pravděpodobně jeden z nejlepších. Byl ženatý, jeho žena se asi před deseti lety zabila při autonehodě. Její otec byl rejdař.“

„V La Rochelle?“

„Uhádl jste!“

Oba se usmáli. Zřídka kdy ten, kdo lže, vymýšlí úplně všechno. Dívka, která se v telefonu zdála tak politováníhodná, říkala, že je z La Rochelle. Její otec byl údajně soudce a její přítelkyně dcera obchodníka s rybami.

„Pokračuj.“

„Prieur má ještě bratra, obchoduje v La Rochelle s loďmi.“

On sám má vlastní jmění a bydlí v obrovském bytě na Courcell-ském bulváru. V Maroku měl ještě jednoho bratra, Kryštofa. Byl ženatý a měl jedinou dceru. Spáchal sebevraždu, jejíž příčinu můj přítel nezná. Jeho žena zmizela ze scény. Říká se, že se znovu provdala za jakéhosi Američana a žije v Texasu. Ta dcera, to je Nicola, kterou tak dobře znáte.“

„To je všechno?“

„Děvče udělalo vloni maturitu a teď studuje na Sorbonně.“

„Jaká je?“

„Můj přítel ji nezná, snad bude vědět víc jeho žena. Doma s ní promluví.“

Jean-Baptiste Prieur, šéf oddělení pro stížnosti ve Státní radě a vynikající právník, nemá tedy žádný důvod Maigreta nenávidět. Pravděpodobně jeho jméno ani nezná, natož aby vykonstruoval machinace, které by mohly jeho neteř stát dobrou pověst.

„Dal bych nevím co za to, kdybych si s tím děvčetem mohl promluvit mezi čtyřma očima.“

„Mám obavy, že vám nedají příležitost.“

„Umíš si představit někoho, kdo by měl takový zájem vyhodit mě ze sedla, aby kvůli tomu vymyslel celou tuhle záležitost?“

„Jistě vadíte spoustě lidí. Například těm, co už dva měsíce vykrádají klenotnictví za bílého dne... Dnes ráno zas, v ulici Victora Huga.“

„Nechali nějaké stopy?“

„Žádné.“

„Stříleli?“

„Kdepak. Klidně si odjeli autem, nikdo si ničeho nevšiml, do-konce ani klenotník. Ten byl za svým pultem tak šokovaný, že mu trvalo minutu, než stiskl knoflík poplašného zařízení. Nenapadá vás něco?“

„Možná... Kde jsem byl včera v jedenáct hodin dopoledne?“

Janvier to věděl, protože šéfa vezl.

„U Manuela.“

„A předevířem ve stejnou dobu?“

„U Manuela.“

„A...“

Třikrát v jednom týdnu navštívil Maigret Manuela Palmariho, majitele Zlatého klíče v ulici U Fontány, který je už v penzi a bydlí v přepychovém bytě v ulici Pod akáty.

„Snad je to hloupé, ale mám znovu chuť mu jít položit několik otázek...“

Vypadá to nesmyslně, ale nebyly události předešlé noci rovněž nesmyslné? Palmari, lidmi svého světa častěji zvaný Manuel, vládl v tom podniku na Montmartru třicet let. Začal jako pasák.

Zabýval se ještě jiným podnikáním od té doby, co ho Maigret, tehdy ještě mladý, poznal? Komisař, tenkrát ještě inspektor, ho mnohokrát podezíral, aniž ho byl kdy schopen nachytat při činu.

Během těch třiceti let zmizelo z okolí Pigalle hodně „tvrdých ho-chů“. Někteří byli zlikvidováni konkurencí, jiným byl po několika letech vězení zakázán pobyt a mnozí z nich vlastní teď více či méně pochybné hospody mezi Marseille a Nizzou.

Manuel, který rychle tloustl, sehnal prostředky a koupil si Zlatý klíč, tehdy jen jakýsi výčep ve stylu Désirého, s tím rozdílem, že se tam člověk setkával s obzvlášť prohnanými mladými darebáky.

Nálevna se brzy změnila v moderní bar, potom v restauraci s ně-kolika stolkami. Hosté už nebyli bezvýznamní mladíci, ale majitelé velkých amerických bouráků.

Maigret tam občas zašel na oběd. Čekával, až se malá, červeně a zlatě vytapetovaná místnost vyprázdní.

„Poslouchej, Manueli...“

„Ano, pane komisaři...“

„Ten člověk s jizvou v koutku u oka, co seděl tamhle v rohu...“

„Víte, já hosty vidím přicházet a odcházet, nosím jim jídlo a pití, беру od nich prachy, ale nevím, neznám...“

Manuel byl rozený komediant. Hrál komedii pro sebe i pro ostatní a stávalo se, že samým uspokojením na svého posluchače mrkl.

„Už se známe dlouho, co?“

„Byli jsme tehdy štíhlejší, vidíte, pane Maigrete?“

„A tys neměl ani vindru.“

„Což je důkaz, že jsem se nikde nenamočil...“

„Nebo jsi byl až příliš mazaný.“

„Myslíte, že jsem mazaný? Do školy jsem moc nechodil, i noviny stěží přečtu.“

„Manueli...“ „Ano?“

„Ten člověk s jizvou...“

„Dobrá, rozumím... Nemám vám co říct... Tu jizvu ještě před dvěma měsíci neměl... Dva měsíce, to máme v březnu, a v březnu...“

V březnu se u kašny na Pigalle popraly dvě bandy. Došlo k přestřelce, po které zůstal na dlažbě jeden mrtvý a dva ranění jako zázra-kem zmizeli. To koště, ten hlupák prefekt, který uměl tak akorát hrát, tenis a který přísahal, že vyčistí Paříž, neměl rád donašeče a staré metody ho popuzovaly.

A právě k takovému „radilovi“ zajel Maigret ve voze řízeném Janvierem. K Manuelovi, který před třemi léty, právě když časně po ránu otvíral dveře Zlatého klíče, aby vytáhl okenice lokálu, dostal půl tuctu kulek ze samopalu do stehna a do břicha. Z nemocnice, kam ho tehdy dopravili, se nechal okamžitě převést do jedné z nejlepších soukromých klinik v Neuilly. Všichni, včetně lékaře, byli přesvědčeni, že živ nevyvázne.

Také v Neuilly ho Maigret několikrát navštívil.

„Děláte mi starosti, pane komisaři... Víte, vy od policie nikdy ne-věříte lidem, to je vaše jediná chyba... V autě museli být dva, to je jasný. S kulometem se nedá pracovat od volantu. Ale čestný slovo, já je fakt neviděl, z toho jednoduchého důvodu, že jsem k nim byl otočený zády. Když člověk vytahuje roletu, je zády do ulice, ne?“

„Ty jsi ji ještě nevytáhnul. Právě jsi otevíral dveře...“

„Ale byl jsem už otočený k domu... Pochopte to, vždyť jste vzdělaný člověk. Někdo se mě pokoušel zabít... Díky jemu se už asi nikdy nepostavím na nohy. Zbytek života strávím na vozečku jako paralytik... No dobře! A vy si myslíte, že bych ty chlápky, co mi tohle udělali, neviděl rád v base?“

Nepromluvil. To Maigret čekal. Za několik týdnů byli v okolí Toulonu zavražděni dva „tvrdí hoši“, kteří po přestřelce u Fontány hbitě opustili Paříž.

„Víte, pane komisaři, tihle hoši se courají sem tam bez zjevného důvodu. Člověk se ani nedopočítá těch, co najednou zjišťují, že je pařížský klima pro ně nezdravý...“

Auto uhánělo po Elysejských polích, objelo Vítězný oblouk, pro-jelo Mac Mahonovou ulicí a zahrnulo doleva do ulice Pod akáty. Byla to typicky měšťánská čtvrť, poklidná, jen tu a tam stál mezi dvěma nevábny-mi budovami malý soukromý hotel s opřelou fasádou.

„Mám jít s vámi?“

„Není třeba... Porozhlédni se tu po kolegovi. Ani nevím, kdo má službu.“

„Tlustý Lourtie.“

„Najdeš ho někde zalezlého. Mohl by vědět, co dělala dnes od rána Alina...“

Alina byla rovněž stará známá. Za éry Zlatého klíče obsluhovala v lokále. To byla ještě štíhlá, s černými rozčuchanými vlasy a s tma-výma zářícíma očima. Bylo známo, že je Manuelovou milenkou a že ji sebral kdesi na ulici.

Na klinice pro ni tenkrát zařídil pokojik hned vedle svého. To ona podle jeho instrukcí sehnala správce pro Zlatý klíč a občas tam zašla nakouknout a překontrolovat účty.

Za tři roky ztratila postavu, zakulatila se. Nepořádný účes byl tentam, oblékala se teď se skromnou koketérií a vyhlížela jako pa-nička.

Dům dělal se svými mahagonovými dveřmi, tichým a prostorným výtahem dojem diskrétnosti a pohodlí. Maigret stiskl tlačítko čtvrtého poschodí a zazvonil u dveří nalevo. Nějakou chvíli bylo slyšet jen slabý zvuk vozíku na gumách, přicházející zevnitř bytu.

„Kdo je tam?“

„Maigret.“

„Už zase!“

Dveře se otevřely.

„Pojďte dál, jsem doma sám... Trochu jsem si zdřímnul...“

Manuel měl nyní bílé, jakoby hedvábné vlasy, dodávající jeho tváři jistou důstojnost. Na sobě měl čistou bílou košili, hedvábné kalhoty a červené pantofle.

„Už jste tady zase! Člověk, kterej mě zná tolik let a kterému jsem prokázal tolik služeb... Ne. V salónu nezůstanem. Ostatně, ptávám se sám sebe, nač mi ten salón je, když to není podle mého vkusu a ni-koho stejně nepřijímám...“

Zařídil si pro sebe separé, malou místnost s okny na ulici. Měl tam televizi, gramofon, dvě či tři různě velká tranzistorová rádia, noviny, časopisy a spousty detektivek. Jeden roh zabíralo červené kanape a u něho stálo křeslo potažené saténem téže barvy.

Manuel nekouřil. Nikdy nekouřil. Také nikdy nepil.

„Víte, že nerad mluvím do větru, ale ujišťuju vás, že se co nejdřív rozzlobím. Jsem svobodnej občan s čistým trestním rejstříkem. Li-cenci a daně ze svého podniku v ulici U Fontány platím naprosto přesně. Žiju tady jako myš v díře...“

Kvůli své noze se nemůžu hnout z domu, musej mě svlíkat a mějt jako děcko, pomáhat mi do postele i z postele...“

Maigret znal svého člověka, čekal jen na konec komedie. Manuel hrál mrzouta.

„Támhle ten telefon vedle vás je odposlouchávanej. Neříkejte, že ne, nejsem včerejší a vy taky ne. Jen si se mnou dělejte, co chcete, je mi to fuk..., ale Alině dejte pokoj, to je přece jiná záležitost.“

„Někdo ji obtěžuje?“

„Ale, pane Maigrete... Vy jste mazanější než já...“

„To pochybuju!“

„Co? Vy tvrdíte, že já, ktorej umí stěží číst a psát...“

To je jeho leitmotiv. Je na něj hrdý jako jiný na své tituly. Maigret bafal ze své dýmky a s úsměvem poznamenal: „Je vám jasné, že kdy-bych byl tak šikovný jako vy, Manueli, byl byste už dávno za mřížemi?“

„Podívejme se! Stará písnička... Ale abysme se vrátili k Alině. Dneska jí dělá stín ten velkej dejchavičnej, včera malej brunet, zejtra někdo jinej... Nemůže koupit ani maso a sejra, aby jí některej z vašich lidí nestál za zády...“

Vy jste korektní, dejme tomu, vás mám rád, ale to není důvod, abyste mě denně navštěvovalo jako nějakýho nemocnýho příbuznýho... Už scházej jen bonbóny a kytky! Kdy už mi konečně řeknete, co vlastně chcete?“

„Dnes jde o soukromou záležitost.“

„Čí soukromou záležitost?“

„Znáte Nicolu?“

„Jakou Nicolu? Paříž je plná Nicol... Co dělá ta vaše?“

„Studuje na Sorbonně.“

„Na čem?“

„Na univerzitě, jestli se vám to víc líbí.“

„A já bych měl znát slečinku, která chodí na univerzitu?“

„Já se jen ptám, jmenuje se Nicola Priurová.“

„Nikdy jsem to jméno neslyšel.“

„Bydlí se strýcem nedaleko, na Courcellském bulváru. Ten strýc, Jean-Baptiste Prieur, je šéf oddělení pro stížnosti ve Státní radě.“

Manuelův údiv nebyl hraný. To by musel být ještě lepší herec než Nicola.

„To myslíte vážně? Ach dobrej bože, já ani nevím, co to ta Státní rada je. Vy si myslíte, že já znám takovýhle potentáty?“

„A neznáte ani Désirého, co má kavárničku v ulici U Seiny?“ „Slyším o něm prvně.“

„Ani ty dva hochy, co dnes pracovali v ulici Viktora Huga?“ Ma-nuel se ve svém pojízdném křesle nadzdvihl.

„Hele, tak pozor... Jestli vám všechny ty řeči měly bejt dobrý jen k tomu, abyste se dostal až sem a abyste mě nachytil, tak to nehraju... Při jedný příležitosti jsem vám dobrovolně nabídl svědka... Dobrá... Jeden nemůže mít bar na Pigalle a nebejt zadobře s policií.“

Poslouchám rádio jako každej, vím teda, co se stalo dneska ráno tam, co říkáte. Ale co mám já s touhle záležitostí společnýho? Už tři roky jsem se odtud nehnul a nikdo mě nenavštěvuje. Rád bych věděl, jak bych si za těchhle podmínek moh hrát na vševěda.

Když jste tu byl naposledy, šlo taky o klenotnictví, na bulváru svatého Michala. A předtím...“

„Kde je Alina?“

„Šla nakoupit.“

„Tady v okolí?“

„Nevím. Jestli trváte na tom, abych vám to řek, šla si koupit kal-hotky a podprsenku... váš inspektor vám to večer potvrdí.“

„Ráno šla taky ven?“

„Ráno šla naproti k zubaři. Kdyby měl ten felčar otevřený okno, moh bych ji vidět na křesle v ordinaci.“

Protější dům nebyl činžák, ale soukromá jednopatrová vila. Byla postavena z kamenů, které už začínaly šednout.

Břidlicová střecha se na slunci leskla stejně modravě a růžově jako Seina v podvečer.

„Už dlouho ji bolí zuby?“

„Tři dny.“

Kdyby byla u zubaře už někdy předtím, Maigret by se to dozvěděl z hlášení inspektorů, kteří ji sledují už tři neděle.

„Jak se jmenuje?“

„Kdo?“

„Ten zubař.“

„Vizitka je vidět odtud. Na tu dálku se ale nedá přečíst. Řekla, že naproti je zubař, a já se o něj víc nezajímám... Všechno, co vím, je, že jeho asistentka či ošetřovatelka, jak chcete, je velká, ošklivá a hranatá ženská, kterou bych nechtěl mít v posteli ani zanic... Hele, Alina už jde...“

Musel mít jemný sluch, když přes salón a halu, které je oddělo-valy od vstupních dveří, slyšel, jak se v zámku otáčí klíč.

IV. KAPITOLA

Otevřenými dveřmi salónu bylo vidět, jak Alina přechází na jeh-lových podpatcích jistými rychlými kroky sem a tam. Na sobě měla vlněný oranžový kostým a byla pečlivě učesaná. V jedné ruce držela kabelku, černou jako její vlasy, a v druhé dva papírové sáčky se značkami prodejny prádla v Lidu a obchodu v Marbeufově ulici.

Maigreta uviděla už zdálky, ale nehnula ani brvou a nedala na jevo, že ho poznává. Když vešla do místnosti, kde seděli oba muži, přešla kolem něho, jako by byl vzduch, naklonila se nad Manuelem a políbila ho na čelo.

„Tak von je tady eště, táto?“

Bylo jí dvaadvacet let, Palmarimu táhlo na šedesát.

Ovšem to táto neznělo vůbec jako od dcery. V Alininých ústech to bylo jen mazlivé slovíčko, a úsměv majitele Zlatého klíče jako by říkal: „To je ale ženská, co?“

Je nutno přiznat, že dívka, která v šestnácti začínala na chodníku Sebastianova bulváru, teď vypadala na ulici jako elegantní mladá žena lékaře, inženýra nebo advokáta.

„To už si moh rovnou přinést pyžamo, pantofle a taky kartáček na zuby a holení...“

Mluvila pronikavým hlasem se silným předměstským přízvukem, aniž věnovala komisaři jediný pohled. Pro své potěšení to přeháněla, stejně jako Manuel, když předváděl své obligátní výstupy. Vypadali jako dva herci, kteří si házejí naučené repliky, a oba uměli svou roli do nejmenších podrobností.

Podivné děvče. Ačkoliv byla snědá brunetka s oříškovými očima, nepocházela z jihu, ale z malé vesničky Morbihanu, odkud přišla jako ta nejspořádanější dívka do Paříže.

Šest měsíců pracovala ve velmi bohaté rodině v Neuilly, která jí neváhala svěčit tříletou holčičku a nemluvně, dokonce i když už začala shánět příležitostná dobrodružství na chodníku v Gravilliers a v La-pově ulici.

Hodila oba papírové sáčky na pohovku a pokračovala, přičemž si stále dávala záležet na svém svérázném přízvuku.

„Co zasejc chce?“

„Nebud' na něj zlá, Alino. Víš dobře, že komisař je můj přítel.“

„Tvůj možná, ale já ho nemůžu ani cejtit. A nesnáším ty jeho špi-navý fajfky.“

Maigreta to v nejmenším nevyvedlo z míry, klidně bafal z dýmky dál a pozoroval ji. Tenhle pohodlný měšťácký byt si stejně přála ona. Manuelovi vždycky stačil tmavý mezzanin nad jeho restaurací. Zřejmě toužila, aby si jí lidé vážili.

„Znáš někoho, kdo dělá ve Státní radě?“ zeptal se jí Manuel.

„Jestli to zajímá jeho, tak mu řekni, že nemám ani šajna, co to je... Koukej, jak začíná šilhat po mejch balíčkách... Uvidíš, že se mě za chvíli zeptá, co v nich je. Možná že je ke všemu nákej úchylněj a vzrušuje ho pohled na dámský prádlo...“

Zazvonil telefon. Muž v křesle zamrkal, podíval se na aparát a potom na komisaře.

„Haló... Cože?... Ano, je tady... To je pro vás, pane Maigrete...“

„Neříkala jsem ti to? Nakonec si k nám nechá eště posílat poštu.“

Byl to Janvier, který telefonoval z malé kavárničky na rohu ulice.

„Zkusil jsem štěstí, šéfe... Lourtie je se mnou... Setřásla ho... Když vyšla z domu, šla přímo ke stanici metra v Ternes...“

Koupila si lístek první třídy a sešla na nástupiště linky, která vede k Vítěznému ob-louku... Lourtie ji sledoval... Když nastoupila do vagónu, vklouzl tam druhými dveřmi... Přesně ve chvíli, když se dveře zavíraly, seskočila znovu na nástupiště a Lourtie se nestačil vzpamatovat včas... Vrátil se sem a ona právě přijížděla zpátky taxíkem...“

„Děkuji.“

„Jde to tam dobře?“

„Ne.“

Alina se posadila na pohovku vedle balíčků, dala si nohu přes nohu a ignorujíc hosta, jako by se zařekla, že si ho nebude všímat, řekla Manuelovi: „Asi ten polda, co mě sledoval... Měli by ho vymě-nit, už je znám jako svý boty. Ten dnešní je tak tlustej, že vypadá jako vopuchlej. Co nejdřív ho to klepne...“

„Řekni mi, zlatíčko...“

„Copak jsme spolu pásli husy? Tys mu dovolil, táto, aby mi ty-kal?“

„Mám vám říkat slečno?“

„Neměl von by mi říkat paní?“

Dělala si z něho legraci, a Manuel, hrdý na dívku jako na své dílo, se na ní díval se shovívavou něhou.

„Ujišťuju tě, Alino, že nám nechce ublížit...“

„Proč jste utekla inspektorovi, který vás sledoval?“

„Jemu se nikdy nestalo, že se na poslední chvíli rozmyslel?“ Po-řád se obracela k Manuelovi.

„Nejdřív jsem chtěla jít do centra. Ale když jsem nastoupila do metra, došlo mi, že všechno, co chci, můžu právě tak dobře koupit tady. Ať se podívá, může si i sáhnout... Dám si pozor, abych si ty kalhotky a podprsenku vyprala, než si je vezmu na sebe.“

Skrutý boj Palmariho s komisařem byl dávného data. Vypukl dřív, než se Alina vůbec objevila na scéně, tehdy, když si mladý pásek, ještě na kost vyhublý a bez haléře, koupil za hotové bar v ulici U Fontány. Jako náhodou se to stalo několik týdnů před vylopuením klenotnictví.

Tenkrát poprvé zloději použili techniku, která se ukázala velice vhodná, i když na první pohled odvážná. Dva muži rozbili kladivem výlohu, popadli do hrsti šperky, aniž se starali o kolemjdoucí, příliš vyvedené z míry, než aby byli schopni zareagovat, či o klenotníka, gestikulujícího uvnitř. Potom naskočili do připraveného auta a ztratili se v pouličním ruchu.

Ani šperky, ani pachatele už nikdy nikdo nenašel.

Během dvou let bylo stejným způsobem spácháno asi deset lou-peží. Pak chytili jednoho z pachatelů, malého nezralého mladíka. Nedostali z něj ani slovo a tak mu napařili pět let. Palmarimu se dařilo čím dál tím lépe, z výčepu udělal elegantní bar a potom drahou restau-raci.

„Kšeft jde slušně,“ bylo všechno, co odpověděl Maigretovi, když se ho chodil s nevinným výrazem vyptávat. „Taky jsem párkrát vsadil na koničky!“

Každou neděli skutečně zavíral podnik a jezdil na dostihy do Au-teuil, Longchamp nebo do Vincennes.

Třikrát se podařilo lupiče chytit. Téměř všichni chodili do Zlatého klíče. Nikdo se nepodřekl ani neprozradil, jak se chtěl zbavit zboží. Krádeže asi na tři roky ustaly. Pak se opakovaly ve stejném stylu, ale popis lidí byl jiný. Vypadalo to, jako by šéf zformoval jinou partu.

„Poslouchejte, drahoušku...“

„A hele, už jsem jeho drahoušek. Tak to se ho voptej, jestli sme spolu spali, von a já...“

„Tak dost. Můžu se vrátit s úředním příkazem nebo vás předvolat k výslechu do mé kanceláře. Znáte nějakou Nicolu Priurovou?“

Zamyslela se a znovu se obrátila na Manuela.

„Ty ji znáš? Mně teda to jméno nic neříká.“

„Bydlí na Courcellském bulváru se svým nóbl strejcem.“

„Ty znáš eště někoho nóbl kromě komisaře, táto?“

„Dobře... přijdu jindy... Chci vám oběma jen něco říct. Snad to aspoň Manuelovi dojde. Někde v Paříži existují lidé, možná jeden člověk, kteří se rozhodli, že se mě zbaví.“

Alina otevřela ústa k novému vtipu, ale stačil přísný pohled jejího milence a slova jí ztuhla na rtech. Manuela to začínalo zajímat.

„Chtějí vaši kůži?“

„Ne. Jde jim o to, abych podal demisi, přesněji řečeno, abych byl dán do penze...“

„To by jistě uvítal leckdo.“

Alina si nemohla odpustit, aby neproněsla svým ostrým hlasem:

„To teda jo. Já první!“

„Pokračujte, pane komisaři.“

„Zkusili to na mne s děvčetem.“

„A vy jste se nechal nachytat?“

„Ne.“

„To by mě od vás překvapilo. Vzpomínám si, že jsem to taky je-den čas zkoušel.“

„Nachytat jsem se nedal, ale bylo mi to málo platné. Pečlivě vy-mysleli natolik šikovnou komedii, aby to vypadalo, že jsem tu dívku obtěžoval. Dostali mě do velmi choulostivé situace...“

„Tu Nicolu Nevímkaj?“

„Ano.“

Maigret zvažněl a podíval se Manuelovi přímo do očí. „Buď pře-kázím někomu, komu jsem na stopě, nebo alespoň někomu, kdo si to myslí...“

Na chvíli se odmlčel a Manuel ho velice vážně pobídl:

„Pokračujte.“

„Musí to být někdo hodně inteligentní, kdo zná mé zvyky a poli-cejní metody... Někdo, kdo se cítí pronásledován a kdo si řekl, že když se mě zbaví, bude mít klid. Nenapadá vás, kdo by to mohl být, Manu-eli?“

Alina mlčela, cítila, že se teď mezi oba muže nesmí plést. Dostali se do problémů, na které je krátká.

„Mohl to bejt i nějaký psychopat...“ řekl Manuel.

„Taky jsem o tom uvažoval. Myslel jsem i na pomstu. Prostudoval jsem seznam případů, kterými jsem se v poslední době zabýval. Žádný ze zainteresovaných nemá motiv a současně schopnost tohle vymyslet...“

„A na mně chcete, abych vám poradil?“

„Víte moc dobře, že už nějakou dobu vám policie pěkně šlape na paty...“

„A že jste dal sledovat Alinu... Pořád se ptám, proč...“

„Možná že se to jednoho krásného dne dovíte...“

„Jestli vás ovšem nesesaděj, pokud tomu dobře rozumím?“

„Správně.“

„Takže vy si myslíte, že jsem vymyslel ten trik s neteří nevím už kterýho potentáta...“

„Přišel jsem se na vás podívat zcela náhodou...“ Nastalo velmi výmluvné ticho.

„Znáte někoho schopného podobných intrik, Manueli?“

„Znám dost lidí, kteří by vám s radostí vpálili kulku do těla, ale v životě by je nenapadlo zaplést vás do mravnostního deliktu...“

A zvýšeným hlasem dodal:

„Pokud jde o mě, nejsem žádnéj svatoušek, ale přísahám vám při Alinině hlavě, že než jste sem přišel, neměl jsem o týhle historii nejmenší tušení... Uvidím, co se dá dělat...“

K jejich velkému překvapení se ozval znovu hlas mladé ženy. Už se neobracela na Manuela a tón jejího hlasu už nebyl ani pronikavý, ani vyzývavý, i přízvuk téměř zmizel.

„Možná že kdybyste mi pověděl, co se vlastně stalo, něco by mě napadlo. Když jde o ženu, bejvá mnohem lepší se poradit s jinou ženskou...“

Prefekt-koště by se pravděpodobně zadusil rozhořčením; kdyby věděl, že šéf kriminálního oddělení se svěřuje bývalé prostitutce a člověku, který je pokládán, ať už právem či neprávem, za krále podsvětí.

Maigret jí v několika větách vylíčil svůj příběh. Alina se nesmála, naopak se čím dál víc mračila a pozorně, bez hnutí poslouchala.

„Nemáte její fotku?“

„Ne.“

„A neměl jste si s ní na Courcellském bulváru promluvit mezi čtyřma očima?“

„Nemám na to právo.“

„No jo, můj zlatej, jak to vypadá, je určitě šíleně zamilovaná.“

Tahle dedukce Maigreta tak překvapila, že se k ní rychle obrátil.

„Proč zamilovaná?“

„Jen si to představte. Dívka z dobrý rodiny, bohatá, která žije se svým strejcem, moc významnou osobou, atd. atd....

Nikdy vás nevi-děla... Bezpochyby vás zná jenom podle jména, který si přečetla v novinách. Přesto s vámi sehrála ošklivou komedii, která může moc špatně dopadnout... Klidně se vrátí v osm hodin ráno, i když ví, že její strejc, celej vzteklej, na ni čeká a bude se jí vyptávat... Kolik jste říkal, že je jí, panence?“

„Osmáct.“

„To je ten správný věk. Podle mě je zblázněná do mužského, kte-rej si s ní dělá, co chce... Nadiktoval jí, co má říct, a vymyslel celej scénář... Až ho jednoho dne chytíte...“

A dodala s jakýmsi obdivem: „Když se takový slečny do toho daj, jsou z nich větší potvory než z profesionálních holek... Že jo, táto?“

„Máš pravdu... Ta historie se mi nelíbí...“

Jestlipak se dali do smíchu, když se komisař konečně ocitl na schodech? Maigret by přísahal, že ne. Když je opouštěl, vypadali spíš zamyšlení. Sám se nic nového nedověděl, a když se vydal za svými dvěma inspektory, nebyl na sebe příliš hrdý. Našel je hned, v malé kavárničce naproti.

„Pivo!“

Měl žízeň. K čertu s Pardonem. Začínal se na doktora kvůli jejich rozhovoru z minulého týdne zlobit. Lékař mu radil, aby byl na sebe opatrný, naznačoval mu, že se z něho stává stařec, dobrý tak leda na chytání ryb v Meungu na Loire.

Prefekta by to uvedlo v nadšení.

„Promiňte mi to, šéfe,“ zamumlal Lourtie, opřený o bar. „Nemohl jsem předpokládat, že ta ženská...“

„To je v pořádku...“

„Mám tu zůstat?“

„Dokud tě někdo nevystřídá... Pojď, Janviere...“

A trochu později, když už seděli v autě, dodal:

„Jed' Courcellským bulvárem...“

Sledoval čísla. Dvacet čtyři bylo přesně proti hlavnímu vchodu do Monceauxkého parku, chlubicího se zdobenými mřížemi s pozlacenými špičkami. Ozýval se odtud křik dětí, které občas napomenul hlídač v modré uniformě. Byl to vysoký dům, jehož široký vjezd střežili dva muži. Člověk si mohl představovat, jak tudy v bujném veselí vjíždějí do dvora elegantní kočáry.

Pevnost. Tak si Maigret sám pro sebe pojmenoval podobné domy. Ve vrátnici nevládla domovnice, ale livrejovaný vrátný, který určitě nebyl cítit dušeným hovězím. Schodiště bylo jistě mramorové, byt měl rozsáhlé místnosti s vysokými stropy a s měkkými koberci, které tlumily zvuk kroků.

Když přišel do Paříže, udělaly na něho tyhle budovy v přepychových čtvrtích veliký dojem. Komorníci tehdy ještě nosili pruhované vesty, komorné krajkové čepečky a chůvy, tlačící v parcích kočárky s dětmi, anglické stejnokroje. Od té doby musel už mnohokrát služebně vejít do těchto domů a vždy cítil stejný ostych, možná i určitou averzi, jež však nevyplývala ze závisti.

Zkušenost ho naučila, že většina obyvatel těchto paláců byla určitým způsobem nedotknutelná. I když všichni nepatřili mezi vlivné osobnosti, měli na vysokých místech přátele a hrozili, že si jim budou stěžovat, jako si například Prieur stěžoval přímo ministru vnitra.

Janvier zpomalil. Auto se téměř zastavilo. Komisař procedil skrz zuby: „Děvka!“

Pak si uvědomil svou bezmocnost a rezignovaně, hořce poručil:

„Jed'... Na Nábřeží...“

Na Zlatnickém nábřeží měl právo trápit otázkami kohokoliv ce-lých čtyřia dvacet hodin nebo i několik dní, jen s občasnými přestáv-kami na sklenku piva, obložený chlebíček a krátký odpočinek na lavičce. Kohokoliv, kromě těchto lidí, kromě slečny Prieurové. Janvier mlčel, pochopil, že není vhodná chvíle k tomu, aby se pouštěl do řeči.

„Dívka jejího postavení určitě jezdí do ciziny...“, ozval se zniče-honic Maigret. „Musí mít tedy pas. To znamená i kartu s fotkou na policejní prefektuře.“

Dobře znal kancelář, kde byly v kovových kartotékách, natřených nazeleno, seřazeny všechny tyhle karty, a stokrát se

už obrátil na jistého Loriota, který se o ně staral a který ho do nich bez váhání nechal nahlédnout. Ale ne, když jde o slečnu Prieurovou. Musí na to jít jinak. Alina měla pravdu! Potřebuje, a to co nejdřív, fotku té dívky. „Barnacle má ještě pořád svou leiku?“ „Spíš se obejde bez své ženy než bez svého aparátu...“ „On má ženu?“ Je to zvláštní, že během těch třiceti let, co zná Maigret inspektora Barnacle, se nikdy nedozvěděl nic o jeho soukromém životě. Myslel, že je svobodný. Ve svém černém plandavém obleku s oblyskanými lokty a chybějícími knoflíky, který nosil celá léta, s páteří ohnutou jako pod tíhou osudu, připomínal spíš čerstvého vdovce, jehož bolest ještě nestačila pominout. Patřil k Nábřeží, už když Maigret poprvé překročil jeho práh. Komisař ho taky oslovoval pane a ten zvyk mu vydržel dodnes. Taky inspektoři mu s lehkým nádechem ironie říkali pane Barnacle, jako by pán bylo jméno nebo přezdívka. V kanceláři Maigret zazvonil na starého sluhu. „Pošlete ke mně pana Barnacle, jestli tu je.“ Kanceláře a chodby se vyliďňovaly. Bylo téměř šest hodin. Slunce stálo ještě vysoko a bylo naprosté bezvětrí, v oknech visely zplihlé záclony. „Volal jste mě, pane komisaři?“ „Posaďte se, pane Barnacle...“ Inspektor byl starší jen o dva a půl roku. Jestlipak bude mít Maigret za dva a půl roku taky takový rezignovaný výraz, slepý pohled bez jakékoliv radosti a zvědavosti, matnou pleť a svěšená ramena? Nebyl Barnacle vždycky takový? Ale vždyť byl přece ženatý. Musel se tedy zamilovat, chodit s nějakou mladou dívkou, kupovat jí fialky, procházet se s ní ruku v ruce a každou chvíli ji líbat. Bylo to téměř nepředstavitelné. „Nejenže je ženatý,“ svěřil mu Janvier, „ale jeho žena navíc není pokládána za moc počestnou. Často chodí domů pozdě, někdy nepři-jde celou noc vůbec a on musí po návratu z práce kolikrát ještě uklízet a vařit.“ Barnacle jistě nebyl nějak příliš inteligentní, ale když už byl jed-nou na stopě, nikdy ji nepustil a v davu dovedl být tak nenápadný jako šedavé pařížské zdi, polepené napůl utrhanými plakáty. „Chtěl bych vám svěřit úkol, pane Barnacle, ale váhám, protože kdyby se to dozvěděli nahoře, mohli by vás dát předčasně do penze.“ „To by pro mě neznamenal nic víc, než se o tři měsíce dřív zba-vit toho courání po chodnících...“ V jeho hlase nebyla výčitka. Barnacle nebyl zahořklý, nezlobil se na nikoho, určitě ani na svou ženu ne. „Udělám, co si budete přát, pane komisaři.“ „Potřeboval bych vyfotografovat jednu dívku... Kde, kdy, jak, to nevím, to už by byla vaše věc...“ „Na to jsem zvyklý...“ To byla pravda. Na policii se často spoléhali na Barnaclův foto-grafický talent a na jeho nešťastný vzhled. Když bylo třeba vyfotogra-fovat nějakého podezřelého, postavil se na místo, kudy pravděpo-dobně půjde, a s leikou na krku si hrál na pouličního fotografa, jakých je na Elysejských polích i po celé Paříži čím dál víc. Dal si dokonce udělat navštívenky s vymyšleným jménem, adresou a číslem, které vnucoval lidem. „Bydlí na Courcellském bulváru a studuje na Sorbonně. Má na bulváru Saint-Germain přítelkyni, dceru doktora Boueta, jehož číslo najdete v seznamu. Jinak nevím, s kým se stýká a kde tráví svůj čas.“ „Má auto?“ „Jestli ano, pak ho dostala nedávno, protože je jí teprve osmnáct. Její strýc je významná osobnost, šéf odboru pro stížnosti ve Státní radě, a předpokládám, že má auto se šoférem... Upozorňuji vás, že když se obrátíte na domovnici, určitě to okamžitě oznámí v prefektově kanceláři... Ten nám striktně zakázal starat se o ni. Je vám vše jasné?“ „Možná že na to budu potřebovat víc času... Můžete mi říct, jak vypadá?“ Maigret mu ji popsal. „V takovémhle počasí,“ zabručel pro sebe Barnacle, „je velice pravděpodobné, že nebude trávit odpoledne doma. Tihle lidé večer pozdě... Možná že mám ještě čas...“ Ve dveřích se znovu otočil s výrazem, který mohl na jeho šedé tváři znamenat úsměv. „Když z toho bude průšvih, tak mě z toho netahejte. Už strašně dávno toužím poslat je nahlas do háje.“ Maigret byl vyveden z míry. Rezignovaná ovce, kterou tenhle člověk vždycky byl, se tři měsíce před penzí mění v rozohněného berana, Barnacle s úšklebkem dodal: „Nemají právo mi šáhnout na penzi... Musí mi ji dát, rozumíte?... To jsou moje peníze, peníze, které mi sráželi celé ty dlouhé roky...“ Maigret bezmyšlenkovitě podepsal spisy. Bez té fotografie ne-mohl zatím nic podnikat. Cítil se prázdný, zbytečný. Přesto ze zvyku nakoukl do kanceláře inspektorů. Byl tam Lucas, jemuž od té doby, co vstoupil do komisařových služeb, už značně prořídly vlasy. „Pojď jsem na chvíli...“ Zlobil se na sebe, že mu nic neřekl. Nebylo to proto, že mu to pre-fekt zakázal, řekl to přece Janvierovi, ale spíš neměl odvahu vyprávět znovu tu ponižující historku. „Pojď dál... sedni si...“ „Něco není v pořádku, šéfe?“ „Není, máš pravdu... Nedá se nic dělat... Neznáš náhodou někoho, kdo studuje na Sorbonně?“ „Studuje co?“ „Nevím.“ „Když tam jsou milióny studentů...“ Lucas se zamyšleně zahleděl na koberec. „Ale znám jednoho vrátného, je to nějaký vzdálený bratranec mé ženy...“

„Stýkáte se spolu?“

„Vidíme se každé tři nebo čtyři roky při nějaké rodinné události, při pohřbu nebo při svatbě...“

„Mohl bys mu zatelefonovat a dát si s ním někde sraz? Třeba v nějaké kavárně?“

„Zjistím, jestli má službu...“

„Zavolej odtud.“

Člověk, který byl vzdálený bratranec paní Lucasové, se jmenoval Oscar Goutant a nakonec ho přece jen dostali k telefonu.

„Tady Lucas... Jak se máš?... Ne... Je jí docela dobře... Mám tě od ní pozdravovat... teta Emma? Neviděli jsme ji nejméně tři měsíce, pořád tak tlustá?... Podívej... Chtěl bych se s tebou sejít a na něco se zeptat. Nic důležitého... Jen bych se tam nechtěl ukazovat... Cože?... Půl sedmé... To stihnu... První vlevo od bulváru svatého Michala?...“

Lucas tázavě mrkl na Maigreta.

„Fajn. Tak za chvíli, kamaráde.“

Obrátil se ke komisaři:

„Stihli jsme ho zrovna na odchodu. Bude nás čekat v baru v ulici U prince. Obyčejně se tam zastaví na sklenku. Má to při cestě. Na co se ho mám zeptat?“

„Raději pojedu s tebou. Zavolej rychle taxíka.“

„Jen trochu vína k jídlu...“, nabádal ho Pardon. Nebyl to už pátý bar, do kterého musel Maigret za posledních čtyřicet hodin zajít? Jistěže by si mohl objednat limonádu...

Oscar Coutant měl ve svých čtyřiceti letech rozměklé rysy lidí, kteří se celý den nehýbají a pijí s oblibou aperitivu. Bylo vidět, že je hrdý na své povolání, které určitě zastával důstojně, ne-li slavnostně. Pracuje na Sorbonně. Slavní profesori mu při příchodu tisknou ruku, studenti, které při jakékoliv příležitosti bez váhání peskuje, pocházejí ze známých rodin a stanou se z nich jednoho dne bankéři nebo minis-tři.

„Představuji ti komisaře Maigreta, mého šéfa...“

„Moc mě těší... Vás jsem u nás ještě nikdy neviděl...“

Nemluvil samozřejmě o svém bytě, ale o Sorbonně.

„Jsem vám k službám, pane komisaři... Člověk se vždycky rád se-známi s někým slavným... A slavný, to tedy jste, to jo!... Představoval jsem si vás tlustšího, jestli mi dovolíte, tlustšího a většího... Budeme asi stejně velcí a já vážím osmdesát... Co si dáte?... Anýzovku?... Juliáne, mně jako předtím a dvě anýzovky pro pány... Vy máte teda zájem o některé z našich dětí?“

„Chtěl bych vědět, jestli znáte studentku Nicolu Prieurovou.“

„Neteř toho...“

„Jo“.

„Ta patří k partě od Vítězného oblouku. Tihle mladí nám dávají zabrat, musí se na ně přísně. Je jich asi dvacet, dívky i chlapi, jezdí obrovskými sport'áky, jaguáry nebo ferrari nebo bůhví čím ještě a parkují na místech rezervovaných pro profesory... Ještě že ne všichni profesori mají auto a častěji jezdí metrem...“

„Co studuje?“

„Počkejte, já si to srovnám v hlavě... tohle všechno mám v ma-líčku, chápejte, ale člověk si musí pamatovat tolik jmen...“

Když ho někdo poslouchal, musel si myslet, že veškerý provoz Sorbonny leží na jeho bedrech.

„Jo, už mi svítá. Je na dějinách umění i s přítelkyní, dcerou lékaře Boueta.“

„Kdo všechno patří ještě k té partě?“

„Nejzuvivější je syn amerického velvyslance, jezdí modrým ferra-rim se stahovací střechou. Jmenuje se Martinez a věčně má kolem sebe haldu děvčat... Druhý je vysoký blond'ák, syn Darimana, co má chemickou továrnu... Je vám ovšem jasné, že sestava se mění... Hádá se to, přicházejí noví a nové... Každý večer se scházejí dlouho do noci v klubu...“

„Víte kde?“

„Psalo se o tom v novinách... Já samozřejmě na taková místa ne-chodím a nejsem moc informovaný. . . Je to na Armádní třídě nebo tam někde... V restauraci v přízemí si můžou ti, co mají dost peněz, dát večeři... Klub je v suterénu a myslím, že člověk musí být členem, aby tam mohl jít... Počkejte, já si na to jméno vzpomenu... Mám to na jazyku...“

„Klub Sto klíčů?“ pomohl mu Lucas.

„To je ono. Jak to víš?“

„Četl jsem o tom v novinách jako ty... Když je člověk jednou při-jat za člena, dostane symbolický klíč, prý pozlacený, který má údajně odemykat brány klubu...“

Maigret se zvedl. Bratranec se zjevně snažil objednat novou rundu a vrhnout se do nekonečných výkladů o Sorbonně.

„Děkuji vám a omluvte mě...“

O chvíli později se usadil do taxíku a nařídil:

„Richard-Lenoirův bulvár...“

„K službám, pane komisaři...“

Jen ať zkusí policejní prefekt zakázat šoférům taxiků, aby ho po-znávali. Zřídka kdy měl takovou chuť vrátit se domů a podívat se do něžných veselých očí své ženy.

V. KAPITOLA

Jakmile poznala jeho kroky na schodech, přišla mu otevřít. Měla na sobě květovaný župan a pantofle, byt byl cítit pastou na podlahu.

„Promiň, že nejsem oblečená, ale když jsi mi vzkázal, že nepřiďeš na oběd, myslela jsem, že máš nový případ, a využila jsem toho k napastování podlahy. Co je ti? Moc práce?“

„Mám nový případ, jak říkáš. Případ Maigret.“

Usmál se trochu hořce, protože mu bylo trapné zjistit na konci ka-riéry, jako byla jeho, že o něm nadřízení pochybují, zvláště když jde o takového mladého nafoukaného kohouta, třesoucího se ctižádostí, jako je prefekt.

I když ranní nevolnost zmizela, přece v něm zbylo trochu hoř-kosti, kterou se snažil utajit před svými spolupracovníky, zvláště před těmi dobráky Janvierem a Lucasem.

„Mohlo by se stát, že se ocitnem v Meungu na Loire dřív, než jsme si mysleli.“

„O čem to mluvíš?“

„O historce z minulé noci. O té dívce, co telefonovala a kterou jsem šel hledat do ulice U Seiny.“

„Snad ji nenašli mrtvou!“

„Pro mě něco mnohem horšího. Vrátila se domů v osm ráno. Bydlí na Courcellském bulváru a její strýc je vysoká politická osob-nost...“

„To je zvláštní. Celý den jsem na tu dívku a na její historku mys-lela. Něco mě na tom zaráželo...“

„Obviňuje mě, že jsem ji oslovil v kavárně, odkud telefonovala přítelkyni, a že jsem se pokusil nalákat ji slibem, že ji nechám asisto-vat při zatčení. Pak jsem využil její nevinnosti a opil ji, vodil jsem ji pryč od baru k baru a nakonec jsem ji, když už o sobě téměř nevěděla, zavedl do hotelového pokoje a proti její vůli i svlékl.“

„Věřil tomu někdo?“

„Zdá se, že všichni ti pánové, ministrem vnitra počínaje a policej-ním prefektem konče.“

„Podal jsi demisi?“

„Ještě ne!“

„Doufám, že se budeš hájit?“

„Zkouším to od jedenácté dopoledne... A tak trochu kvůli tomu tě zvu na večeri do města.“

„To se mi hodí. Mám doma jen něco studeného, nevěděla jsem, kdy se vrátíš. Jak se mám obléknout?“

„Co můžeš nejlíp.“

O několik minut později se ze všech sil snažil rozumět zpod spr-chy, co mu žena říká. Museli na sebe téměř křičet.

„Vyslychal jsi to děvče?“

„Nesmím se k ní nebo k jejímu bydlíšti ani přiblížit.“

„Proč to udělala? Napadlo tě něco?“

„Ještě ne. Možná že dnes večer...“

Paní Maigretová nebyla ani trochu vyvedena z míry a první pro-nesla slovo demise.

Ani okamžik o manželovi nezapochybovala a neztratila nic ze své dobré nálady.

„Kam jdem?“

„Do restaurace na Armádní třídě, co je v průvodci Paříží označena jako luxusní.“

Byly nejdelší dny v roce. Slunce ještě nezapadlo a celá Paříž měla otevřená okna do čerstvého večerního vzduchu.

Muži pokuřovali dýmky nebo cigarety a pozorovali chodce, ženy v županech se bavily z okna do okna, na ulici doléhal zvuk nevyladěných rádií.

Maigretovi sešli do metra. Kolegové si kvůli tomu dělali z komi-saře legraci. Patřil k těm posledním na policii, kteří ještě neměli vlastní auto. Snad proto, že když byl ve věku, kdy se chlapci učí řídit a mají z toho radost, neměl na to prostředky.

Ted' už bylo příliš pozdě. Mohlo by se stát, že se zahledí na slunce, třpytící se v listí stromů, že se otočí za chodcem nebo dívkou na ulici, nebo že najednou upadne do jednoho ze svých nenadálých snů, což se mu občas při vyšetřování stává.

Ironicky se tomu usmíval, seděl vedle ženy a vagón ho stejně jako ostatní cestující natřásal zleva doprava a zepředu dozadu. Mohla by řídit paní Maigretová, mnoho mužů se nechává vozit.

„Umíš si představit, že odpovídám za tunu železa, která se řítí rychlostí sto kilometrů za hodinu? Měla bych hrozný strach, že ně-komu ublížím... Zvlášť když vy policisti pořád nutíte člověka jet co nejrychleji.“

Janvier má renaulta. Lucas říkal, že si ho co nejdřív koupí. Kdyby žil komisař v Meungu na Loire, musel by si ho taky obstarat, při-nejmenším proto, aby se ženou mohli vést ten správný život venkov-ského páru z počátku století. Možná že si na vesnici lépe zvyknou, když se nebudou muset bát, že si spletou semafor s dětským míčem. Alespoň by nemusel jako kdysi jezdit do Paříže vlakem.

„Na co myslíš?“

„Na nic...“

Na nic a na všechno. Na život, na svou kariéru, na ranní rozhovor v prefektově kanceláři, na Manuela v jeho invalidním vozíku a na to, jaké je Alina zvláštní děvče.

Restaurace s diskrétně zataženými záclonami byla téměř na konci ulice. Byla pohodlná, elegantní a poloprázdná, protože polovina stá-lých hostů už byla na dovolené na venkově nebo u moře. Napravo od vchodu vedly schody dolů k široké červené oponě.

„Přejete si stůl u okna?“

„Tady,“ ukázal Maigret na stůl proti schodům. Podržel ženě židli a dal se do prohlídky jídelního lístku.

„Chtěla bys kachnu na pomerančích?“

„Co mají ještě?“

„Je toho tady celá stránka...“

Nakonec si vybrali osvěžující grenadinu s citrónem a kachnu, která byla specialitou dne. Vedoucí hotelu zřejmě číšníkům zašeptal:

„To je komisař Maigret...“

Všichni si ho zvědavě prohlíželi. Byl na to zvyklý, ale přes pre-fektovo domnění mu to nikdy nebylo příjemné.

„Udělal dobře, žeš vybral tuhle restauraci? Ještě jsme tu ne-byli...“

„Já ano, ale je to dlouho, nevím už ani při jakém pátrání... Jestli se dobře pamatuju, hledal jsem mezinárodní podloudníka, který tady obvykle obědval...“

„Podnik vypadá úctyhodně.“

„Mezinárodní podvodníci jedí jediné v úctyhodných restauracích a bydlí v nejlepších hotelích...“

Bylo devět hodin. Vešla jakási mladá žena. Nevypadala na hosta, spíš na šatnářku nebo myčku nádobí...

Za deset minut přišel muž s unavenými rysy. Zjevně ani on nepat-řil ke zlaté mládeži, ale k těm na druhé straně bariéry, k těm, kteří slouží.

Klub dole se asi otevíral později, zatím přicházel personál a všechno se chystalo na večer, jako se malé bary a kavárny chystají na ráno. Bylo slyšet několik tónů ztlumených oponou, potom další v nejrůznějších tónech. Někdo zkoušel gramofon.

„Myslíš, že vaří líp než já?“

„Ne... V žádné restauraci se mi nejedlo líp než doma...“ Paní Mai-gretová začala mluvit o jídle. Povídali si o všem a o ničem. Občas přelétla paní Maigretová vážným pohledem tvář svého muže a pokou-šela se uhodnout, nakolik je rozrušen. Objednal starý Saint Emilion, ročník devadesát osm, kterého se sotva dotkla.

Také ona si možná myslela, jestli Maigret nepije příliš a jestli to není příčina jeho únavy. Vypadal skutečně unaveně. Mluvila o tom s Pardonem šeptem mezi dveřmi. Její muž to věděl. Co jí to jen tehdy lékař odpověděl?

„Dáš si sýr? Láká mě tady ten brijský.“

„Kousek si vezmu...“

„Poslyšte, pane řediteli... Ten klub dole...“

„Ano, pane... Klub Sta klíčů.“

„Proč sta?“

„To nevím. Starám se o restauraci, ne o klub.“

„Může tam jít kdokoliv?“

„Ne. Je to přísně soukromé. Musíte být členem.“

„A jak se jím stanu?“

„Skutečně o to máte zájem?“

Zdál se překvapen, díval se střídavě na komisaře a na paní Maigretovou, která se pod jeho pátravým pohledem červenala.

„Je vám to divné?“

„Ne... Ano... Je to spíš pro mladé, přicházejí si sem zatančit. Při-jdou každou chvíli. Chcete, abych zavolal duši podniku?“

Sešel po schodech a po chvíli se vynořil ve společnosti mladého muže ve smokingu, který Maigretovi připadal známý.

„To je pan Landry, podá vám všechny informace...“

Mladý muž napřáhl ruku.

„Dobry večer, pane komisaři...“

Uklonil se paní Maigretové.

„Velice mě těší, madame... Málo lidí v Paříži se může chlubit, že vás zná. Manžel vás nerad ukazuje na veřejnosti.

Dovolíte?“

Přitáhl si židli, sedl si a vytáhl z kapsy stříbrné pouzdro na ciga-rety.

„Doufám, že vám kouř nevadí?“

Bylo mu kolem pětatřiceti. Měl bezvadně střižený smoking. Nosil ho s lehkostí těch, kteří si ho oblékají každý večer.

Hezký hoch, i když by se mu snad dala vytknout přílišná sebejistota, a něco vychytralého, ne-li arogantního v pohledu. Měl kouzelný, dokonce okouzlující úsměv, ale člověk cítil, že při sebemenší příležitosti ukáže drápy.

„Říkali mi, že se zajímáte o náš klub.“

„Jsem v pokušení se tam zapsat. Jestli ovšem neexistuje věková hranice.“

„Nejdřív jsme o tom uvažovali. Mluvílo se o třiceti letech, ale to bychom přišli o několik vynikajících členů... Slyšel jste už něco o Stu klíčů, pane komisaři?“

„Něco málo, ale jsem trochu překvapen, že tady vidím vás. Řekli mi, že jste duší klubu.“

„Sekretář, duše, určitým způsobem člověk pro všechno... Slovo duše je v módě...“

Maigret Landryho znal, když mu ještě nebylo víc než osmnáct. Přišel z venkova, jeho otec byl ředitelem pošty v Angers nebo Tours či v nějakém jiném větším městě v povodí Loiry. Landry chtěl co nejdřív zapadnout mezi pařížské svěťáky, psal zprávičky pro noviny, uměl se šikovně vetřít do davu na recepcích a koktejlech, kde se mohl přiblížit ke slavným lidem.

Jednou přišel velmi sebejistě za Maigretem na Zlatnické nábřeží. V ruce držel novinářský průkaz týdeníku specializujícího se na sen-zační zprávy. Nepochyboval o ničem, tím méně o sobě.

„Chápete, pane komisaři, naše čtenáře nezajímá organizace krimi-nální policie, o které často píší deníky, ale zákulisí domu, kam padá, jestli to tak mohu říct, všechno pařížské špinavé prádlo... Doufám, že vás ten výraz nešokuje...“

Nechceme samozřejmě uvádět jména... A chtěl bych upozornit, že můj časopis se nebude zdráhat slušně zapla-tit.“

Tehdy byl Landry příliš mladý na to, aby se Maigret rozzlobil, a tak vyhodil mladíka dost mile. O dva až tři roky později ho slyšel v rádiu číst všelijaké komentáře.

Potom se po něm slehla zem. Byl jeden z těch, jež po určitou dobu denně potkáváme a komu si zvykneme podávat ruku, aniž přesně víme, kdo to je, a kdo náhle bez zjevného důvodu zmizí a objevuje se znovu v jiné podobě.

Jakými tajnými profesemi se asi Landry během těch let zabýval? Porušil-li zákon, nedostalo se to až k uším policie. Byl sekretářem a ochráncem jakési populární zpěvačky. Když ji po pár letech opustil, napsal paměti, které prozrazovaly ty nejintimnější detaily jejího sou-kromého života, a zpěvačka ho žalovala. Maigret nevěděl, jestli Lan-dry proces vyhrál nebo ne, teď ho však měl před sebou, usměvavého a současně nervózního, kdysi mladíka, teď staršího o šestnáct až sedm-náct let, ale stále podivuhodně svěžího.

„Klub Sto klíčů se od jiných klubů, které se každý den v Paříži otevírají, liší tím, že je to klub v pravém slova smyslu.

Člověk může projít červenou oponou dole jediné tehdy, je-li opravdu členem. Pokud jde o tu stovku, je to kvůli omezení počtu členů, kterých je ostatně dnes jen osmdesát pět či osmdesát šest.“

„Předpokládám, že jsou to hoši a dívky z bohatých rodin?“

„Abychom si mohli vybrat, stanovili jsme zápisné na 600 franků. Ceny jídel a nápojů jsou naopak jen o málo vyšší než v obchodě. Tančíte?“

Maigret byl tak překvapen, že smysl otázky hned nepochopil.

„Prosím?“

„Ptám se, jestli tančíte, myslím moderní tance, jistě nečekáte, že se tady tancuje valčík nebo polka. Vy taky tančíte, paní Maigretová?“

Nevěděla, co má odpovědět, podívala se bezradně na manžela, jako by ho prosila o pomoc.

„Oba tančíme, jistěže ano... Překvapuje vás to?“

„Trochu. Nikdy jsem vás neviděl na parketu a pověst, které se tě-šíte...“

„Tlustý nekňuba s fajfkou a vzhledem mrzouta...“

„To jsem neřekl. Chcete se vážně zapsat?“

„Vážně.“

„Znáte nějaké dva členy klubu, kteří by se za vás zaručili? To je další důkaz, že jde o skutečný klub. Každý kandidát musí být předsta-ven dvěma členy a výbor o dvanácti lidech rozhoduje většinovým systémem o jeho přijetí...“

„Kdybych si mohl prohlédnout seznam členů, určitě bych tam na-šel víc než dva známé, kteří by podpořili mou

kandidaturu...“

Landry se nepohnul. Oba věděli, že hrají komedii. Landry na ko-misaře pronikavě, spíš zvědavě než neklidně pohlédl, znovu se usmál a zamířil ke schodišti. Když se vrátil, držel v ruce knihu vázanou v červené kůži.

„Tenhle sešit je členům stále k dispozici. Jak uvidíte, neobsahuje jen jména a adresy členů, ale taky jména a adresy jejich ručitelů... Byl bych překvapen, kdybyste tam našel vaše klienty... Pod písmenem A: Abouchère, syn senátora Abouchéra... Vicomte d'Arceau, u nás titul nepoužívá. Jeho otec je členem Jockey-klubu a on jím jistě jednou taky bude, jako jím byl jeho dědeček a otec jeho dědečka... Brillard, olejář Brillard... Slečna B., příští měsíc si bere Erika Cornala, sušenky Cornal, poznali se tady. Tahle kniha by mohla sloužit jako seznam mladých hvězd z nejpřednějších rodin. Někteří studují a teď se obje-vují řidčeji, protože je zkouškové období. Jiní pracují... Máme tu také manželské páry...“

Všechny adresy byly z těch, které jsou pokládány za „dobré“ a které určitým způsobem člověka zařazují.

Maigret jezdil prstem po stránce a pohyboval při tom rty. Jeho ukazováček se zastavil na jednom ze jmen. François Mélan, osmatřicet let, zubní lékař, ulice Pod akáty číslo třicet dva.

„Není to ten zubař, co bydlí v soukromé vile?“

„Přiznávám se, že jsem u něho nikdy nebyl. Chodí sem často, i když vůbec netancuje. Zdá se, že je to člověk velice inteligentní.“

Ukazováček klouzal dále, až se znovu zastavil. Maigret se přitom velice snažil, aby neprozradil svůj zájem. Nicola Prieurová, sedmáct let, Courcellský bulvár číslo čtyřicet dva. Ale to nejzajímavější bylo dále, ve sloupečku pro ručitele. U Nicolý to nebyl nikdo jiný než doktor François Mélan a Martina Bouetová.

„Není slečna Bouetová taková vysoká blondýna?“

„Vidím, že ji znáte. Je to jedna z nejlepších tanečnic klubu.“

„Jsou se slečnou Prieurovou velké přítelkyně...“

„Slečna Prieurová sem chodí často?“

Landryho prsty fukaly na stůl. Možná že si nemohl nic vyčítat, ale v tak nejisté kariéře, kterou si vybral, a s jeho ambicemi není moudré si na sebe poštvat policii.

Do Armádní třídy ještě prefektovy instrukce nedošly. Paní Maig-retová zvědavě pozorovala manžela při práci. Bylo to poprvé, co k tomu měla příležitost, a snažila se uhodnout, co se skrývá pod zdán-livě banálními replikami, které si oba muži vyměňovali.

„Slečna Prieurová je jedna z našich nejvěrnějších. Chodí sem nejméně dvakrát či třikrát týdně.“

„Sama ?“

„Bud' sama, nebo s partou...“

„Zůstává tu až do konce?“

„Dost často...“

„V kolik zavíráte?“

„To záleží na situaci. Občas přivedou členové nějakou divadelní či filmovou hvězdu, zpěváka, zpěvačku, prostě někoho slavného. Taky se nám stalo, že jsme zhasínali v šest ráno, ale většinou tu tak ve dvě ve tři už nikdo není...“

„Už tu byla někdy slečna Prieurová ve společnosti svého strýce ?“

„Jednou, na začátku. Pro většinu dívek je to téměř tradice. První večer se všichni rodiče chtějí přesvědčit osobně. Pan Prieur nás všechny překvapil. Čekali jsme slavnou osobnost. Znáte ho?“

„Ne.“

„Je šéfem odboru pro stížnosti ve Státní radě a říká se, že je to je-den z našich nejlepších právníků. Představte si tedy padesáti až pětá-padesátiletého muže se širokými rameny, s pevně řezanou tváří, jako mívají venkované, s krátkým a hustým plnovousem, který mu zakrývá obličej až k hustému obočí... Poručil si dvojitou whisky... Ani ne za čtvrt hodiny byl na parketu a tancoval s neteří. Zůstal tu dvě hodiny, a když odcházel, gratuloval mi a dodal, že kdyby neměl ve zvyku velice brzy vstávat, zdržel by se ještě déle...“

„Člověk si někdy dělá o druhých falešné představy. Přišel ještě někdy?“

„Ne.“

„Včera v noci také ne?“

„Určitě ne.“

„S kým tu byla slečna Prieurová včera v noci?“

„Včera v noci? Počkejte... Musím si představit plán stolů... Včera v noci jsem ji neviděl.“

„Ani její kamarádku?“

„To myslíte slečnu Bouetovou? Ne. Nevybavuje se mi...“

„Děkuji vám.“

„Pořád se ještě chcete stát členem klubu? Našel jste v seznamu někoho, kdo by se za vás eventuálně zaručil?“

„Mám tu několik známých. Budu o tom přemýšlet... Ostatně vaši členové začínají přicházet...“

„Skutečně, už je čas, abych šel . . . ,“

„A propos, znáte Manuela?“

„Toho herce?“

„Manuela Palmariho.“

„Co dělá?“

„Nic.“

„Nemyslím... ne. Měl bych ho snad znát?“

„Raději asi ne... Ještě jednou díky, pane Landry...“

„Nechcete se přijít podívat dolů? Vy také ne, madame? V tom případě mi dovolte...“
Paní Maigretová čekala, až manžel zaplatí a budou venku sami, a pak se zeptala: „Dověděl ses, cos chtěl?“
„Dověděl jsem se toho mnoho, ale ještě nevím, co z toho je důležité. Když už jsme tady, pojďme ulicí Pod akáty...“
Cestou si povzdechl: „Kéž by tak Nicola Priurová neměla dnes večer chuť jít tancovat do klubu!“
„Myslíš, že jí to řekne?“
„Určitě ji upozorním, že jsem se na ni důkladně vyptával. A jestli to ona zopakuje strýčkovi, můžeme zítra začít balit...“
Řekl to tak lehce, že mu silněji stiskla ruku a zeptala se:
„Jsi smutný? Snažíš se to přede mnou utajit?“
„Ne. Zatím si jen nejsem jistý, jestli toho chci nechat, nebo budu raději pokračovat.“
„Ten ranní šok byl příliš tvrdý?“
„Dost... Poprvé v životě jsem se ocitl na druhé straně barikády... Nevím určitě, jestli budu mít na to žaludek, účastnit se jistých výsle-čů...“
„Proč ses nebránil?“
„Protože by to stejně nevedlo k ničemu a jen bych riskoval, že se rozčílím...“
„Myslíš, že to děvče...“
„O tu nejde. To je jen nastrčená figurka... všechno je příliš dobře zkombinované, včetně času a dvou možných svědectví... Jednak Mar-tiny Bouetové... Telefonní známka... Jediná... jednak Désirého... Určitě před ním nevrátila a nedělala opilou... Se mnou mluvila polo-hlasně a on ji nemohl slyšet... Bary, ve kterých jsem ji údajně opíjel... Popis, který udala, se může hodit na padesát barů a sklípků na Saint-Germain des Prés a v nejméně dvanácti je tolik lidí, že jsme mohli projít nepozorováni.
Konečně hotel, kam jsem ji skutečně odvedl, vyšel s ní do dru-hého poschodí a kde mě skutečně šikovně zdržela v pokoji víc než deset minut...“
„Napadlo tě něco?“
„Mám mnoho nápadů... mnoho začátků nápadů... Naneštěstí jen jeden z nich vede k pravdě a je moc důležité správně si vybrat...“
Ulice Pod akáty byla téměř pustá, v oknech, včetně zubařových, se svítilo. Maigret šel blíž k vizitce, kterou předtím od Manuela viděl jen z dálky. Dr. François Mélan, stomatolog. Návštěvy od 10 – 12 a podle dohody.
„Proč si píše stomatolog?“
„Je to vznešenější než zubař.“
Zvedl oči k Manuelovým oknům a uviděl Alinu, která se opírala o lokty a kouřila.
Když komisař se ženou popošíl o několik metrů dále, nějaký muž v koutě zamumlal: „Dobrou noc, pane komisaři...“ Byl to Jaquemin, jeden z jeho inspektorů, který stráví noc na ulici.
„Dobrou, kamaráde...“
Sedli si na metro v Ternes. Deprimující den končil díky paní Mai-gretové relativní pohodou. Na Lenoirově bulváru je pozoroval bacu-latý růžový měsíc, jak jdou ruku v ruce domů.

Dopravní nehoda zavinila zpoždění autobusu, a tak přišel na Zlat-nické nábřeží až deset minut po deváté.
„Nikdo mě nesháněl?“
„Ne, pane komisaři... Jen inspektor Lourtie.“
„Po hlášení se u něho stavím.“
Vzal ze stolu papíry a namířil k ředitelově kanceláři, kde už byli shromážděni ostatní šéfové oddělení.
„Promiňte, pane řediteli.“
„Co jste říkal, Bernarde!“
Velitel policie pokračoval monotónním hlasem v hlášení. „Dobrá... A vy, Maigrete?... Zase to klenotnictví včera...“
Maigret čekal trapné setkání, letmé vyčítavé pohledy, ale zdálo se, že nic z toho, co se včera dalo u prefekta, sem nepronikalo. Každodenní rutina. Otevřenými okny je slyšet zpívat ptáky. Na břehu Seiny si jakýsi tulák pečlivě pere prádlo.
O čtvrt hodiny později vklouzl do Maigretovy kanceláře Barnacle, jako obvykle v černém.
„Mám to,“ oznámil a podával komisaři zvětšené fotografie, „ale nevím, která je správná.“
Chtěl říct správná dívka, tedy Nicola Priurová. První, buclatá osůbka s naivními očima, ji nepřipomínala vůbec ničím.
Druhé bylo stěží šestnáct, což potvrzovalo, že chudák Barnacle má o mladých dívkách znalosti jen elementární. Třetí byla skutečně Nicola ve svět-lých šatech, s bílou kabelkou v ruce.
„Ještě mám jednu fotku.“
Inspektor ji jako eskamotér vytáhl z kapsy svého plandavého saka. Snímek byl pořízen před mříží Monceauxského parku. Dívka držela na řemínku jezevčíka, vykonávajícího právě svou potřebu.
„Je to ono?“
„Výborně, Barnacle.“
„Chcete víc exemplářů?“
„Asi tři nebo čtyři, kdybyste mohl.“
Teď už to nebylo tak důležité. Bez Oskara, Lucasova bratrance, by byly měly tyhle fotografie obrovský význam. Zřejmě ho ještě budou mít, i když komisař věřil, že chytil věc za správný konec.
„Chcete, abych je vyvolal hned?“
Maigret tak trochu zapomněl, že inspektor svou rolí pouličního fotografa riskoval své postavení.

„Bylo to těžké?“

„Ne příliš. Vždyť víte, že jsem na ulici zcela nenápadný. Zapadám do krajiny... Na nábřeží v parcích se vždycky najdou dva nebo tři lidé jako já a žádný si jich už nevšímá...“

Jeho slova nezněla ani hořce, ani ironicky.

„Nic nezpozorovala. Byla úplně zaujatá svým psem, který odmítal přejít ulici, takže ho musela přenést v náručí. Vzal jsem ji při tom taky, ale snímek není dost ostrý, tak jsem ho nevyvolával.“

„Díky, Barnacle. Jste výborný chlap.“

„To vy jste se ke mně vždycky výborně choval.“

Když Barnacle odešel, byla řada na Janvierovi.

„To je ta dívka?“

„Hm. Chtěl bych, abys šel do ulice U Fontány.“

„Ke Zlatému klíči?“

„Ano. Ukaž fotku číšníkům. Zkus zjistit, jestli ji někdy v restauraci viděli. Můžeš se taky trochu poohlédnout po okolí.“

„Vy nejdete nikam?“

„Půjdu se podívat Pod akáty.“

„Nepotřebujete tam dovážet?“

„Raději už jdi, abys byl na Montmartru před největší špičkou. Řekni Lucasovi, ať na mě dole počká s autem.“

Vzduch byl plný modravého oparu, jaký bývá nad mořem. Elysejská pole se chvěla ve zlatavém světle.

„Díky za bratrance, kamaráde,“ pozdravil se s Lucasem.

„Za málo. Stálo mě to těžkou kocovinu. Byl tak hrdý, že vás po-znal, že šla jedna anýzovka za druhou. Teďka bude mluvit o svém příteli Maigretovi, jako by s vámi chodil do školy. Kde vám mám zastavit? U Manuela?“

Bylo to už zcela samozřejmé.

„Bud tak hodný. Jdu do té vily naproti.“

„Mám na vás čekat?“

„Ano, snad budu za chvíli hotov.“

Zazvonil. Dveře otevřela žena jižního typu a nepřívětivě se ze-ptala: „Co si přejete?“

„Jdu za doktorem.“

„Jste ohlášen?“

„Ano.“

„Tak pojdte dál. První dveře vpravo.“

Sledovala ho očima, jak stoupal po starých dubových schodech, zčásti pokrytých zelenavým, nepřilíš čistým plyšem. Paní Maigretová by poznamenala, že dům je špatně vedený.

VI. KAPITOLA

Nepospíchal, měl radost, že tím nutí služku v přízemí čenichat o něco déle. Pokoušel se při tom definovat vůni, která vládla v domě a kterou dobře znal, vůni starých domů, provlhlého dřeva a zatuchlé prsti, kouzelnou vůni připomínající dávné dětství.

Za soukromou vilou byla jistě zahrada s jedním stromem, jaké se ještě tu a tam v Paříži najdou. Maigret soudil na lípu. Ještě nikdy se nepohyboval na tak choulostivé půdě jako tady. Neměl tu co dělat, a kdyby si zubař stěžoval, byl by komisař předvo-lán a brán k zodpovědnosti.

Jako by schválně kupil přestupky, které mu prefekt předhazoval. Jen mu vyčetl jeho systém donašečů, a už běžel k Manuelovi, který byl jedním z nich. Zakázal mu mluvit o Nicole, a on šel vzápětí do baru, aby se na ni vyptal zaměstnance Sorbonny.

Bylo mu zakázáno zmiňovat se o tom případu na kriminální poli-cii, a on všechno vyklopil Janvierovi a pak Lucasovi, a dobráka Bar-nacla poslal tajně vyfotografovat Nicolou.

A konečně si nechal ukázat seznam soukromého klubu, kam Ni-cola chodila, pod tak průhlednou záminkou, že Marcel Landry ani chvilinku nepochyboval, oč mu jde.

A všech těchle přečinů se dopustil za jediný den. Ale když už se odvážil tak daleko, neviděl jediný důvod, proč by toho měl právě teď nechat. Buď bude úspěšný, nebo zkrachuje a jeho kariéra skončí velmi žalostně.

Vypátral vůbec něco? Jistěže ano. Neuvažoval ještě o ceně infor-mací do všech podrobností, ale našel spojitost mezi dvěma tak rozdílnými ženami z tak vzdálených prostředí, jako je Nicola Prieurová a Alina, Manuelova milenka. Dr.

Mélan se za Nicolou zaručil v klubu Sto klíčů. A nejméně jednou, včera večer, šla Alina k témuž doktorovi, aby ji spravil zuby.

To všechno mu proběhlo hlavou v několika vteřinách, a když byl v prvním patře, nenamířil k prvním dveřím napravo, jak mu řekla služka, ale nalevo. Rád prozkoumával životní prostředí lidí, s kterými měl co dělat, zvláště tam, kam nebyl pozván. Dveře byly zamčené na klíč a ještě zajištěny řetězem: hlas pod ním poznamenal:

„Nevíte, kde máte pravou ruku?“

Služka postoupila o několik schodů. Její velké černé oči byly stejně bezvýrazné jako oči pasoucí se krávy, ale přesto to byla nád-herná samička.

Na emailové desce u dveří bylo napsáno: Zazvoňte a vejďte !

Zazvonil, vzal za kliku a ocitl se v čekárně, podobající se malo-městskému salónu. Seděla tam jen jedna mladá žena, zjevně nervózní a vyčerpaná. Pohrdla časopisy, pohozenými na pozlaceném stolku, a seděla bez hnutí, s rukama složenými na kabelce a s očima upřenými na květovaný koberec. Věnovala mu jen lhostejný pohled a znovu se vrátila ke svému melancholickému rozjímání.

Dveře naproti se otevřely a sekretářka či ošetřovatelka s dlouhým nosem, o níž Alina vyprávěla, ho nepřivětivě pozvala dál. Byla to jedna z těch žen, které jsou tak osklivé, že nepoznaly ani mládí, ani dospívání, a které to kladou za vinu celému světu.

„Co si přejete?“

„Jdu k doktoru Mélanovi.“

„Na lékařskou prohlídku?“

„Ano.“

„Jste objedнан?“

„Ne.“

„Doktor přijímá jen po dohodě.“

„Vizitka na dveřích ale oznamuje, že ordinuje od deseti do dva-nácti a po dohodě jen odpoledne.“

„To je stará vizitka.“

„V noci mě hrozně bolely zuby, prášek mi nepomáhá, chtěl bych, aby mi doktor...“

„Už jste tady někdy byl?“

„Ne.“

„Bydlíte v téhle čtvrti?“

„Taky ne?“

„Jak jste tedy přišel zrovna na doktora Mélana?“

„Šel jsem po ulici a uviděl jsem vizitku.“

„Pojďte dál...“

Zavedla ho do malé kanceláře s vybělenými stěnami, jejichž čis-tota byla stejně pochybná jako čistota celého domu:

„Posadte se. Nevím, jestli vás doktor bude moci mezi dvěma pa-cienty přijmout, ale pro všechny případy vám vyplním kartu. Vaše jméno?“

„Maigret – Jules Maigret.“

„Zaměstnání?“

„Úředník.“

„Věk, adresa.“

„Padesát dva let. Lenoirův bulvár.“

Nehnula ani brvou, měla ovšem hlavu skloněnou nad papírem, takže jí nemohl vidět do očí.

„Který zub vás bolí?“

„Stolička vpravo, nevím přesně která, myslím, že druhá.“

„Počkejte vedle. Nic vám neslibuji. Jestli pospícháte, jděte raději k jinému lékaři.“

„Počkám.“

Jak předpokládal, okno čekárny vedlo do zahrady, v níž uprostřed trávníku, úplně vysušeného žárem, skutečně rostla lípa. Zeď byla dost vysoká a pod ní byl rozbitý skleník se zahradnickým náradím a špatně udržované záhony.

V pozadí se tyčil šesti- až sedmiposchodový dům. Odtud byla vi-dět jeho zadní stěna. V několika oknech se na šňůrách sušilo prádlo.

Sedl si a zašátral v kapse pro dýmku. Kdyby proti němu neseděla dívka se smutným pohledem, asi by si zapálil. Hodiny z černého mramoru, stejné jako v kancelářích na Zlatnickém nábřeží, tiše tikaly. Ukazovaly za deset minut půl jedenácté. Byl zvědav, jestli tu ještě bude čekat, až na nich bude poledne.

Nutil se na nic nemyslet, nevymýšlet hypotézy a zachovat si schopnost pohotové energie. Aby mu čas utekl, snažil se zapamatovat si co nejvíc podrobností v místnosti. Zrcadlo nad krbem, kde po léta nechávaly mouchy malé hnědé stopy, empirový stolek a křesla, která se k němu nehodila.

Samo o sobě by nebylo ošklivé nic, ani dům ne. Byl postaven koncem minulého století, o dost dříve než činžáky v ulici. Určitě brzy zmizí, možná právě proto si tady nedělají výlohy s malováním. Na první pohled je zřejmé, že je to dům bez ženy a bez dětí. Třetí dveře v místnosti byly polštářované, jako to ještě dnes bývá u některých no-tářů. Nebylo slyšet moc z toho, co se za nimi odehrávalo.

Ostatně v celé vile vládlo ticho a zavřeným oknem jen stěží pro-nikal zpěv ptáků. Ačkoliv bylo venku teplo, tady byl osvěžující chlá-dek.

„Doktor prosí za prominutí, slečno, přijme vás za chvíličku...“

Mladá klientka odpověděla rezignovaným pohledem.

„Račte za mnou, pane Maigrete.“

Otevřela polštářované a pak šedě natřené dveře za nimi; náhle se ocitli ze stínu na slunci. Za stolem z doby Ludvíka Filipa seděl člo-věk v bílém a držel v ruce právě vyplněnou kartu se jménem komi-saře.

Sestra zmizela. François Mélan si dal načas, aby kartu přečetl až do konce, a komisař mezitím postoupil o dva tři kroky.

„Posaďte se.“

Byl úplně jiný, než jak by si ho člověk podle rozhovoru s Marce-lem Landrym představoval. Maigreta překvapil víc než Nicolin strýc Landryho na tanečním parketu v klubu Sto klíčů. Byl zářivě zrzavý, jeden z těch, které kamarádi od malička přirovnávají k mrkvi. Když zvedl hlavu, ukázaly se široké brýle s nenápadnými obroučkami, za kterými svítily jasné modré oči. Vypadal tak mladě, že by mohl být pokládán za studenta.

„Zuby vás začaly bolet náhle?“

Nezmínil se o Maigretově povolání a v jeho očích nebyla ani stopa zvědavosti.

„Ano, včera večer, právě když jsem si lehl.“

„Bolely vás někdy předtím během posledních týdnů?“

„Ne. Se zuby jsem nikdy neměl potíže. U zubaře jsem byl všeho všudy asi desetkrát v životě.“

„Podíváme se na to.“

Když vstal, čekalo Maigreta nové překvapení. Mélan byl totiž ve-liký, převyšoval ho téměř o hlavu. Jeho plášť nebyl čistší než ošetřo-vatelčin a sahal mu jen ke kolenům. Kalhoty by potřebovaly přezhlit.

Lékařské křeslo bylo uprostřed místnosti a nad ním byla obvyklá vypouklá lampa, která svítila jako měsíc v úplňku.

Lékařské nástroje byly srovnány na úzkém stolek mezi křeslem a oknem.

Maigret zaváhal a sedl si. Doktor pomalu zvedal křeslo tlakem nohy na pedál. To všechno bylo v pořádku. Stejná scéna se stejnými gesty se odehrává současně u stovek pařížských zubařů.

„Zakloňte hlavu... tak... Otevřte ústa...“

Tady nebylo tak absolutní ticho jako jinde v domě. Ordinace měla okno do ulice. Okenní tabulky nebyly z matného skla, ale visely tu tylové záclony a jimi byla vidět žlutavá omítka domu naproti, ote-vřená okna, žena přecházející sem a tam po kuchyni.

Z ulice sem doléhal hluk, z neurčitěho hlomozu se ozývaly ně-keré ostřejší zvuky. Mélan nahnal chladné sklíčko nad plamenem a vzal do ruky jakýsi blyskavý nástroj.

„Otevřete víc ústa, prosím...“

Jak se sklonil, viděl Maigret jeho obličej zblízka, jako přes zvět-šovací sklo. Měl hrubou, načervenalou a pórovitou plet s několika uhry, jako mívají zrzci. Téměř nemluvil, omezil se na nejnutnější pohyby. Vyšetřil špičatým nástrojem stoličky.

„Cítíte něco?“

„Ne,“ pokusil se s otevřenými ústy artikulovat Maigret, „ne.“

„A tady?“

„Taky ne.“ Bylo to pravda. Maigreta téměř nikdy zuby nebolely.

Lékař vyměnil svůj nástroj za malé kladívko.

„Bolí vás to?“

„Je to nepříjemné.“

„Ale necítíte prudkou bolest?“

Proč se komisař náhle rozhodl, že si v žádném případě nenechá dát injekci? Začínal mít strach. Nebyla to panická hrůza, ale jakýsi neurčitý, vágní pocit. Byl vlastně jakoby zajatcem křesla, na kterém téměř ležel se zvrácenou hlavou a

otevřenými ústy.

Proč jen lezl do tohohle domu? Protože hledá člověka, který na něho nestydatě zaútočil. Na to v podstatě narážel Pardon, když se ho ptal: „Setkal jste se už někdy ve vaší kariéře se skutečně zlým, abso-lutně zlým zločincem?“ Hledal toho, kdo se ho snažil z nenávisti zneuctít, kdo se ho nato-lik toužil zbavit, že zkonstruoval složitý, pečlivě vymyšlený plán a použil k jeho uskutečnění dívku z dobré rodiny. Co je to vlastně „dobrá rodina“? Jsou snad ty ostatní rodiny špatné?

Je tady přece proto, že má své důvody, a jakkoliv neurčité, lékaře se zrzavými vlasy podezřívá.

V modrých očích, zvětšených skly brýlí, nemohl nic přechíst. Lé-kař měl ostré, jakoby kamenné rysy obličeje a dech mu byl cítit vy-haslou cigaretou.

„Každý člověk je schopen stát se vrahem, má-li k tomu dostačující pohnutky.“

Maigret pronesl jednou tuto větu jako odpověď Pardonovi nebo nějakému novináři.

Někdo se ho pokusil zneuctít, zbavit ho okamžitě jeho místa. Předpokládejme, že to byl Mélan... Od setkání s prefektem neuběhlo víc než čtyřicet hodin, ale komisař nejenže je stále na svém místě, ale sedí u zubaře a...

To nic nedokazuje. Už se mu matou myšlenky... Jestli... A kdyby... Ale jestli měl Mélan dostačující pohnutky ke zkonstruování složitého příběhu, jehož hrdinkou byla Nicola, nemá jich dost k tomu, aby se pokusil zbavit komisaře jinak?

„Vypláchněte si ústa a vyplivněte...“

Pod dohledem nehybně stojícího a stále neproniknutelného lékaře Maigret poslechl.

„Vaše zuby jsou naprosto zdravé a nemohly vás bolet. Jestliže jste nemohl spát a jestli jste skutečně v noci cítil bolestivé návaly v pravé čelisti, mohl by to být začátek zánětu čelních dutin.“

„Nedá se s tím nic dělat?“

„To je věc vašeho stálého lékaře.“

Otočen zády srovnával své nástroje a Maigret se ne bez obtíží do-stal z křesla, které zůstalo zdviženo. Udělal pár kroků a tu skrz tylo-vou záclonu pozoroval Alinu v neglizé. Kouřila cigaretu a dívala se na ulici.

Věděl, jak jsou naproti v bytě rozloženy místnosti. Okno, z něhož Manuelova přítelkyně vyhlížela, bylo okno špeluňky, kde Manuel trávil nejvíc času.

Trochu zbledl, protože mu tento objev způsobil jakýsi retrospek-tivní strach, o hodně určitější než ten před chvílí.

„Kolik jsem dlužen?“ zamumlal.

„To vyrovnáte u asistentky.“

Lékař, napohled stále stejně klidný, neohrabaný, s nehybnou tváří a bezvýraznými očima, otevřel dveře malé kanceláře, kde předtím Maigret vyplňoval kartu.

Asistentka ukázala komisaři na židli, na níž už jednou seděl.

„Počkejte si okamžik...“

Šla bezpochyby uvést pacientku se smutnou tváří. Na stole ležela dlouhá dřevěná kartotéka, kde byly karty řazené za sebou jako karetní hry v baru při bakaratu. Pokušení bylo silné, ale možná že to byla past. Maigret se nepohnul.

„Jste pojištěn? Ukažte mi, prosím, legitimaci.“

Hledal ji v peněžence, vždycky plné všelijakých zbytečných pa-pírů, a podal ji nehezké ženě. Napsala si číslo.

„Prohlídka stojí dvacet franků. Osmdesát procent vám uhradí po-kladna.“

Vrátila mu legitimaci. Ani ona příliš neoplývala zdvořilostí. Ne-chala ho dojít ke dveřím a zmáčkla tlačítko, které rozeznělo zvonek v přízemí. „Můžete jít...“

„Děkuji vám.“

Znovu ta charakteristická vůně schodiště! Služka na něho čekala pod schody a šla s ním až ke vchodu, aby za ním zavřela dveře. Lucas našel jako zázrakem místo ve stínu a četl za volantem noviny.

Maigret zvedl hlavu, Alinu už v okně neviděl, a tak vešel do pro-tějšího domu. Ve třetím patře zazvonil a čekal na zavrčení bzučáku. Otevřela mu stará hospodyně, které si všiml již při předcházejících návštěvách.

„Jdete k panu Palmarimu?“

„A ke slečně Alině.“

„Myslím, že se paní koupe. Ale jděte dál.“

Znovu se ocitl v salóně. Dveře špeluňky byly otevřené, Manuel v hedvábném pyžamu seděl v křesle a poslouchal rádio. S lítostí ho zavřel.

„Už zase!“

Maigret šel blíž a za ním se znovu rozbzučel větrák.

„Chci mluvit především s Alinou.“

„Před několika minutami tu byla.“

„Já vím, viděl jsem ji u okna.“

„Koupe se... Copak jí chcete?“

„Abych řekl pravdu, ještě nevím.“

„Poslyšte, pane komisaři, vždycky jsem s váma hrál poctivě. Pro-kázal jsem vám příležitostně několik službiček, a ty mě mohly stát, kdyby se o nich vědělo v době, kdy se vám hodily, další olovo pod kůži.“

Ale teď to přeháníte a já nestojím o to, abyste mi házel na hlavu všechny špinavosti, který se v Paříži dějou. Vám by bylo milý, kdyby vás pořád někdo pozoroval podezřívavejma očima, dával vám roz-lousknout nesrozumitelné otázky a ani vám neřek, oč kráčí?“

„V takovéhle situaci jsem teď spíš já, ne?“

„To je jen o důvod víc, abyste neotravoval druhý. Alina vás před chvílí viděla vystupovat z auta a zvonit u zubaře. Šel

jste tam proto, že vám včera řekla, že si byla dát spravit zuby...”

„Ne.“

„A proč tedy? Já tomu nerozumím. Nechcete mi přece namluvit, že to je váš zubař.“

„Počkám na Alinu... Nebudu se pak muset opakovat...”

Šel k oknu a díval se s rukama v kapsách ven, zvláště na okno s tylovými záclonami, za kterými vyšetřoval dr. Mélan svou pacientku. Uvnitř nic neviděl. Jen stěží rozeznával světlejší skvrny, především bílý plášť, když se lékař přiblížil k oknu, aby si vzal další nástroj.

„Kolikrát jsem tu v tomhle týdnu byl, Manueli?“

„Třikrát. Ale zabíráte tolik místa, že bych klidně řek, že desetkrát. Když jsem ještě bydlel v ulici U Fontány, bylo mi to všechno jedno. V baru lidi choděj sem a tam... Každý má právo si vypít sklenku a kaž-dej host si rád popovídá. Člověk nemůže nic dělat, když ho hosti otravují, je to jeho práce. Ale tady je náš byt, Alinin a můj. A sou-kromej byt, ten je svatej, ne? Ani policie nesmí přijít bez povolení. Mám pravdu?“

Maigret ho neposlouchal a odpověděl neurčitým gestem.

„Kolikrát jsem stál takhle u okna, když jsem se s vámi bavil?“ ze-ptal se.

Manuel pokrčil rameny. Otázka se mu zdála hloupá.

„Vim jenom, že nevydržíte dlouho sedět.“

Maigret měl ve zvyku chodit doma i v kanceláři až k oknu a tam zůstat stát a pozorovat cokoliv – okna naproti, stromy, Seinu či chodce. Možná že to je počátek klaustrofobie. Instinktivně všude hledal kontakt s okolím.

Alina přišla ve žlutém koupacím plášti s kapičkami vody ve vla-sech.

„Co sem včera povídala? Přines si pyžamo?“

Ale když viděla, že je Maigret vážnější než obvykle, přestala si dělat legraci.

„Poslechněte, Alino, nejsem tu proto, abych vám dělal nepřijem-nosti, a dávám vám své slovo, že vyšetřování, které vedu, nemá s vámi ani s Manuelem nic společného, alespoň ne v tomto okamžiku.“

Dívala se na něho úkosem, ještě ho nepřestala podezřívát.

„Odpovězte mi upřímně, věřte mi, že to bude pro všechny lepší. Byla jste včera skutečně v domě naproti poprvé?“

„Ovšem. Zuby mě bolely poprvé v životě.“

„Před chvílí jsem vás viděl opírat se o okno a kouřit.“

„Vy jste tam byl?“

„Ve stejném křesle jako vy. Myslím, že se díváte z okna často.“

„Jako všichni. Člověk se musí provětrat.“

„Neznáte někoho z obyvatel té soukromé vily?“

„Ono jich je tam víc? Myslela jsem...“

„Co jste si myslela?“

„Že je tam jen doktor, Carola a sestra.“

„Carola je služka?“

„Služka, kuchařka, uklízečka, domovnice, všechno najednou... Sama se stará o celej barák... Potkám ji občas v krámě...“

Ptala jsem se jí, jestli není Španělka, kvůli přízvuku, a ona řekla, že jo... Není moc hovorná, ale stejně se zdravíme...”

„A asistentka?“

„Slečna Mottová...“

„Carola vám řekla, jak se jmenuje?“

„Jo. Ta v domě nespí. V poledne chodí jíst do hospody v ulici a vrací se do práce kolem druhý. Večer je to různý, někdy tam zůstává až do sedmi nebo do osmi...”

„Nevíte, kde bydlí?“

„O to sem se nikdy nestarala. Zblízka z ní jde ještě větší strach než z dálky.“

„Vyplnila vaši kartu?“

„Jako na pas.“

„Nedávala vám nějaké indiskrétní otázky?“

„Ptala se mě, kdo mi prej dal doktorovu adresu. Řekla jsem jí, že bydlím naproti. Ale opravdu, ptala se mě nějak divně, prej v kterým poschodí?“

„To je všechno?“

Alina přemýšlela.

„Skoro jo. Nevím, co byste eště chtěl vědět... Jenom eště. . . Když jsem před ní stála... prohlídla si mě od hlavy k patě těma svejma ma-lejma tvrdejma a zlejma očima a ptala se mě: Nic jinýho vás nebolí? Řekla jsem, že ne, a ona se už dál neptala. Člověk si s sebou přeci nebere očkovací průkaz, když jde k zubaři...”

Manuel znal Maigreta natolik, aby poznal, že mu dochází jakýsi ještě ne zcela určitý fakt. Zcela zřetelně něco větří...

Ukázal Alině fotografii Nicolý Prieurové.

„Neviděla jste ji někdy v ulici U fontány?“

„To je ona, co jste o ní včera mluvil?“

Přikývl.

„V tamté ulici ne... Ale viděla jsem ji v týhle ulici na protějším chodníku.“

„Chodí k zubaři?“

„Přesně tak. Jenomže nikdy ne v úředních hodinách...”

„Pozdě večer?“

„Ani ne tak pozdě, v devět nebo v půl desátý...”

„Svítilo se v ordinaci?“
„Tehdy ne...“
„Chcete říct, že se tam jindy svítí?“
„Dost často jo.“
„Je vidět skrz tylové záclony?“
„Ne, zatahují žaluzie. Ale světlo je stejně škvírama vidět.“
„Jestli tomu dobře rozumím, nechodí Nicola Prieurová k dokto-rovi jako pacientka.“
To věděl od včerejšího večera.
„Přijímá doktor ještě někoho mimo své ordinační hodiny? Muže nebo ženy?“
Alina vykulila oči.
„Hele! To mi něco připomíná. Občas vidím sice ve dne vejít muž-skýho, ale je jich míň než ženskéjch.“
„Mladé?“
„Mladý i míň mladý... Víte, nejsem domovnice a nesleduju furt jen lidi, co vcházej a vycházej... Jenom se občas dívám z okna...“
„Dost jsem se jí to navyčítal,“ zabručel Manuel. „Zdálo se mi, jestli nechce hrdlička uletět, jestli se se mnou nezačíná nudit!“
„Jsi ty ale hlupák,“ přerušila ho.
„Hlupák nebo ne, vím, kolik mi je, a ta zatracená noha mi toho moc neumožňuje...“
„Halda mladejch, jak říkáš, ti nesahá ani po kolena...“ Narážka byla průhledná, Manuelovi zahrál na rtech hrdý úsměv a zdálo se, že jsou opravdu jeden do druhého zamilováni.
„Večer tam chodí taky muži?“
„Co vám to straší v hlavě?“
„Ještě nic přesného. Tápu...“
„Zdá se mi, že tápete v zajímavém prostředí!!!“
„Co tím myslíte?“
„Ty ženský večer... Myslíte si, že tam asi nechoděj, aby si daly spravit zuby, co? Ale když je vodí do ordinace, tak to není asi proto, aby si tam hráli na zvíře se čtyřma nohama a rukama. Určitě by se pro tenhle druh zábavy našlo v domě příhodnější místo a doktor nemá žárlivou ženu, která by mu dělala scény... Zřejmě mají k léčení jiný věci než pusy?“
„Byla jste už těhotná?“
Podívala se na Manuela, který pokrčil rameny.
„Jako každá, kruci!“
„Dítě nemáte?“
„Nemluvte o tom. Svět je špatně udělanej. Když to jeden nechce, nafoukne se mu břicho, jen se na mužskýho podívá, a když by moc chtěl dítě do domu, jako zrovna teď..., není to fakt, táto? Vem to čert. Nedá se nic dělat!“
„Pomohl vám tehdy lékař?“
„V tý době jsem si nemohla platit doktora. Co to uměj, chtěli kvůli riziku hrozný prachy. Šla jsem k jedný mamá...“
„K té, co jsou na veřejných záchodcích?“
„Nedělejte, že to nevíte. Je jich na Montmartru aspoň deset, hoto-vejch za ně moc draho pomoct holkám z maléru...“
Dívala se do prázdna, jak jí táhly hlavou vzpomínky.
„No jó. Hele, jestli máte pravdu, tak teď už vím, proč si mě ta stará sůva prohlížela od hlavy k patě. To taky objasňuje, proč se mě ptala, jestli nejsem nemocná s něčím jiným než se zubama...“
„Zubař vám nic zvláštního neřikal?“
„Stěží otevřel pusy. Zblízka vypadá, že mu vypadnou oči z tý jeho pomerančový hlavy... Otevřete ústa... Vypláchněte . . . Vyplivněte... Otevřete...“
„Máte k němu ještě přijít?“
„Zejtra ráno. Dal mi provizorní vložku, má ošklivou chuť a kazí mi i cigaretu.“
„Kdybych vás poprosil...“
Ale Manuel jim vpadl do řeči.
„To ne, pane komisaři... Nějaký službičky vám prokazujeme, bu-diž... Ostatně ani to vám nezabrání, abyste se nepokusil do něčeho mě namočit... Jen to přiznejte... Víím, co víím... Ale tahle historie smrdí. A jestli k tomu můžu něco říct já, tak říkám ne. Dokonce jí zakazuju jít znovu do toho domu. Vložka sem, vložka tam, klidně může jít k ji-nýmu zubaři...“

VII. KAPITOLA

Maigret vešel do své kanceláře až v půl dvanácté, odhodil klo-bouk do křesla a začal si vybírat dýmku. Vtom někdo zaklepal na dveře a vstoupil starý Josef.

„Shání vás šéf, pane komisaři, jsem tady už potřetí...“

Nejstarším zaměstnancem nebyl smutný Barnacle, ale tenhle sluha se stříbrným řetězem. Protože byl nucen žít v místnosti, kam nešlo denní světlo, měl jeho obličej barvu slonové kosti.

Maigret se vydal k šéfovi. Už podruhé během dopoledne překročil práh ředitelovy kanceláře, do které vešel asi desettisíckrát v životě.

„Posad'te se, Maigrete...“

Ukázal na křeslo, stojící na rozhraní světla a stínu. Otevřenými okny sem doléhal hluk. Ředitel se zvedl a zavřel okna, jako by chtěl dát rozhovoru důvěrnější charakter.

Zdál se být v rozpacích. Jmenoval se Roland Blutet. Necítil se příliš pevný v kramflecích, snad proto, že tu v čele různých oddělení ještě pracovalo několik veteránů Maigretova typu. Snažil se osvojit si způsob jednání Domu, jak se říkalo kriminální policii, způsob, který lze těžko definovat, nevrlý a zároveň kamarádský, bez zbytečných zdvořilostí, vycházející z absolutní důvěry jedněch k druhým.

Nebylo to tak dávno, co člověk mohl být v čele oddělení bez vel-kého vzdělání, jen s hlubokou znalostí lidských povah. Nic tu neudí-vovalo, a tedy nepohoršovalo. Seděli tu už ti nejtěžší zločinci a často plakali. Tenhle Dům taky zažil muže, kteří riskovali život při zatýkání člověka, jehož pak soud klidně pustil a který vraždil znovu.

„Už jsem vás třikrát sháněl, Maigrete.“

„Říkali mi to.“

„Nebyl jste v kanceláři.“

Šéf nevěděl, kam s očima, a když si zapaloval cigaretu, třásla se mu ruka.

„Myslel jsem, že vaši muži vyšetřují především ty krádeže šperků a poslední přepadení v ulici Viktora Huga.“

„Máte pravdu...“

„Je půl dvanácté...“

Na vestě se mu houpal řetízek od kapesních hodinek, které měl v kapsičce.

„Dovolte, abych se zeptal, kde jste trávil odpoledne...“ Bylo to nepříjemnější než u prefekta. Především proto, že se to odehrávalo na Zlatnickém nábreží a ne v místech, kde byl Maigret téměř anonymní. Kolikrát vešel do téhle kanceláře jen v košili promluvit si s šéfy, kteří byli jeho dlouholetými kolegy a přáteli. Kromě toho hrál Blutet svou roli špatně.

„Byl jsem u zubaře...“

„Přepokládám, že jste si vybral nějakého ve vaší čtvrti?“

„Musím vám odpovídat, pane řediteli? Zúčastnil jsem se v životě mnoha výsledků, ale s výjimkou včerejška jsem ještě nebyl žádnému podroben. Nevěděl jsem, že musíme sdělovat jméno a adresu svého zubaře, lékaře a snad taky krejčího...“

„Já vám rozumím...“

„Skutečně?“ opáčil ironicky Maigret.

„Když si představím na vašem místě sebe, věřte mi... Nemyslete si, že je mi to příjemné... Jednám podle příkazu shora... Co byste mi řekl, kdybych se vás zeptal, co jste dělal hodinu po hodině od včerejška odpoledne?“

„Podal bych demisi...“

„Snažte se pochopit moji situaci. Víte dobře, jaký dělají noviny rámus kolem těch krádeží šperků, co se nestydatě opakují už dva měsíce.“

„Více než polovina se jich odehrála v Deauville a na Riviéře, mimo náš okrsek...“

„Ale je to stejná tlupa... V každém případě pracují stejnou meto-dou... k poslední krádeži došlo včera ráno... Šel jste se podívat na místo činu, jak to míváte ve zvyku?“

„Ne.“

„Četl jste hlášení inspektorů?“

„Ne.“

„Máte nějakou stopu?“

„Sleduji stále stejnou od chvíle, kdy se krádeže začaly opakovat.“

„Bezvýsledně?“

„Nemám skutečně ještě žádný přímý důkaz. Čekám na nějakou neopatrnost, na chybu, na nějakou zdánlivě nedůležitou

maličkost, která by mi dovolila zasáhnout.“

„Dnes ráno jste nebyl u svého zubaře. Přesto jste opravdu v ulici Pod akáty navštívil zubaře, ačkoliv máte zuby úplně zdravé. Podezří-váte snad toho lékaře, že je nějakým způsobem zapleten do těch krá-deží?“

„Ne.“

„Pak jste šel do domu naproti...“

„Bydlí tam jeden z mých donašečů...“

„Mluvil jste s ním o krádežích šperků?“

„Ne.“

„Poslouchejte, Maigrete. Víte velice dobře, že když jsem sem při-šel, velmi jsem vás obdivoval. Jako člověka i jako policistu. V tom se nic nezměnilo. Dnes jsem nucen hrát roli, která se mi, jak jsem vám už řekl, nelíbí.

Včera si vás předvolal policejní prefekt... Mluvil s vámi o při-padu, který se mě netýká a který znám a musím znát jen v hrubých rysech... Než vás propustil, důrazně vás žádal, abyste se tímto přípa-dem nijak nezabýval a nikomu o něm neříkal, ani vašim kolegům a podřízeným... Je to tak?“

„Správně...“

Ředitel mrkl na papír, který měl před sebou.

„Tedy včera po tomto rozhovoru jste se zavřel ve vaši kanceláři asi do tří. Pak jste se vydal do kavárny U Désirého v ulici U Seiny. O něco později jste byl viděn v hotelu ve Školské ulici, kde jste mluvil několik minut s majitelkou. Jsou tahle místa v nějaké souvislosti s případem, kterým se nemáte zabývat?“

„Ano.“

„Pak vás inspektor Janvier doprovázel do ulice Pod akáty, kde jste strávil dost dlouhou dobu s podezřelou osobou jménem Manuel Pal-mari ! Ten člověk vám dělá donašeče...“

„Takže noviny mají pravdu, když říkají o policii, že tam hlídá je-den druhého, že, pane řediteli?“

Neříkl mu jako obvykle šéfe. Byl dokonale otrávený. Navíc na-plno pálilo slunce a Maigret cítil, že se mu na čele perli pot. Roland Blutet dělal, že neslyší.

„Když jste se sem vrátil, zavolal jste si do kanceláře starého in-spektora jménem Barnacle a pověřil jste ho jistým posláním... Měl vyfotografovat tajně osobu, o kterou vám policejní prefekt...“

„...zakázal se starat.“

„O něco později jste popíjel v malém bistru ve společnosti vrch-ního komisaře Lucase a vrátného ze Sorbonny. Mluvili jste o krádeži šperků?“

„Ne.“

„O mladé dívce, o níž jsem se před chvílí zmínil?“

„Ano.“

„Pozval jste svou ženu na večeři do restaurace na Armádní ulici náhodou?“

„Ne.“

„Výptával jste se jistého Landryho na seznam členů klubu?“

„Máte úplnou pravdu, pane řediteli. Přiznávám, že mě vůbec ne-napadlo, abych se přesvědčil, jestli nejsem sledován. Až do této chvíle jsem žil na druhé straně bariéry.“

„Jestli vás to zajímá, můžu vás ujistit, že já v tom sledování prsty nemám, a to málo, co o té věci vím, jsem se dozvěděl až dnes ráno. Zdá se, že to nahoře pokládají za velice důležité... Jsem jen úředník... Musím plnit rozkazy vyplývající z mé funkce co nejdůsledněji.“

„Chcete písemné přiznání?“

„Nedělejte mi to ještě těžší, Maigrete. Věřte, že na to nejsem hrdý.“

„To rád věřím...“

„To znamená, že jste během čtyřiaadvaceti hodin využil nejméně tři vám podléhajících inspektorů k úkolům, které jim nepříslušely, jinak řečeno pro váš vlastní zájem. Nemyslím, že budou proti nim podniknuty nějaké sankce, protože ti lidé o vašem rozhovoru s pre-fektem nic nevěděli. Nezbývá než...“

Řediteli bylo horko, setřel si pot z čela.

„Nezbývá mi než vás seznámit se závěry, které jsem byl přinucen z toho vyvodit... Potřebujete si odpočinout. V poslední době jste mnoho pracoval a neměl jste žádnou dovolenou. Vyžádáte si zdravotní dovolenou, která bude trvat tak dlouho, dokud neskončí pátrání, které se vás týká...“

Jen stěží se dostal až sem. Neodvážil se už na Maigreta ani podí-vat. Cítil se trapně jako před zvířetem, které chtěli zabít a které jen zranili.

„Pravděpodobně to bude trvat jen několik dní. Podle stanov vám bude dána možnost se hájit... Už jste prefekta s vaší verzí případu seznámil...“

Maigret těžce vstal.

K velkému ředitelovu překvapení zamířil k prvnímu oknu.

„Předpokládám, že je už můžeme znovu otevřít.“

Otevíral jedno po druhém, dával si načas, aby se mohl nadechnout teplého vzduchu zvenčí, aby se pokochal lidským hemžením v té staré dobré Paříži.

„Dovolenou nastoupíte okamžitě, že?“

Maigret kývl hlavou na souhlas a zamířil ke dveřím. Ředitel mu sice nepodal ruku, ale držel ji před sebou, kdyby snad Maigret...

Ten však na jeho náznak nereagoval. Taky se nezabořil jako včera do křesla v kanceláři, ale zamířil hned do místnosti, kde pracovali jeho inspektori.

„Lucasi, Janviere!“

Barnacle tu nebyl.

„Pojďte ke mně, hoši... Budete nějaký čas pracovat beze mě.“

Janvier zbledl a zaťal zuby, protože pochopil, že teď nesmí říct ani slovo.

„Jsem unavený, asi budu nemocný. Nadřízení, ti dobří otcové, se starají o mé zdraví a dovolili mi, abych si odpočinul.“

Přecházel sem a tam po místnosti, aby nebylo vidět, že má vlhké oči.

„Budete dál pátrat po zlodějích klenotů. Oba dva víte, co si o tom myslím. A taky víte, že jsem tvrdohlavý.“

Položil vyhaslou dýmku do velkého skleněného popelníku a na-cpával si jinou.

„Nahore vědí o tom, co jste od včerejška dělali a kde jste byli. Taký všechno o mně, samozřejmě... Je třeba na to upozornit Barnacla, až se vrátí.

Je pravděpodobné, že vás oba stejně jako mě budou sledovat... Kdyby proti vám něco podnikli, spíš by mi to ublížilo, než pomohlo. Zapomeňte tedy, co o té věci víte.“

Usmál se na ně.

„Tak... Tím končím...“

Měl to snazší než ředitel před chvílí, stačilo vzít klobouk z křesla.

„Tak zatím nashle, děti...“

První se vzbudil Janvier.

„Víte, šéfe...“

„No?“

„Byl jsem ve Zlatém klíči. Ukázal jsem jim fotografii. Nikdo ji tam nezná.“

„To už teď není důležité...“

„Necháte to plavat?“

Podíval se z jednoho na druhého.

„To mě tak špatně znáte?“

„Chcete říct, že budete pokračovat sám, bez pomoci, i když vás sledují?“

„Pokusím se...“

Oba dva se dojatě usmívali, nevěděli, co by mu řekli.

„Tak dost. Žádnou sentimentálnítu. Brzy nashle...“

Stiskl jim ruce, zamířil ke dveřím a o několik okamžiků později sestupoval po majestátním schodišti budovy kriminální policie. Když procházel vchodem, oba strážníci ho pozdravili a on jim s nádechem ironie odpověděl. Bylo to zvláštní, vidět najednou svět jinýma očima, očima svobodného člověka.

Neměl co dělat, žádný důvod, proč zahnout spíš doprava než do-leva. Možná že ho sleduje ten rybář na břehu řeky, co se právě zvedl, nebo snad šofér šedého auta, parkujícího sto metrů odsud.

Rozhodl se, že zahne doprava. Nic se nezměnilo. Když vešel do hospody U Dauphina, majitel mu jako obvykle přišel stisknout ruku.

„Jak se máte, komisaři?“

„Ohromně.“

„Co si dáte?“

„Právě o tom přemýšlím...“

Chtěl něco zvláštního, ne banální aperitiv. Vzpomněl si na své pa-řížské začátky. Tenkrát se objevil nějaký nový aperitiv, který si na jeden nebo dva roky oblíbil.

„Ještě existuje mandarinkové curaçao?“

„Ale jistě. Není moc často žádané, ti mladí už ani nevědí, co to je. Přesto ho mám pořád láhev v zásobě... Kolečko citrónu?“

Vypil dvě sklenky, ale neměly už takovou chuť jako tenkrát. Po-tom došel pomalu na Châtelet a počkal na autobus. Neměl kam spě-chat.

„Moc tě to vzalo?“ ptala se při prostírání jeho žena, překvapená, že se manžel vrátil tak brzy.

„Ne. Byla to tvrdá rána. Tvrdší než u prefekta, proč, nevím, snad je to tím, že to bylo u nás. Ted' mám ale pocit, že mám volné ruce, a to je spíš příjemné...“

„Nemáš strach?“

„Riskuji jen administrativní zákrok a v nejhorším případě před-časný odchod do důchodu.“

„To nemyslím... Ale z lidí, které chceš odhalit...“

„Už proti mně nemohou podniknout nic, aniž mi tím dají za pravdu... Šéf se dnes ráno jednou podřekl... Řekl: 'Máte zuby úplně zdravé...' Jinak bych si mohl myslet, že ho informovali ti, kteří mě sledovali. Ale ti neviděli vnitřek mé pusy... Ani Ajoupa, ke kterému vždycky chodím, by nemohl tvrdit, že jsem měl dnes ráno zuby v pořádku, vždyť mě neviděl už víc než rok.

To znamená, že doktor Mélan určitě telefonoval po mém odchodu Nicole Priourové. Ta si znovu stěžovala strýci. A odehrálo se stejné divadlo jako včera: ministr vnitra, policejní prefekt a konečně ředitel kriminálky. Když to člověk posuzuje s odstupem, je to dost zá-bavné...“

„Co budeš celé dny dělat?“

„Pokračovat.“

„Sám?“

„Člověk není nikdy úplně sám. Vidiš, pro začátek bych mohl za-volat tomu dobrákovi Pardonovi. Už má určitě po návštěvách.“

Sáhl po telefonu.

„Poslechněte, Pardone, já vás zas k něčemu potřebuji.“ Stalo se mu skutečně už několikrát, že Pardonovi zavolal kvůli nějaké lékařské radě nebo informaci o některém z jeho kolegů. Lékaři se jeden na druhého mohou dost snadno informovat. Protože vycházejí ze stej-ných škol, mívají vždycky nějakého kamaráda, který byl spolužákem člověka, o něhož se Maigret zajímal, nebo mají stejné pacienty či učitele. Žijí v relativně uzavřeném prostředí a kromě toho se setkávají na kongresech.

„Tentokrát jde o zubaře, či, podle měděné tabulky na jeho dveřích, o stomatologa.“

„Osobně jich moc neznám.“

„Jedná se o jistého Françoise Mélana, třicet osm let, bydlí a ordi-nuje v soukromé vile v ulici Pod akáty...“

Na druhém konci drátu bylo ticho. „Znáte ho?“

„Ne. Počítám. . Jde o věk... třicet osm let, to už je jiná generace. Bude jednodušší najít nějakého profesora, který by ho znal.“

„Můžete to udělat rychle?“

„Když budu mít štěstí. Zavolám pár známým. Může se mi to po-dařit stejně dobře u prvního jako u posledního.

Podívám se do svého seznamu. Je to důležité?“

„Velice. Týká se to mě osobně. Máte večer nějaký program?“

Slyšel, jak se ptá ženy: „Máš něco dnes večer?“

Zaslechl i její odpověď: „Včera jsi mi slíbil, že půjdeme do kina...“

„Nemáme nic,“ řekl Pardon do telefonu.

„A co to kino?“

„Vy jste to slyšel? Nechce se mi tam.“

„Přijďte k nám oba dva na večeři. Vlastně všichni tři, jestli je dcera doma.“

„Ne, jela za manželem.“

„Tak dnes večer na shledanou.“

„Dobrá. Jestli budu něco vědět dřív, mám zavolat do kanceláře?“

„Už žádnou nemám!“

„Cože? Myslíte to vážně?“

„Dejme tomu, že jsem se až do odvolání znovu stal obyčejným občanem.“

Připadal si jako v neděli odpoledne, s tím rozdílem, že Paříž ko-lem něho žila ruchem všedního dne, že hluk, světla a vůně nedělní nebyly.

Po obědě si dokonce zdřímł v křesle, a když se probudil, byl ve-lice překvapen, že už je půl čtvrté.

„Asi jsem opravdu usnul...,“ zkonstatoval mdle. Dokonce jsi chrá-pal. Chceš kávu?“

„Dal bych si.“

Potřeboval si srovnat myšlenky, ale nechtěl se případem příliš za-bývat, soudil, že je lépe nechat jej vykristalizovat.

Co může podniknout? Téměř nic. Podle všech předpokladů čeká před domem člověk, který ho má sledovat na každém kroku.

Nemůže být ani řeč o tom, že by šel zazvonit na Courcellský bul-vár nebo že by počkal na Nicolu Prieurovou před školou. Byla by schopná křičet o pomoc a on by se ocitl v trapné situaci.

Nechali by ho ještě jednou zajít k doktoru Mélanovi? Málo prav-děpodobné. Není ani zcela jisté, jestli by ho pustili k Manuelovi. Telefonovat mu nemůže, protože on sám nařídil, aby byl majitel Zla-tého klíče odposloucháván.

„Cukr tam máš... Dej pozor, je horká...“

Dívala se na manžela trochu neklidně a on se na ni dobrosrdečně usmál.

„Buď klidná, paní Maigretová. Tvůj starý dobrák manžel tu ránu přežije.“

Paní Maigretová jí říkal, jen když měl moc dobrou náladu. Pře-kvapilo ji to.

„Vypadáš klidně.“

„Taky jsem.“

„Když se tak člověk na tebe dívá, ani by neřekl, že máš nějaké problémy.“

„Všechno se nějak vyřeší...“

„Jdeš ven?“

„Jdu se trochu provětrat.“

„Jsi si jistý, že to není nebezpečné?“

„Vždycky se může něco stát.“

Přesto byl trochu dojat. Pil kávu malými doušky.

„Máš nakoupeno na večeři?“

„Volala jsem tam... poslali všechno... Chceš vědět, co bude?“

„Dám se raději překvapit.“

Neušel ani sto metrů a už mu bylo jasné, kdo ho sleduje. Byli dva a příliš při chůzi gestikulovali, jako by se o něčem vášnivě dohado-vali.

Maigret je neznal. Asi patřili k nějakému oddělení, podléhajícímu přímo ministerstvu vnitra.

Došel až k Bastille a tam chvíli uvažoval, jestli si má dopřát to potěšení a setřást své nohsledy, ale nakonec to zamítl a jen pokrčil rameny. Usadil se asi na hodinu na terase jako důchodce a četl večer-ník, který si koupil u stánku.

Baumarchaisovým bulvárem a Zelenou ulicí došel domů, a pro-tože měl ještě čas, oholil se a osprchoval.

Pardon netelefonoval. Přišli v osm a hned zasedli ke stolu. Jako předkrm byl nákyt a potom kohout na víně.

„Stálo mě trochu času, než jsem padl na někoho, kdo vašeho člo-věka dobře zná. Hned vám to povím.“

„Pamatujete se, o čem jsme naposled při večeři mluvili? Zločinec bez zábran... zlo pro zlo. Řekl jsem vám, že tomu nevěřím. Dnes večer mě napadá, jestli jsem se nemýlil...“

Nechtěl o tom u stolu dál mluvit. Šli si vypít kávu do Maigretovy pracovny.

„Dámy prominou?“

„Chcete višňovku nebo anýzovku?“

Pardon odpověděl za oba: „Ani jedno, ani druhé.“

Venku se začínalo stmívat stejně jako při jejich posledním rozho-voru, jenže dnes bylo klidno, neschylovalo se k bouři.

„Až teprve pátý nebo šestý kolega mi dal typ na jednoho člověka, jehož jsem kdysi dost dobře znal, vlastně spíš jeho sestru. Dokonce jsem měl ve svých osmnácti letech vážnou tendenci se s ní oženit.“

Oba jsem úplně ztratil z dohledu. Vivier bydlí kousek ode mne, na Voltairově bulváru. Mohl jsem k němu zaskočit z ordinace, když jsem měl chvíličky volno. Je profesorem stomatologie a Françoise Mélna zná moc dobře. Říká mu mladý Mélna a učil ho...“

Pardon se na Maigreta dlouze podíval, než se zeptal:

„Moc vás to zajímá? Jde o nějaký zločin?“

Komisař pomalu odpověděl:

„Buď se pletu, a pak budu do týdne v Meungu na Loire na penzi, nebo mám pravdu, a pak stojím před nejpodivnějším případem své kariéry...“

„Týká se to Mélna?“

„Ano.“

„To je divné...“

„Proč?“

„Protože to, co říkáte, se s Vivierovým míněním v mnohém shoduje. Viděl jste Mélna?“

„Dnes ráno, pod záminkou, že mě bolí zuby.“

„Je velký, zrzavý, velmi krátkozraký, má modré oči a dlouhé ruce?“

„Rukou jsem si nevšiml.“

„Co vám říkal?“

„Že mám zuby úplně zdravé.“

„Nejdřív vám musím říct, že pochází z velice skromných poměrů. Jeho otec byl zemědělským dělníkem v nějaké vesničce na Sommě a strašně pil. Rodina byla jedna z nejchudších. Mélna měl čtyři sourozence... Naživu zůstala jen asi o dva nebo o tři roky starší sestra... To všechno se Vivier dozvěděl až dlouho poté, co se s Mélnem setkal.“

Téměř dva roky o něm nevěděl skoro nic, Mélna není z těch, co se někomu svěřují. Kamarády žádné neměl, nevědělo se ani o žádném vztahu k ženě.

Na fakultě netušili, že pracuje v noci, aby mohl zaplatit studie, a Vivier by ještě dneska rád věděl, kde a za jakých podmínek absolvo-val střední školu. Pokusím se vám některé Vivierovy výroky citovat doslova: Mladý chlapec, vynikající inteligence, uzavřená povaha, určitě byl velmi nešťastný...“

Maigret poslouchal, jako by chtěl dát ve svém mozku každému slovu to pravé místo.

„Nakonec z něho Vivier udělal svého asistenta, nejen aby mu po-mohl, ale protože to byl jeho nejlepší žák.“

„Ze začátku jsem z toho byl nešťastný,“ přiznal se mu. „Je trapné, když má člověk asistenta, který promluví slovo jen služebně a o jeho soukromém životě nevíte naprosto nic. Jednou večer jsem ho k sobě pozval a musel jsem ho moc nutit, aby vůbec přišel. Po večeři jsem ho odvedl do pracovny a snažil jsem se z něj něco dostat. Nejdřív jsme pili víno, pak jsem mu nalil koňak... Pil ho se sebezapřením. Konečně se přece jen rozehrál a řekl mi něco o své minulosti...“

Pardon si zapálil doutník a podíval se znovu na Maigreta.

„Odpovídá to vaší představě?“

„Jen pokračujte...“

„Je to jednoduché a zároveň dramatické. Spolužáci z fakulty Mélnovi říkali Panic. Dokonce se proslýchalo, že má homosexuální sklony.“

To, co Vivier vyprávěl, vysvětluje jeho chování. Jestli se nepletu, tak mu bylo asi čtrnáct, když přišli Němci. Jeho rodina byla příliš chudá, než aby mohla utéct jako ostatní.

Když šel jednou večer Mélna se svou sestrou po cestě, objevili se dva motocyklisti. Byli to první němečtí vojáci, které viděli. Zastavili a ptali se na nějakou vesnici. Pak si říkali něco mezi sebou a smáli se. Nakonec děvčeti naznačili, aby si lehlo do trávy. Když se vzpírala, položili ji násilím. Oba ji zneužili a odjeli. Na chlapce, který stál jako solný sloup, nedbali.

Takovéhle seznámení se sexuálním aktem mohlo docela dobře u citlivého dítěte způsobit trauma.

Vivier se ho tehdy zeptal, jestli se nestýká s děvčaty kvůli této vzpomínce.

Mélna rozpačitě odpověděl, že neví, ale že se snad jednou ožení jako všichni ostatní. Jen si nebyl jistý, jestli se odváží a jestli bude schopen udělat ženu šťastnou.“

Nastalo ticho. Maigret byl tak zamyšlený, že první musel promlu-vit Pardon.

„Myslíte, že je to váš zločinec?“

Komisař hned neodpověděl.

„Až doposud jsem tomu úplně nevěřil. Teď jsem si téměř jistý... Nic víc vám profesor neříkal?“

„Nic, co by se týkalo Mélna. Šlo o jeho asistentku, která praco-vala nějaký čas u Viviera. S ní jste taky mluvil?“

„Ano.“
„Je pravda, že je ošklivá?“
„To je slabé slovo.“
„Prý se o ní říká, že je to zlá mrcha. Ve skutečnosti je to ta nejod-danější a nejcitlivější dívka na světě. Když se někde v sousedství někomu něco stane, když je třeba pohlídat nemocného nebo ošetřit někoho v agónii, určitě všichni zazvoní u ní.“
„Kde bydlí?“
„To jsem se neptal, ale můžu zavolat Vivierovi a zjistit její ad-resu.“

VIII. KAPITOLA

Maigret byl podivuhodně klidný. Nebylo na něm znát nic z toho, co se v něm odehrává; vypadal jen, jako by na něho padla jakási tíha. Pardon ho poprvé viděl ve chvíli, kdy se případ začínal rozmotávat a pravda nabývala stále zřetelnějších kontur. Pozoroval přítele, jako by chtěl za tou těžkou a bezvýraznou tváří odhalit chod celého mecha-nismu.

„Jaký je to člověk, ten Vivier? Dá se s ním mluvit?“
„Pokud se s ním nebudete bavit o intervenci státu do organizace lékařské služby. Je to vášnivý individualista a nesnáší jakékoliv zasa-hování státu do života občanů.“
Komisař mlčky bafal ze své dýmky. Nezdálo se, že přemýšlí, spíš jako by byl mimo svět. Bylo až s podivem, že je schopen vždy přesně navázat nit rozhovoru tam, kde ji přerušil.
„Mohl by teď být doma?“
„Připravuje velké pojednání o stomatologii, které pokládá za své celoživotní dílo, a věnuje tomu velkou část svých nocí.“
„Mohl byste mu zavolat a zeptat se ho, jestli bych si s ním nemohl promluvit?“
Za okamžik měl doktor Viviera na drátě.
„Tady Pardon... Volám vás od Maigreta... Omlouvám se, že vás ruším v práci, ale komisař by s vámi chtěl chvíličku mluvit.“

Odpověď musela být vtipná, protože se doktor usmál:

„Jistě, já vám ho předám.“

Podal sluchátko Maigretovi.

„Já vás také prosím za prominutí, pane profesore. Kdybyste chtěl odpovědět na dvě nebo tři otázky, moc byste mi zjednodušil život. Ano, Pardon mi o vašem rozhovoru vyprávěl, moc mě to zajímalo...“

Nejdřív bych vás chtěl upozornit, že se na vás obracím zcela sou-kromě. Dostal jsem na nějakou dobu zdravotní dovolenou... Ne... Nejsem nemocný... Jestli snad ano, pak je to velice vážné, protože Pardon, který mě léčí už několik let, říká, že jsem úplně zdrav...“

Během pátrání jsem totiž narazil na lidi, kteří mají dlouhé prsty, a protože mám ve zvyku jít do důsledků, když se do něčeho dám, dopo-ručili mi, abych si na nějaký čas odpočinul.

Má první otázka, pane profesore, zní: Byl byste moc překvapen, kdybyste se dozvěděl, že váš bývalý asistent Mélan se dopustil jed-noho nebo několika zločinů?“

Na konci drátu se ozvalo něco jako škytání. Mohlo to být při dobré vůli pokládáno za smích. Vivier měl zvučný hlas člověka, který má své názory a dovede je vehementně uplatňovat.

„Nedivil bych se příliš, milý komisaři, ani kdybych se to dověděl o sobě, o vás nebo o naší domovnici. Dostatečný vnější či vnitřní tlak donutí kohokoliv spáchat činy, které zákon či morálka odsuzují.“

„Myslíte, že v jeho případě by šlo spíš o vnitřní, nebo vnější při-činu?“

„Mluvil jste s ním?“

„Dnes ráno, několik minut.“

„Pardon vám vyprávěl, co jsem mu o Mélanovi říkal?“

„Ano, právě teď.“

„A co vy si o tom myslíte?“

„Raději bych se na totéž zeptal vás.“

„Určitě vnitřní, to je bez diskuse. Mélan je tvárný typ introverta, který nedovolí, aby se jeho pocity projevíly. Kromě jednoho nebo dvou rozhovorů, kdy mi dalo značnou námahu, abych ho donutil mluvit o sobě, se pravděpodobně nikdy nikomu nesvěřoval.“

„Za předpokladu, že spáchal zločin, ať už jakýkoliv, přiznal byste mu sníženou odpovědnost?“

„Obracíte se na mne jako na lékaře, nebo jako na člověka? Jako lékař nejsem specialista. Nechal bych to na psychiatrech... zřejmě by záleželo na okolnostech...“

A ironicky dodal:

„Také na jejich věku a na tom, na jaké škole studovali.“

„A jako člověk?“

„Osobně, tak jak ho znám, bych ochotně svědčil v jeho prospěch.“

„Druhá otázka se hůř formuluje a trochu se bojím, že vás pře-kvapí. Kdyby se ocitl v úzkých, jednal by Mélan jednoduše, nebo složitě?“

„Poslechněte, pane Maigrete, mně se zdá, že ho znáte stejně tak dobře jako já... Samozřejmě že by jednal složitě, a tohle slovo není ještě dost silné. Když u mne pracoval, vždycky a za každých okolností, dokonce i když měl odpovědět na nejjednodušší otázku, si vybral tu nejkomplikovanější cestu... Je pravý opak toho, co bych nazval přímočarým mozkiem... Vždycky bral v úvahu všechny možností, všechny odchylky od tématu a snažil se nenechat nic stranou.“

„Děkuji vám. Nezbyvá mi než požádat vás o službu. Snad ji budete moci splnit... pokud ke mně máte důvěru. Je možné, že se mylím a že mé hypotézy se nakonec ukáží falešné... Ale jestli je naopak fakta potvrdí, pak je moc lidí ve vážném nebezpečí... Všechno by určitě vyjasnil rozhovor se slečnou Mottovou... Doufám, že má tele-fon... Jestli byste mohl dosáhnout toho, aby mě ještě dnes večer buď doma, nebo kdekoli jinde přijala, zabránilo by se dalším neštěstím.“

„Vás ta chuděra Mottová taky děsí? Když si pomyslím, že nebýt jejího vzhledu, všichni by ji pokládali za anděla.“

Zavolám jí. Na jakém čísle vás pak stihnu?“

Maigret se vrátil do salónu, kde si tiše, aby nerušily, povídaly obě ženy.

„Přece jen bych si dal kapku višňovky. Ledaže by mi Pardon vzal sklenku z rukou.“

Pardon na to nereagoval. Nepřestal zvědavě a zároveň trochu s obavou pozorovat svého přítele.

Uvažoval, z čeho asi Maigret ve svých hypotézách vychází, rád by se byl vyznal v labyrintu jeho myšlenek.

Zazvonil telefon.

„Haló... Ano, já, pane profesore... Je ochotna mě přijmout hned... Nedalo to moc práce?... Trochu? Kde bydlí?... V ulici des Francs-Bourgeois, ano... ano... ano... Znáš to tam... nějaký čas jsem bydlel blízko, na Vogézském náměstí... Jsem vám velmi zavázán... Já bych vás taky rád poznal...“

Vstal a vypadal stále stejně klidný, ale v očích jako by mu blýskalo světélko, které tam předtím nebylo.

„Nebudete se zlobit, Pardone, když vás tu nechám s dámami sa-motného? Je možné, že mě odposlouchávají... Jsem zvědav, jestli ti, co o mě mají takový zájem, tam nebudou dřív... Dole určitě postává inspektor speciální služby...“

„Mám tu vůz, můžu vás tam odvézt... Za chvíli jsem zpátky...“

Šli do salónu.

„Jdeš ven? Bude to dlouho trvat?“

„Nemám tušení.“

„Je to nebezpečné?“

„Ne víc než doposavad... Pardon mě tam odveze a hned se vrátí...“

Celou cestu mlčel. Žádné auto je nesledovalo. Že by ho přestali hlídat, když zjistili, že má návštěvu?

Ulici des Francs-Bourgeois ve čtvrti Marais tvořilo několik zbylých historických domů, které se teď staly útočištěm chudších lidí, většinou drobných řemeslníků, často původem Poláků, Maďarů nebo Litevců.

„Dobrou noc, Pardone... Díky... Jestli se to povede, je to z velké části vaše zásluha...“

„Zlomte vaz...“

Maigret zazvonil, neviditelná domovnice odsunula zástrčku u dveří zasazených do velkých vrat, střežících prostor, jenž snad kdysi byl nádvořím paláce nějakého vznešeného šlechtice.

„Kde bydlí slečna Mottová?“

Špehýrkou zazněla odpověď: „Druhá chodba vlevo... první dveře.“

Právě když vkročil na první schod, schodiště se rozsvítilo. Asis-tentka doktora Mélanga se opírala o zábradlí.

Když došel až k ní, zamumlala :

„Nebyla jsem si jistá, jestli trefíte..., je to dost komplikované...“

V tmavých šatech vypadala, jinak než v uniformě, jako by byla zranitelnější. V jejích zapadlých očích se zračil neklid, vzrušení na-kreslilo na její příliš bledé tváři rudé skvrny.

„Pospěšte si, než zhasne světlo...“

Uvedla ho do velice čisté, téměř veselé místnosti, která sloužila současně jako salón i jako jídelna. Z poněkud zašlého venkovského nábytku vyzařoval jakýsi klid a jistota.

„Sedněte si... Klidně kuřte...“

„Doufám, že vás profesor nevzbudil...“

„Já spím málo.“

Nebylo tu ani rádio, ani televize, jen police plné knih. Jedna z nich ležela otevřená u křesla.

„Zapomněl jste si dýmku?“

Nesnažila se na něj příjemně usmívat, ani neskrývala své obavy.

„Když jsem vás ráno viděla v čekárně, bylo mi jasné, že to špatně dopadne..., jen je mi divné, že jste přišel sem.“

„Už profesor Vivierovi jsem říkal, že jsem tu soukromě, slečno. Nemám právo vás vyrušovat. Mí nadřízení mě poslali na zdravotní dovolenou, aby mi zabránili obtěžovat jisté vysoce postavené osoby.“

Měla jste právo zavřít mi dveře před nosem, proto jsem požádal profesora Viviera o intervenci. Jemu věříte. Ani teď nemusíte odpoví-dat na mé otázky.“

Mluvil pomalu, polohlasně, jako by o sobě pochyboval.

„Předevčím jsem se stal obětí pečlivě připravené intriky. Past byla vymyšlená tak dokonale, že jsem se musel chytit.“ Byly to stěží dva dny. Všechno, věci více i méně důležité, Manu-elův vozíček a vlhké skvrny na zdi protějščí vily, černé vlasy doktorovy služebné a zubařovy modré oči, ohromně zvětšené skly, několik cen-timetrů od Maigretovy tváře, všechno se prolínalo v komisařově pa-měti. Každý detail zapadal v daný okamžik na své místo. Jejich sou-hrn pak začal vytvářet přesný celek.

„Je vždycky jenom jedna pravda,“ poznamenal Maigret, „jen je těžké ji najít, vypátrat, kde se skrývá...“

„Vezmete si kávu?“

„Díky... Vy byste ale ráda věděla, proč jsem tady... Právě jsem se dozvěděl leccos o minulosti doktora Mélan; stačí to k tomu, abych si mohl vysvětlit jeho chování.“

Seděla s rukama složenýma v klíně a hleděla na něho s ještě větší pozorností než před chvílí Pardon.

„Ten, kdo mi nastražil past, se ocitl v nesnázích. Vždycky měl tendenci řešit problémy co nejkomplikovaněji a nejprecizněji... Pozoruhodné je, jak mnoho podivných okolností do sebe muselo zapadnout, aby mě začalo zajímat, co dělá a jak se chová...“

Vykulila úžasem oči a zamumlala:

„Copak vy nesledujete doktora již několik týdnů?“

„Ne, slečno. Nechal jsem sledovat podvodníka, který bydlí na-proti. Muži, které jste viděli na ulici, měli za úkol zjistit, kdo ho na-vštěvuje, a sledovat jeho milenkou...“

„Nemůžu...“

„... mi uvěřit. A přece je to pravda. Já sám jsem v posledních týdních u toho člověka byl několikrát. Jmenuje se Manuel Palmari. Podle svého zvyku jsem občas stál u okna.“

„Tak vy jste tam nebyl kvůli...“

„Kvůli doktoru Mélanovi? Neznal jsem ani jeho jméno. Pozoroval jsem jeho dům proto, že mám rád staré domy... Byl jsem, jak jsem vám řekl, obětí intrik. Někdo se pokusil mě zničit... Někdo, kdo místo přímočarého jednání vymyslel komplikovaný, skoro ďábelský plán bez jakékoliv skulinky...“

Podezřívám jsem Manuela z jistých zločinů, a protože jsem ho už dlouho pozoroval, začal jsem na něho víc myslet a párkrát jsem za ním zašel.

Pak jsem se náhodou dozvěděl, že slečna Priurová, která hrála v mém případě důležitou roli, je členkou klubu na Armádní třídě. Podle seznamu toho klubu se za mladou dívku zaručil váš zaměstnavatel; teprve poté jsem dostal chuť si ho blíže prohlédnout.“

„To je neuvěřitelné.“

Nepochybovala o Maigretových slovech, ale byla nepředvídanými cestami osudu naprosto vyvedena z míry.

„Doktor Mélan mohl pokračovat ve hře, mohl mi vytrhnout nebo zaplombovat zub, který to vůbec nepotřeboval. On mi naopak čestně řekl, že mám zuby zdravé, a vyprovodil mě bez jediného slova a jediné otázky ze dveří.“

„Byl vyděšený. Už několik týdnů žije v neustálé panice...“

„On vám to říkal?“

„Ne. Ale znám ho dost, abych to poznala. Carola taky.“

„Služka? Je jeho milenkou?“

„On žádné milenký nemá. Carola bydlí až nahoře pod střechou, ačkoliv má dům tolik pokojů, že se neví, co s nimi.“

„Chápete, slečno, proč jsem tady?“

„Abyste mě vyslyšel.“

„Ne tak úplně, vždyť ani nevím, jaké otázky vám položit. Snažil jsem se s vámi hrát poctivou hru. Už jsem vám řekl, že za sebou v téhle chvíli nemám žádnou moc. Nemám ani žádnou jistotu a mé hypotézy jsou dost neurčité.“

Nikdo by si nevymýšlel tak složitou intriku, jejíž obětí jsem se měl stát, kdyby na ní neměl eminentní zájem, ledaže by mě osobně nenáviděl. No a doktor Mélan mě možná zná podle jména, ale až do dnešního rána mě zblízka nikdy neviděl. A přesto ho podle zpráv mých podřízených má přítomnost v domě naproti děsila. Proč? A proč mě chce za každou cenu zneškodnit? Z toho jsem vycházel. Co jsem se o něm mohl dozvědět natolik závažného, aby to vysvětlilo jeho chování?

I tady hrála roli náhoda. Alinu, Manuelovu milenkou, rozbolely zuby a poprvé v životě šla k zubaři, přirozeně k tomu, co bydlel na-proti. Není možná příliš inteligentní, ale má neobvyklou intuici. Je to ženská v pravém slova smyslu.

Mélan jí položil dvě otázky navíc, nebo jste jí je vlastně položila vy, jestli si dobře vzpomínám: Kdo vám dal doktorovu adresu, zeptala jste se.

To je otázka, kterou doktor či sestra obvykle pacientce nekladou. A druhá: Nic jiného vás nebolí?

A protože na Alinu zapůsobila atmosféra v domě, namáhala tro-chu mozek. Vzpomněla si, že často viděla večer v ordinaci svítit světlo. A dál mi řekla, že večer u doktora nezvonil žádný muž, ale samé ženy...“

„Večer jsem tam já nebývala.“

„Já vím. Ale přesto jste o těch návštěvách musela vědět.“

„Poslechněte, pane komisaři, jen kvůli profesorovi Vivierovi jsem dovolila, abyste sem přišel. Ale říkám vám, že udělám všechno, aby se doktoru Mélanovi nic nestalo. Ten člověk celý život trpěl, a teď trpí víc než jindy, vždycky bude trpět. Měl velice těžké dětství...“

„Vím, na co narážíte.“

„Narážím? Já o ničem nevím. On se nikomu nesvěřuje.“

„Jeho sestra byla na počátku války...“

„Nevěděla jsem, že má sestru.“

Vyprávěl jí o znásilnění a ona jen znovu vykulila oči.

„To tedy mnohé vysvětluje.“

„Mohu vám říct, že ať se stane doktoru Mélanovi cokoliv, podle profesora Viviera mu psychiatři přiznají sníženou odpovědnost. Vivier sám se už předem hlásí jako svědek obhajoby. A možná že já taky...“

„Vy?“

„Já. Ale potřebuju, abyste mi pomohla. Říkala jste, že měl strach. Ze strachu se páchá nejvíc zločinů.“

„V každém případě ho zavřou. A on není člověk, který by přežil vězení.“

„To říkají všichni, které jsem kdy zatkl. Víte stejně dobře jako já, že doktor Mélan dělal interrupce, že?“
„Pochopila jsem to tehdy, když jsem našla v zásuvce sondu a jiné nástroje, které nemohly být k ničemu jinému než k...“
„Jiné stopy nebyly?“
„Nechtěla bych mu ještě přitížit.“
„Chcete slyšet mé mínění, slečno? Nejdřív mi řekněte, jestli je Mélan křesťan...“
„Není vůbec věcí.“
„V tom případě pro něho není potrat vážný přestupek. Je to otázka morálky, která se mění podle zvyků země. Jedni ho přijímají a druzí odsuzují. Je vám jasné, že kdyby šlo jen o to, doktor by se určitě nevydělil natolik, aby jednal tak, jak jednal v minulých dnech. Na-padlo vás to taky?“
„Ano.“
„Proč?“
Otočila hlavu a zašeptala po dost dlouhém mlčení přiskrceně:
„To, co ode mne chcete, je hrozné. Má jen mě...“
„Co tím chcete říct?“
„Vždycky byl sám... Úplně sám... Víím dobře, že chodí mezi lidi, do toho klubu, co jste o něm mluvil. To aby získal sebevědomí, možná taky...“
„... aby získal zákaznice?“
„Myslela jsem si to.“
„A Nicola Priurová?“
„Podezřívám ji, že poprvé přišla ze stejného důvodu jako ostatní.“
„Jako ostatní večerní návštěvnice?“
„Ano... Ale kartu s jejím jménem nemám. Je to malá hysterka, která se mu pověsila na krk. Jsem si jistá, že to ona běhá za ním...“
„Je jeho milenkou?“
Znovu ticho.
„Chcete, abych odpověděl za vás?“ navrhl Maigret. „Mélan přece nikdy neměl milenkou, ani teď, ani když studoval. Tehdy mu kamarádi říkali Panic.“
„O té přezdívce jsem nevěděla.“
„Ale o jeho vztahu k ženám ano...“
„Napadlo mě to.“
„Tedy jste ho stejně jako já podezřívala z jiné věci.“
Vstala a začala nervózně přecházet po pokoji.
„Nemučte mě!“
„Chcete, aby docházelo k dalším zločinům?“
Náhle se mu vyděšeně podívala do očí:
„Jak jste se to všechno dozvěděl? To Carola mluvila?“
„Carola o tom ví?“
„Dost. Řeknu vám tedy všechno. Už nemůžu déle mlčet. Často jsem bývala překvapena, že mě posílal pryč z ordinace, když přijímal pacientky.“
„Mluvíte o přijímání ve dne?“
„Ovšem, večer jsem tam přece nebyla.“
„Týkalo se to všech pacientek?“
„Ne. Před některými, a hlavně před všemi muži, jsem hrála roli normální zubní asistentky, podávala jsem mu potřebné nástroje, při-pravovala plomby atd.“
„Ale v jistých případech vás posílal zpátky do kanceláře.“
„Ano.“
„Bez vysvětlení?“
„Doktor Mélan nikdy nic nevysvětluje.“
„Měla jste nějaké podezření?“
„Vnukl mi ho jeden novinový článek. V USA, myslím že v Connecticutu, neváhal nějaký zubař dát pacientce, když se mu zdála žá-doucí, uspávací prostředek.“
„Byl pravděpodobně taky tak nesmělý, že? Neměl ani ženu, ani milenkou.“
„Ano.“
„A co se stalo pak, že jste si najednou byla jistá?“
„Jedna pacientka vešla a už nevyšla. Bylo mi to divné, protože všechny procházejí mou kancelář. Řekl mi, že ji odvedl zadním scho-dištěm.“
„A Carola to popřela.“
„Ano. Na to schodiště vede její kuchyň a dveře jsou pořád ote-vřené ... Kromě toho...“
„Poslouchám vás...“
„Ne... Já nemohu...“
„Trochu vám pomůžu... Má doktor zahradníka?“
„Ne.“
„Stará se o zahradu sám?“
„Moc málo. Připomíná to spíš džungli než zahradu...“

„Ptala jste se Caroly, jestli tu noc...“
„Ne, ona mi to řekla sama.“
„A vy jste to neřekla nikomu?“
„Ne... On je ošklivý... a cítí se sám...“
I ona je ošklivá. I ona se cítí sama.
„Byl to jediný případ?“
„Pokud vím.“
„Ale když přijímá klientky večer, vy tam už nejste. Carola je tam pořád?“
„Někdy chodí do biografu.“
„Takže tedy mohlo dojít i k jiným případům...“
„Není to vyloučené...“
„A může k nim docházet stále?“
„Co ode mne chcete?“
„Abyste mi pomohla. Nemůžu jít do ulice Pod akáty, policie mi to zakázala. Kromě toho není vyloučeno, že kdybych tam přišel, doktor Mélan by si vpálil kulku do hlavy. Má nějakou zbraň?“
„Ano. Starý vojenský revolver.“
„Zatelefonujte mu, že se děje něco vážného, že to spěchá a že mu to musíte říct, ale telefonicky to nejde. Řekněte mu, aby přišel sem. Předpokládám, že má vůz. Vám věří...“
„A jestli si vezme revolver?“
„Když půjde k vám, tak určitě ne.“
„To už nebude mít nikoho, ani mě.“
„Myslete na tu nebo na ty, které pravděpodobně najdeme v za-hradě.“
„Rozumím. Ale i tak je to hrozné. Proč to musím být zrovna já? Jestli jste katolík, tak vám to něco připomíná, ne?“
A když sklopil hlavu, zašeptala:
„Jidáše !“
Pomalou se otočila k telefonu. Její hubené prsty vytáčely číslo, z obličejů jí mizely rudé skvrny a oči měla zavřené.
„To jste vy, pane doktore? Tady Mottová...“

Od chvíle, kdy zavěsila, neřekla už ani slovo. Maigret taky ne. Seděli naproti sobě, aniž se jeden na druhého podívali, a čekali. Komi-sař si dvakrát zapaloval vyhaslou dýmku.

Oba museli napínat veškerou vůli, aby nepřecházeli sem tam po místnosti. Maigret se čas od času podíval na hodinky. Slečna Mottová viděla přes policistovu hlavu na ty, které tikaly v místnosti.

Čas se vlekl hrozně pomalu. Přijede Mélan? Jestli pochopil, že prohrál, mohl to všechno skončit sám. Ale Carola by to musela slyšet a její první reakce by určitě byla zavolat ošetřovatelce, a ne na policii, kterou, jak se zdálo, příliš nemilovala.

Mohla být taky ovšem v kině. A jestli Nicola Prieurová večer... Slečna Mottová si asi kladla přibližně stejné otázky. Otevřeným oknem sem občas doléhaly zvuky z ulice. Bylo slyšet popojíždět auto, nějaké kroky, hlasy vzdalující se dvojice...

Připadalo jim to jako věčnost, zatímco ve skutečnosti neuplynulo ani dvacet minut. Dvacet minut absolutního ticha a nehybnosti. Na-jednou přijel vůz. Brzdy lehce zaskřípěly. Na chodníku se ozvaly kroky a pak vzdálené, přidušené zazvonění. Malá dvířka ve velkých vratech se otevřela. Kroky na nerovném dláždění na dvoře, otevírání skleněných dveří, schodiště...

Slečna Mottová si sáhla na prsa a pro sebe si zašeptala:

„Já nemohu...“

Když viděl, že vstala, myslel si, že se chce honem schovat do ku-chyně, že chce utéct zadním schodištěm. Stála a nehýbala se. Taky vstal, byl vzrušen stejně jako ona.

Bylo takové ticho, že byl slyšet tikot automatického vypínače na chodbě. Zhaslo světlo. Po dveřích zašátrala ruka a slečna Mottová udělala tři kroky, aby mohla otevřít.

Mélan v šedivém obleku a s kloboukem v ruce vešel dovnitř, otočil se a podíval se na slečnu Mottovou, aniž viděl Maigreta. Otevřel ústa, pak se najednou ohlédl a spatřil komisaře.

Neřekl ani slovo. Ani se nepokusil utéct. Bylo vidět, že přes své překvapení a vzrušení se snaží pochopit, co se děje. Mozek mu ho-rečně pracoval.

Problém se mu zřejmě zdál neřešitelný. Za chvíli sklopil hlavu, jako kdyby smazal výpočet na tabuli a musel začít znovu. Všechny jeho rozumové schopnosti byly zablokovány.

Chvilí se dívali jeden na druhého, pak se doktor ohlédl na křesla, ve kterých předtím Maigret a ošetřovatelka seděli, na dýmku u popel-níku...

„Už jste tu dlouho?“ zeptal se konečně téměř klidným hlasem.

„Dost dlouho...“

Jeho modré oči se zastavily na trpící ošetřovatelčině tváři. Nebyl v nich ani hněv, ani zloba. Určitě překvapení, ale hlavně a především otázka... otázka... otázka...

Potřeboval pochopit. Chtěl pochopit. Měl výjimečný mozek. Po-řád mu opakovali, že má výjimečný mozek. Dokázal, že ho má... Vyšvihl se úplně z ničeho... úplně z ničeho...

„Ona to nebyla, pane doktore,“ pronesl Maigret, aby konečně tu trapnou scénu skončil. „Když jsem sem přišel, věděl

jsem už všechno, nebo téměř všechno. Potřeboval jsem jen jistotu.“
V Mélanových očích, které se upíraly na komisaře, nebyla nená-vist. Na co se to Maigreta Pardon ptal při jejich posledním obědě v Popincourtově ulici? Na zločin svědomitě připravovaný, zlo pro zlo.
A Maigret by si byl už málem myslel, že se poprvé ve své kariéře s něčím takovým setkal.
Tohle nebyla nenávist. Mélan necítil k nikomu nenávist; měl strach. Možná že měl celý život strach.
„Volal jsem profesoru Vivierovi...“
Mélanovo překvapení stále rostlo, ale neřekl ani slovo, mluvily jen jeho oči, zvětšené skly brýlí.
„Bude svědčit ve váš prospěch... Možná že já taky...“

EPILOG

O dvacet minut později zastavilo Mélanovo auto před hlavním komisařstvím třetího okrsku v Perréově ulici. Nejdřív vystoupil Maig-ret. Když vešli do chodby, musel jít první Mélan.
„Ještě dál, druhé dveře vlevo...“
Jeden z inspektorů četl s nohama na stole noviny a kouřil dýmku, druhý psal na rozvrzaném stroji hlášení.
Když uviděli komisaře, oba se zvedli.
„Dobrý večer, pánové... Promiňte, že vás obtěžuji... Nejsem ve službě... Doprovázím jen doktora Mélana, který chce učinit výpověď... Myslím, že ji napíšeš ty, Bassine?“
Znal je už dvacet let.
„Možná že až to podepíše, budete ho muset odvézt do vězení. Uděláte to zdvořile a ohleduplně... Na shledanou, doktore.“
Když přišel domů, Pardonovi už odešli. Paní Maigretová ještě ne-spala.
„Tak co?“
„Právě se přiznává.“
„K čemu?“
„Ke všemu. Ke všemu, co má na srdci. Přečteme si to zítra v no-vinách. V odpoledních, na raníky je už moc pozdě...“
„To on ti způsobil ty potíže?“
„Měl strach, protože mě viděl u okna a myslel si, že ho sleduju.“
„Co uděláš?“
„Budu čekat...“
Předvolání přivezl v deset hodin ráno policista na kole. Nepřed-volávali ho k prefektovi, ale k řediteli kriminálky.
Maigret vešel do jeho kanceláře s dýmkou v ústech, přesně tak jako to dělal každé ráno už dvacet let, ať už kancelář obýval kdokoliv.
„To jste vy, Maigrete... Posadte se... Co vám mám říct?“
„Nic, pane řediteli...“
„Pane řediteli?“
„Šéfe, jestli je vám to milejší...“
„Je mi to milejší. Zlobíte se na mě?“
„Ne.“
„Telefonoval jsem prefektovi a ten telefonoval ministrovi vni-tra...“
„... a ten svému příteli Jeanu-Baptistu Prieurovi...“
„Možná. Janvier na vás čeká v kanceláři. Měl dnes v noci službu... Zavolali ho z třetího okrsku... Časně ráno jel s kopáčem do ulice Pod akáty. Našli tam ostatky tří žen... První byla pohřbena asi před pěti lety... U druhé váhá lékař mezi dvěma až třemi roky. Třetí zemřela před měsícem...“
Šéf si kladl otázku, jak mohl Maigret... Ale neodvážil se ji nahlas vyslovit.
„V pátrání budete ovšem pokračovat vy...“
A taky dokáží, že ten, kdo drží v rukou konce provázků, na nichž se pohybují zloději šperků, je Manuel.
Takže v ulici Pod akáty bude vidět Maigreta ještě často.